225042

ஸ்ரீ வசன பூஷண பிரமாணத் திரட்டு

௧

Q22:417
N33
225042

ஸ்ரீவசன பூஷண

ப்ரமாணத்திரட்டு

Q22:4'7
N33
225042

463. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பல்லவிதமாக்கும் - புஷ்பிதமாம்படிச் செய்யும்.

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ வசன பூஷண ப்ரமாணத் திரட்டு முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முதல் பதிப்பு

நூன் முகம்.

முன்னங்குர வோர் மொழிந்த வசநங்கள்
தன்னை மிக்கொண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு—மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசந பூடணமென்னும்
பேரிக் கலைக்கிட்டார் பின்.

'உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழிநில்லா' இவ்வுலகவாழ்க்கையை, அயர்வறுமமரர்களிலும் அதிசய ஜ்ஞாநத்தை மயர்வறப் பெற்ற மாறன், 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை' என்றத்தை, 'இன்னின்ற நீர்மையினியாமுறாமை' என்றும், 'விண்ணுளார் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையுஞ் செறுமைம்புலன்' என்று இவ்வழுக்குடம்பை போக்கித்தரவேணுமென்று முதலடியிலே ப்ரார்த்தித்தார் இவர் ஒருவரே. ஸர்வார்த்த ஸாதகமான இச்சரீரத்தை சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒரு தலையாய் ப்ரார்த்திக்க, இவர் 'யானுநீதானாய்த் தெளிதொறு நன்று மஞ்சுவனாக நானடைதல்' என்று வெறுத்து வேண்டாமென்றது:— இது அவனுக்குச் சரீரமாய்ச் சேஷமாயிருந்தாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு, அவன் கொடுத்த மயர்வற்ற ஜ்ஞானத்தையும் கெடுத்து, பழய ஸம்ஸாரியாய் ஆக்கி, அவனையும் அகலச் செய்யுமென்றும் பயத்தாலே அருளிச் செய்தாரித்தனை.

இவரைப் பின் பற்றின நம்மாசார்யர்களும், ஆத்ம தர்மத்தையே அவலம்பித்து. தாங்களும் அநுஷ்டித்து பிறருக்கும் உப

தேசித்துப் போந்தார்கள். இப்படி உபதேச ப்ராப்தமான ரகஸ்
யங்களை க்ரந்த ரூபமாக அருளிச்செய்தவர்களில், லோகாசாரியன்
பிள்ளைக்கு ஸமானர்களும், இவர் செய்தருளின ஸ்ரீ வசந பூஷண
சாஸ்த்ரத்திற்குச் சமான சாஸ்த்ரமும், கிடையாதென்பது
ஆன்றோர் கொள்கை.

மற்றவர்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு ஏற்றம் வந்தபடியா
வது:— நம்மாழ்வார் ஆசார்ய லக்ஷணம் அருளிச் செய்யும்
போது, 'மல்கு நீர்ப்புனற் படப்பை யிரை தேர் வண் சிறுகுருகே!'
என்று பக்ஷிகளுக்குச் சமான தர்மத்தை யுடையவர்கள் ஆசார்யர்
களென்று வெளியிட்டார். அதாவது, குருகானது எப்படி தன்
குஞ்சுகளின் வாய்க் கடங்கின இரையைத் தேடிக் கொடுக்குமோ,
அப்படியே, ஆசார்யர்களும் தங்கள் ஜ்ஞானத்தையும், வ்யுத்பத்தி
யையும் காட்டாமல், சிஷ்யனுடைய அறிவிற்குத் தக்கபடி, அர்த்
தங்களை போதிக்க வேணுமென்றார். அவ்வாறே இவரும், சேதநர்
கள் விஷயமாக, ரகஸ்யத்ரயார்த்தங்களை வெளியிடும்போது, நானு
தாமாக இட்ட வைபவத்தை நிரூபித்தால், இவர் க்ருபை மற்றவர்
களுடைய க்ருபையைக் காட்டிலும் ஒப்பற்றதே யாகும்.

மற்ற சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இதுக் காதிக்யம் சொல்
லும்போது, அவைகள் விசுஷ்ட வேஷத்தைக் கொண்டு வர்ணத்
தையே குவாலாக மதித்து, ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தை யுபதேசித்துப்
போந்தது. இது அங்ஙனன்றிக்கே, பகவத் ஸம்பந்தத்தையே
பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, வர்ணாதிகளால் வரும் உத்க்ருஷ்டங்
களை அப்ரயோஜகமென்று கழித்து, சரணாகதியின் உட்பொரு
ளான நிவ்ருத்தி தர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்டு, "ஆசாரியாபி
மானமே உத்தாரகமாக" அறுதியிட்ட ஏற்றமுண்டு. இத்தால்,
"திகழ் வசந பூடணத்தின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை-புகழல விவ்
வார்த்தை மெய்" என்று அர்த்தவாத மின்றிக்கே, ஆப்திக்குட
லாக, "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்னுமாப்போலே, ஸ்வாமி ஸ்ரீவரவர
முனிகள், இதன் சீர்மையை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யருளினார்.
வேதங்களில் இலை மறை காய்போலப் பொதிந்து கிடக்கும் குஹ்
யார்த்தங்களை, இப் ப்ரபந்தம் வெளியிட்டிருப்பதால், யாவரும்
அபிநிவேசத்துடன் அதிகைக்கும், அநுஷ்டிக்கைக்கும், ஈடான

224042

ஜ்ஞாந சக்தி அதிகாரம் தங்களுக்கில்லை யென்ன வொண்ணாதென்
பதை, ஸ்வாமி யதீந்த்ர ப்ரவணர் "வசன பூடணத்தின் வான்
பொருளைக்கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து" என்று, இதன் மஹி
மையை, லோகத்தாருமறியும்படி யியம்பினார். இன்னமும், கடல்,
போராழமாயிருக்கச்செய்தேயும், நீர் தெளிவாலே, "மலைகளும்
மாமணியும் மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலை
கடல்," என்னும்படி, கரையில் கிடக்கும் இரத்தினங்களை தோற்றி
விப்பிக்குமாப்போலே, இப் ப்ரபந்தத்தின் அர்த்தங்கள் கனத்
திருக்கச்செய்தேயும், சப்தங்களின், செவ்வையாலே, செம்பொரு
ளெல்லாம் செவ்வே இப் ப்ரபந்தம் யறிவிப்பதால் "ஆர்வசந
பூடணத்தி னாழ்பொருளெல்லாமறிவார்-ஆர்" என்று ஸ்வாமி
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள், இதன் பெருமையை பாரறியப்புகழ்ந்
தார். மற்றவர்களும், "அசை விலாவேத மதனுளளைத்தையும்-
வசந பூடன வழியாலருளிய, மறையவர் சிகாமணி" என்றருளிய
படி, இவருடையவும், இவருடைய ப்ரபந்தத்தினுடையவும் அப்
ரதிமப்ரபாவத்தை யாவராலுமில்லை செய்யப்போகாது.

உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருக்கும் கன்னற்கட்டி போன்ற இத்
திவ்ய சாஸ்த்ரார்த்தத்தை, விசதவாக் சிகாமணியான ஸ்ரீ மண
வாள மாமுனிகள், யாவரும் ஆவலுடன் எளிதில் தேனும் பாலும்
கன்னலும் அமுதமொத்தரசாயனம் போல் கடுகப் பருகதாம்படி
'தொண்டர்க் கமுதமான' ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு 'மெச்சும்'
வியாக்யானமா யருளிச் செய்த ப்ரபாவத்தை, பாவுதலும் வேண்
டுமோ! தின் பண்டங்களை நன்றாக சுவைத்தருந்தினால், அப்
போது நாவுக்கினிமையும், பிறகு சரீரத்திற்கு ஆரோக்யத்தையும்
விளைவிக்குமாப் போலே; இவ் வியாக்யானத்திலுள்ள உபய
வேதாந்த ப்ரமாணங்களின், சொற்சுவை, பொருட்சுவை, முதலிய
வற்றை, நன்றாய் உணர்ந்துணர்ந்து தெளிந்தால், அப்போது மன
திற்கு ஆனந்தத்தையும், ஸ்வரூபாதிகளில் த்ருடாத்யவசாய ஜ்ஞா
னத்தையும் பிறப்பிக்கும். மற்றப்படி தின் பண்டத்தை யுண்ட
வர்களுக்கு, இனிமை யற்று அஜீர்ணத்தையும் உண்டுபண்ணி,
முடிவில் வியாதிக்கு ஹேதுவாக்குமாப் போலே, ப்ரமாணங்களை
நன்றாயறியாதவர்களுக்கு விசுவாச மாத்தியத்தால், அநாத்ம
புத்தி பிறந்து, முடிவில் ஆத்ம நாசத்தையும் விளைவிக்கக் கூடும்.

ஆகையால், இவைகளை ஒருவாறு அறியும் வண்ணம், ஆசாரியன் ஸந்நிதியில் கேட்ட அர்த்த விசேஷங்களை, ஞாபகார்த்தமாக எழுதி வைத்திருந்ததை, இப்போது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினேனித் தேனே.

திருக்குடந்தை, 4—1—22. } தாஸன், தி. த. இ. இ.

குறிப்பு :— இக்க்ரந்தத்தை அச்சிட்டு வெளிப் படுத்துவதில், ஸ்ரீமத். உ. வே. சின்னமு. ர, ஸ்ரீநிவாஸ பாட்டராசாரியர் ஸ்வாமிகள் தெரியாத ப்ரமாணங்களைத் தேடிக் கொடுத்து, அறியாத அர்த்தங்களை யறிவித்து, மற்றும் அச்சிடும் காரியங்களில் பல முகமாக நின்றுதவி புரிந்தப் பேருதவிக்குக் கைம்மாறு, பரமமான அஞ்ஜலியைத் தவிர, அவ்வருகு செய்யலாவது, எங்கும் எப்போது மில்லை யென்பதை விண்ணப்பித்தேன்.

தி. த. இ. இ.

ஆவணக்காப்பகம் ... சென்னை-600 008

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவசன பூஷண ப்ரமாணத் திரட்டு.

அவதாரிகை.

—*—

1. (யத்ர) :—யத்ர - எந்த பரமபதத்தில், யே - எந்த, ருஷய: - நித்ய ஸூரிகள், ப்ரதமஜா: - முதலிலுண்டானவர்கள், புராணா: - முன்பும் புதிதாயிருப்பவர்கள் (அதனால் நித்யர்.)

2. (அநாதி):—அநாதிமாயயா - காரணசூன்யையான ப்ரக்ருதியினால், ஸுப்த: - உறங்குகிற, ஜீவ: - ஜீவாத்மாவானவன், யதா - எப்பொழுது, அஜம் - தன்னைப் பிறப்பில்லாதவனாகவும், அநித்ரம் - உறக்கமில்லாதவனாகவும், அஸ்வப்நம் - ஸ்வப்நசூந்யனாகவும், அத்வைதம் பரமாத்மாவுக்கும் தனக்கும் பேதமில்லாதவனாகவும், புத்யதே - அறிகிறான்.

3. (அநந்தா):—வேதா: - வேதங்கள், அநந்தாவை - எல்லையில்லாதவைகள்.

---

1. ய - வே - அச்சி - ப் - 62. 2. மாண்டூக்யம் - 2 - கண்டம் - 21 - வாக்கியம். 3. ய - வே - காட - ப்ர - 1 - 44.

அரும்பத விளக்கம்.

ஆசாரத்ரயம்:— அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம். நிரதிசயாநந்தம்-எல்லையில்லாத வானந்தம். திலதைலவத்-எள்ளுள் எண்ணெய் போலவும். தாருவஹ்நிவத்-கட்டையில் நெருப்பைப்போலவும். துர்விவேச - பிரிக்கக்கூடாத. அசக்யம - ஈச்வரன் தவிர மற்றவர்களால் நிவர்த்திக்க முடியாத. திரோஹித - மறைக்கப்பட்ட. அவித்யா — அஜ்ஞானம், அந்யதா ஜ்ஞானம், விபரீத ஜ்ஞானம். "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை":— ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி அத்தால் எம்பெருமானை கிட்டாமைக்கு ஹேதுவான விரதத்தை. அத்யந்த விமுகராய்:— அன்னிய சேஷத்வத்தால் வைமுக்யம், ஸ்வாதந்திரியத்தால் அதிவைமுக்யம், தேஹாத்மாபிமானத்தால் அத்யந்த வைமுக்யம். விதத - விஸ்தாரமான. விவித - அநேக விதமான. தத்த்வம் - பகவத் சேஷத்வ ஸ்வரூபம். ஹிதம் - ஸித்தோபாயம். புருஷார்த்தம் - கைங்கர்யம். ஜாயமானகாலம்—ஜெனன காலம். அறிகை - ததீய சேஷத்வ பர்யந்தம் அறிகை. பாரகராய்—கரை கண்டவராய். வேதோபப்ரம்ஹணங்களான - வேதங்களுக்கு வியாக்யானங்களான. கூடார்த்தங்களை—துர்ஜ்ஞேயமான வர்த்தங்களை. கரதலாமலகமாக - கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல. ஆகஸ்மிகம்—அகஸ்மாத் ஸம்பவம், நிர்ஹேதுக மென்றபடி. கடாக்ஷ விசேஷமாவது—பலபர்யந்தமான கடாக்ஷம். திராவிடவேதமாவது:— நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நாலு ப்ரபந்தங்கள். ததங்கமாவது:— திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆறு ப்ரபந்தங்கள். உபாங்கமாவது:— மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்த பதினலு ப்ரபந்தங்கள். அளவிலிகள் - மந்தமதிகள். ஸச்ஸம்ப்ர...இத்யாதி:— ஸத்—ஸத்புருஷர்களுடைய, ஸம்—ஸமீசீநமான (அதாவது) தாங்களறிந்தபடியே செய்த, ப்ரதாய—உபதேசத்தில் (ஸித்தராய் என்றபடி) ஸமீசீந: ப்ரதாய: ஸம்ப்ரதாய:. ஸமீசீநத்வமாவது - உபதேச ஸமயத்தில் உபதேஷ்டாக்கள் யதா ப்ரதிபத்தியுக்தராயுபதேசிக்கை. அருமை—அதிகாரிதுர்லபத்வம். பெருமை - அர்த்த கௌரவம். நம்பியார் - ஜ்ஞானபூர்ணர். வித்தராய் - ஈடுபட்டு

ரத்ந பூஷணமாவது:— தனி ரத்நத்திற்கு ரத்ந பூஷணமென்கிற பெயர் கிடையாது; ரத்னமும் தங்கமும் சேர்ந்த ஓர் வஸ்துவுக்கு ரத்ந பூஷணமென்று சொல்லுவது. ஆனல் இதில் தங்கம் சேர்ந்திருக்கிறபடியால் ஸ்வர்ணபூஷணம் என்று ஏன் பெயரிடக்கூடா

தென்றால், எந்த வஸ்து அதிகமாகயிருக்கிறதோ அத்தையே நிரூபகமாகச்சொல்லுவது ஓர் நியாயமுண்டு. அதைப்போல ரதநம் (மதிப்பு) அதிகமாயும் தங்கம் கொஞ்சமாயிருக்கிற ஆபரணத்திற்கு ரத்ந பூஷணம் என்றபேர் ஆகக்கடவது. கீழ்ச்சொன்ன நியாயப்படி இங்கு வசந பூஷணம் என்கிற சப்தத்திற்கு வசநங்கள் அதிகமாயும் அர்த்தம் குறைவாயுமுள்ளது எதுவோ; அது வசந பூஷணமென்று தோற்றும். அப்போது இந்த க்ரந்தம் வெறும் சப்தஜாலமே யொழிய அர்த்த புஷ்டி கிடையாதென்று சொல்ல வேண்டியதாய் வரும். ஆனல் அது தான் பொருள் என்றுலோ? அதுவல்ல, பின்னை எங்ஙனே யென்னில், பூர்வாசார்யர்கள் வசனங்கள் அதிகமாயும் தன்னுடைய வசனம் குறைவாயுமுள்ளதால் வசன பூஷணமென்கிற திருநாமம் இக்க்ரந்தத்திற்கு உண்டாயிற்று.

முதல் ஸூத்திரம்.

4. (ப்ரத்யக்ஷ) சார்வாகாः - லோகாயத மதஸ்தர்கள், ப்ரத்யக்ஷம் ஏகம் - ப்ரத்யக்ஷமொன்றையே ப்ரமாணமாக, ஜகு:- சொன்னர்கள். கணாதஸுகதௌ புநः - நையாயிகர்களும் பௌத்தர்களும், அநுமானஞ்ச - அநுமானத்தையும், தச்ச - அந்த ப்ரத்யக்ஷத்தையும் ப்ரமாணமாகச் சொன்னர்கள். ஸாங்க்யாः - கபில மதஸ்தர்கள், சப்தஞ்ச - சப்தத்தையும், தே அபி - அந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமாநங்களையும் (சொன்னர்கள்) ப்ரபாகரः - ப்ரபாகரன், அர்த்தாபத்த்யாஸஹ - அர்த்தாபத்தியோடு கூட, ஏதாநி சத்வாரி - இந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமான சப்த அர்த்தாபத்தியென்னும் நான்கையும் (ப்ரமாணமாக) ஆஹ - சொல்லுகிறன். ந்யாயைகதேசிநः - நையாயிகர்களில் சிலர், ஏவம் - முன் சொன்ன நான்கையும், உபமானமபி - உபமானத்தையும் (ப்ரமாணமாக) ப்ரசக்ஷதே - சொல்லுகிறர்கள். பாட்டாः - பாட்டமதஸ்தர்களும், ததா - அப்படி, வேதாந்திநः - வைதிகர்களும், ஏதாநி - முன் சொன்ன ப்ரத்யக்ஷாதி ஐந்து ப்ரமாணங்களை, அபாவஷஷ்டாநி - அபாவத்தோடு ஆறு ப்ரமாணங்களாக, ஜகுः - சொல்லுகிறர்கள். பௌராணிகாः - பௌராணிகர்கள், தாநி - கீழ்ச்சொன்ன அந்த ஆறு ப்ரமாணங்களையும், ஸம்பவைதிஹ்யயுக்தாநி - ஸம்பவம், ஐதிஹ்யம் என்ற இவைகளுடன் கூடி எட்டு ப்ரமாணங்களாக, ஜகுः - சொல்லுகிறர்கள்.

சார்வாகர்களுக்கு ப்ரமாணம் — ப்ரத்யக்ஷம் - 1.

வைசேஷிகர், பௌத்தர், இவர்களுக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம் - 2.

ஸாங்கியருக்கு ப்ரமாணம்-ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம்-3. நையாயிகர்கள், பூஷணமதத்திலுள்ளார், இவர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ரமாணங்கள்.

உதயந மதத்தாருக்கு கீழ்ச்சொன்னதோடு உபமானத்தையுஞ் சேர்த்து-4.

ப்ராபாகரர்களுக்குக் கீழ்ச் சொன்னதோடு அர்த்தாபத்தியைச் சேர்த்து 5.

பாட்டர், மாயாவாதிகள், இவர்களுக்கு கீழ்ச் சொன்னதோடு அபாவத்தையுஞ்சேர்த்து ப்ரமாணம்-6.

பௌராணிகர்கள், கீழ்ச் சொன்ன ஆறு ப்ரமாணங்களோடு, ஸம்பவமும், ஐதிஹ்யமுஞ் சேர்த்து 8 ப்ரமாணமென்பார்கள்.

அஷ்டவித ப்ரமாணங்கள்.

ப்ரமாணமென்பது — ப்ரமாகரணம். ப்ரமை யென்பது - யதாவஸ்திதவ்யவஹாராநுகுணஜ்ஞானம். (ஸம்சய அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானமில்லாமல் வ்யவஹரிக்கத்தக்க ஜ்ஞானம்.)

1. ப்ரத்யக்ஷமாவது-ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரமையை உண்டு பண்ணத்தக்க கண் முதலிய இந்திரியங்கள்.

2. அநுமானமாவது:—வ்யாப்தமாயிருக்கிற சில அடையாளங்களைக்கொண்டு காணப்படாத வேறொரு வஸ்து இருக்கிறதென்று அறிவதற்குக் காரணமான ஹேது ஸம்பந்த ஞானம். அதாவது மலையின்கண் மறைந்திருக்கும் அக்னி வெளியில் காணப்படும் தூமாதிகளால் அம்மலையிலிருக்கிறதென்று நிச்சயிக்கைக்குடலாயிருப்பது.

3. ஆகமமாவது:—சாஸ்திரமும், ஆப்தர்கள் (உண்மை சொல்லுபவர்கள்) வாக்கியமும்.

4. உபமானமாவது:—அறியாத ஒரு பொருளை உணர்த்தும் பொருட்டு அதுபோன்ற அறிந்த ஒரு பொருளைத் திருஷ்டாந்தம் காட்டுகை. அதாவது:—மரையை காட்டில் காண விரும்புமொருவனுக்கு அதைக் கண்டறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு 'மரை, பசுவைப் போலிருக்கும்' என்புரைப்பது.

5. அர்த்தாபத்தியாவது:—பகலுண்ணாத நான் உபவாசி என்பவன் தேசம் பருத்திருப்பதைக் கண்டு அவன் இரஹசியமாக இரவில் புஜிக்கிறான் என்றறிவது.

6. அபாவமாவது:—ஒன்றின் இல்லாமையை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ஜ்ஞானம். அதாவது:—'இங்கு புத்தகம் இல்லை' என்ற போது புத்தகம் புலப்படாமையே அவ்வாக்கியம் உண்மையென்பதை அறிவிக்கிறது.

7. ஸம்பவமாவது:—ஆயிரமுள்ளவிடத்தில் நூறுண்டு என்கிற உபபத்தி.

8. ஐதிஹ்யமாவது:—முதலில் சொன்னார் இன்னாரென்று அறியாமல் யாவரும் கூறிக்கொண்டிருக்கும் 'இம்மரத்தில் பேயிருக்கிறது' என்பன வார்த்தைகள்.

5. (வேதே) ஹே ரங்கதாமன் — ஏ ரங்கநாதனே ! கர்த்ராத்யபாவாத் - செய்தவனும் அவனடியாக வரும் ப்ரமவிப்ரலம்பாதிகளுமில்லாமையால், பலவதி - ஸ்மிருதீதிஹாஸங்களைக்காட்டிலும் ப்ரபலமான, வேதே - வேதமான, ந்யாயை: - ஸாமாந்ய விசேஷ கதி ஸாமாந்யாதி ந்யாயங்களினால், த்வந்முகே - தேவரீரை ப்ரதிபாதிப்பதாக, நீயமானே - அடைவிக்கப்பட்டிருந்தவளவில், ததிதராத் - அந்த வேதத்தைக்காட்டிலும் வேறான, அகிலம் - ஸம்ஸ்தமான ஸ்மிருதி முதலியவைகள், தந்மூலத்வேந - அந்த

5. ஸ்ரீர - ஸ்த - உத் - 14.

வேதத்தை மூலமாகவுடைத்தாயிருப்பதாலே, மானம் ஜாயதே - ப்ரமாணமாகிறது. தஸ்மாத் - ஆகையால், ஸயோகம் - யோக மதத்தோடும், ஸபசுபதிமதம் - சைவாகமத்தோடுங்கூடின, ஸாங்க்யம் - ஸாங்கியாகமம், க்ருத்ஸ்நம் - சில விடத்திலேயே, ப்ரமாணம் - ப்ரமாணமாக ஆகிறது. பஞ்சராத்ரம் - பாஞ்சராத்ராகம மானது, ஸர்வத்ரைவ—ஸர்வாம்சத்திலும் (ப்ரமாணமாகிறது). ததிதம் - இவ்வித அர்த்தமானது, பஞ்சமாதேவ வேதாத் - ஐந்தாம வேதமான பாரதத்தாலேயே, அவகதம் - அறியப்பட்டது.

6. (வாசா) விரூப - அழகுள்ளவனே! நித்யயா - எப்போதுமுள்ள, வாசா - வாக்கினால், (வேத வாக்கினால் ஈச்வரனை யறியலாம்),

7. (அநாதி) யதః - எந்த வாக்கினால், ஸர்வாః - ஸமஸ்தமான, ப்ரஸூதயః - ஜன்மங்களும் (ஸகல ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிகள் அறியப்படுகிறதோ) அநாதி நிதநா - உத்பத்தி விநாசங்களற்றதாய், திவ்யா - ப்ரமாணாந்தரங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணையாய், வேதமயீ - வேதஸ்வரூபமான, ஏஷா - இந்த, வாக் - வாக்கானது, ஆதௌ - ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ஸ்வயம்புவா - ஸ்வயமாகவே (புண்யபாபங்களாலன்றிக்கே தன்னிச்சையினால்) அவதரிக்கிற ஸர்வேச்வரனால், உத்ஸ்ருஷ்டா - உண்டாக்கப்பட்டது.

8. (ஸத்யம்) ஸத்யம் ஸத்யம் - மெய்யே மெய்யே, புநஸ்ஸத்யம் - மீளவும் மெய்யே, (அடுக்கடி மெய் என்பது - வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணம், கேசவனே பரதேவதை என்பது எல்லோர் நெஞ்சிலும் தருடப்படுத்துகைக்காக) புஜம் - கையை, உத்க்ருத்ய - தூக்கிக்கொண்டு, உச்யதே - சொல்லப்படுகிறது. (அதாவது) வேதஶாஸ்த்ராத் - வேதமாகிற சாஸ்திரத்தைக்காட்டிலும், பரம் - மேலான ப்ரமாணம், நாஸ்தி - கிடையாது, கேஶவாத் - கேசவனைக்காட்டிலும், பரம் தைவம் - உத்க்ருஷ்டமான தேவதை நாஸ்தி - கிடையாது.

---

6. ய - வே - கா - 2 - ப்ர - 6 - ப - 2 - வா - 2. 7. மது.
8. ஹரி - சேஷ - 2 - 15.

9. (ஆதௌ) ஹே பகவன் - ஏ பகவானே! வேதாః - வேதங்கள், ஆதௌ - முதலடியில், ப்ரமாணம் ப்ரமாணமாகின்றன. ஸ்ம்ருதிః - மந்வாதிஸ்ம்ருதிகள், ஸேதிஹாஸைః - ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதிஹாஸங்களோடு கூடிய, புராணைః - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணாதிகளோடும், ந்யாயைஸ்ஸார்த்தம் - பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளோடும், உபகுருதே - உபகரிக்கிறது. பூர்வ பாகః - (அந்த வேதத்தில்) கர்மகாண்டமானது, த்வதர்ச்சாவிதிம் உபரி - தேவரீரது ஆராதந விதியில், பரிக்ஷீயதே - ஒன்று விடாமல் பர்யவஸிக்கிறது. ஊர்த்த்வோ பாகః - மேலான ப்ரம்ஹபாகமானது, த்வதீஹாகுணவிபவபரிஜ்ஞாபநைః - தேவரீருடைய ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள், ததநுகுணஜ்ஞானஶக்த்யாதிகள், விபூதிகள், இவைகளை நன்றாய் தெரிவிப்பதால், த்வத்பதாப்தௌ - தேவரீர் திருவடிகளைச்சேருகிறதில், [பரிக்ஷீயதே - பர்யவஸிக்கிறது] ஸர்வைః - ஸமஸ்தங்களான, வேதைః - வேதங்களால், அஹம் - நான் - வேத்யః - அறிவிக்கப்படுமவன், இதி - என்று, ஸ்வேந - தேவரீர் முகமாகவும், வ்யாசகத்த - வெளியிட்டருளிற்று.

10. (அதாதோ தர்ம) அத - வேதாத்யயநமான பிறகு, அதః - அதே காரணத்தினால், தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா - தர்மத்தையறிய விருப்பம் (கர்த்தவ்யா - செய்யவேண்டும்.)

11. (அதாதோ ப்ரஹ்ம) அத - வேதத்தின் பூர்வ பாகமாகிய கர்ம காண்டங்களின் அர்த்தத்தை விசாரித்த பிறகு, அதः - கர்ம பலங்கள் அற்பமென்றும், அஸ்திரமென்றும் ஜ்ஞானமுடையவனைகையால், ப்ரம்ஹஜிஜ்ஞாஸா - அநந்த ஸ்திரபலமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய விசாரத்தில் இச்சை (கர்த்தவ்யா - செய்யவேண்டியது)

12. (ஸஆத்மா) ஸः - அந்த (பரமாத்மாவானவன்), ஆத்மா - ப்ராணன், அந்யா தேவதாః - மற்ற அக்னி இந்த்ரன் முதலிய தேவர்கள், அங்காநி - சரீரங்கள்.

---

9. ஸ்ரீர - ஸ்த - உத் - 19. 10. பூர் - மீ - 1 - 1 - 1. 11. உத் - மீ - 1 - 1 - 1. 12. தை - உப - சிக்ஷாவல்லி - அநு - 5.

13. (யே யஜந்தி) யே - எவர்கள், பித்ரூந் தேவாந் - பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும், ஸஹூதாசநாந் - அக்நியோடு கூடிய, ப்ராம்ஹணாந் - ப்ராம்ஹணர்களையும், யஜந்தி - பூஜிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் - ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற, விஷ்ணுமேவ யஜந்தி - விஷ்ணுவையே உபாஸிக்கிறார்கள்.

14. (யேப்யந்ய) ஹே கௌந்தேய - ஓ அர்ஜுநா! யேபி - எந்த சிலபேர், அந்யதேவதாபக்தா: - வேறு தேவதையிடத்தில் பக்தியுடையவர்களாய்க்கொண்டு, ச்ரத்தயாந்விதா: - விச்வாஸத்துடன் கூடினவர்களாய், யஜந்தே - (அவ்வோ தேவதைகளை) பூஜிக்கிறார்களோ, தேபி அவர்களும், அவிதிபூர்வகம் - அசாஸ்திரீயமாக, மாமேவ யஜந்தி - என்னையே ஆராதிக்கிறார்கள்.

15. (த்வதர்ச்சா) 9-வது இலக்கத்தில் கண்டுகொள்வது.

16. (இதிஹாஸ) இதிஹாஸ புராணாப்யாம் - இதிஹாஸங்களாலும் புராணங்களாலும், வேதம் - வேதத்தை, ஸமுபப்ரும்ஹயேத் - விஸ்தரிக்கவேண்டியது. (வேதார்த்தம் தெரிந்துகொள்ளவேணும்) வேத: - வேதமானது, அல்பச்ருதாத் - கொஞ்சந் தெரிந்தவனிடமிருந்து, அயம் இவன், மாம் - என்னை, ப்ரதரிஷ்யதி - வஞ்சிப்பானென்று, பிபேதி - பயப்படுகிறது.

அரும்பதம்:—

ப்ரமாதா - ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு அர்த்த நிஶ்சயம் பண்ணுமவர்கள், ப்ரமாணம் - ஶாஸ்த்ரம். ப்ரமேயம் - அர்த்தம். கதிபய - சில. பரோக்ஷார்த்தம் - மறைந்திருக்கும் பொருள். வேதம்:— வகாரம் அமிர்தவாசி, ஈகாரம் - ஐஶ்வர்யவாசி; வஶ்ச ஈஶ்ச வயா, வயா ததாதி வேத:. அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷ...நிஷ்கரித்து:— அதாவது ப்ரத்யக்ஷத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும்போது சக்ஷுஸ்ஸு முதலிய இந்திரியங்களைக்கொண்டே அறியவேண்டியதாயும், அநுமாநம் ப்ரமாணமாக ஆகும்போது இதற்கு முன்பு தான் ப்ரத்யக்ஷமாய் விஷயங்களைக் கண்டு வைத்த அந்த ஜ்ஞானத்தாலே வேறு சில தூரத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை யறியவேண்டியதாயும், இப்படி ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் அநுமானத்திற்கும் எட்டாத விஷயங்களை சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே நிஷ்கர்ஷிப்பதில் வேதமே முக்ய ப்ரமாணமாக நிற்கிறது. பௌருஷேய சாஸ்த்ரம் - ருஷிகளால் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரம். ப்ரமம் - அந்யதா ஜ்ஞானம். அதாவது ஒன்றை வேறொன்றாக நினைக்கிறது. விப்ரலம்பம் - வஞ்சனை, ப்ரமாதம் - அநவதாநம், அதாவது அலக்ஷியமாகச்சொல்லுகிறது. அசக்தி - கரணபாடவம், அதாவது இந்திரியங்கள் வசப்படாமை. அபியுக்தர் - தாங்களிழிந்த விஷயங்களில் குண தோஷங்களையறிய வல்லவர்கள். புபுக்ஷுக்கள் - ஐச்வரிய போகத்தில் இச்சையுடையவர்கள், ஸாமாந்யவாசி - பொதுப்பெயர். ஸாகல்யேந - ஸகலத்தையும். ஆப்தரான - விஷயங்களை யுள்ளபடி பார்க்கிறவர்களாய் பார்த்தபடி சொல்லுகிறவர்களான. அபிஹிதங்களான - சொல்லப்பட்டதான.

---

13. தக்ஷஸ்மிருதி. 14. கீதை - 9 - 23. 16. பார்ஹஸ்பத்யஸ்மிருதி.

ஸர்காதி பஞ்சலக்ஷணமாவது:— "ஸர்கஶ்ச ப்ரதிஸர்கஶ்ச வம்ஶோமந்வந்தராணிச - வம்ஶாநுசரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்" ஸர்க:ச - ஸ்ருஷ்டியும், ப்ரதிஸர்க:ச - ப்ரளயமும், வம்ச: - வம்சங்கள்; மந்வந்தராணி - மந்வந்தரங்கள், வம்சாநுசரிதம் சைவ - அந்தந்த வம்சங்களுடைய சரித்திரமும், புராணம் பஞ்சலக்ஷணம் - புராணம் ஐந்து லக்ஷணங்களோடு கூடியிருக்கிறது.

வேதம் 4— இருக்கு, யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம்.

வேதாங்கம் 6— சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸு, நிருக்தம், சோதிடம், கற்பம்.

உபாங்கம் 4— மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், ஸ்ம்ருதி.

நியாயம் 2— கௌதம ஸூத்திரம், கணாத ஸூத்திரம்.

புராணம் 18— ப்ரஹ்ம புராணம், பதும புராணம், விஷ்ணு புராணம், சைவ புராணம், பாகவத புராணம், பவிஷ்யத் புராணம், நாரதீய புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், ஆக்கினேய புராணம், பிரமகைவர்த்த புராணம், இலிங்க புராணம், வராக புராணம், காந்த புராணம், வாமன புராணம், கூர்ம புராணம், மச்ச புராணம், காருட புராணம், பிரமாண்ட புராணம்.

ஸ்ம்ருதி 18— மநுஸ்ம்ருதி, ப்ரஜாபதிஸ்ம்ருதி, தக்ஷஸ்ம்ருதி, யமஸ்ம்ருதி, கௌதமஸ்ம்ருதி, அங்கிரஸ்ம்ருதி, யாஜ்ஞவல்கியஸ்ம்ருதி, ப்ரசேதஸ்ம்ருதி, சாதாதபஸ்ம்ருதி, பராசரஸ்ம்ருதி, சம்வர்த்தஸ்ம்ருதி, உசனஸ்ம்ருதி, சங்கஸ்ம்ருதி, லிகிதஸ்ம்ருதி அத்திரிஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுஸ்ம்ருதி, ஆபஸ்தம்பஸ்ம்ருதி, ஹாரீதஸ்ம்ருதி.

இதிஹாஸம் 2—ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம்.

ஆகமம் 2— பாஞ்சராத்திரம், வைகானஸம்.

வேதாங்கம் :—

சிக்ஷையாவது— வர்ணஸ்வர மாத்ராதி நிரூபணம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

வியாகரணமாவது— ப்ருக்ருதி ப்ரத்யயாதி முகத்தாலே அர்த்தாபிதாயகமான பதங்களை நிரூபிக்கும் சாஸ்த்ரம்

சந்தஸ்ஸாவது— காயத்திரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப் ப்ரஹதீ, பங்க்தி, ஜகதீ, என்கிற இவை முதலிய சந்தஸ்ஸுக்களை நிருபிக்கும் சாஸ்த்ரம்.

நிருக்தமாவது — அக்ஷர ஸாம்யமாத்திரத்தாலே பதங்களில் அர்த்தத்தை நிருபிக்கும் சாஸ்த்ரம்.

ஜோதிஷமாவது— அத்தியயநாநுஷ்டானங்களுடைய கால நியமம்பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

கல்பமாவது— வேதார்த்தாநுஷ்டான ப்ரகார நிருபணம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம்.

உபாங்கம் :—

மீமாம்ஸை— வேத வேதாந்தார்த்தங்களுடைய அர்த்த சமர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த ரூபேண உண்டான விசாரம்.

நியாய சாஸ்த்ரம்— அங்கத்தோடுகூடின வேதங்களினுடைய அர்த்த ஔசித்தியத்தை ப்ரமாணாதி நிருபணங்களாலும் தர்க்க மரியாதையாலும் ப்ரதிபாதிக்கக்கடவதாயிருக்கும்.

புராணமாவது— ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரங்களும், வம்சங்களும், மந்வந்தரங்களும், வம்சானுசரிதங்களும் ஆகிற 'பஞ்சலக்ஷணத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

பூர்வ மீமாம்ஸையாவது :—

வேதத்தினுடைய பூர்வபாகத்தில் (அதாவது கர்மபாகத்தில்) பசு புத்ர ஸ்ருஷ்டி அன்ன ஸ்வர்காதி ஐஹிக ஆமுஷ்மிகங்களுக்கு ஸாதனங்களான கர்மங்களை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அத்தை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் பூர்வோத்தர விரோதங்களும் சில விடங்களில் அபார்த்தங்களும் மந்தமதிகளுக்குத் தோற்றுமாகையாலே அவைகளின் யதார்த்தத்தை யறியும் வண்ணம் மஹரிஷிகள் நியாய ஸஞ்சாரஞ்செய்து அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணினவை. இது ப்ராயேண பகவதாராதநரூப கர்ம ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்; ஸகல தேவதைகளும் அவனுக்கு "ஸ ஆத்மா, அங்கான்யந்யா தேவதா:" என்கிற நியாயத்தாலே.

உத்தர மீமாம்ஸையாவது:— வேதாந்தம் என்று சொல்லப்பட்ட உபநிஷத்துகளில், கர்ம பாகத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களால் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரம்மத்தின் ஸ்வரூபரூப குண சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, அவனே உபாஸ்ய வஸ்துவென்று, நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபநிஷத்துக்களிற் சொன்ன அர்த்தங்கள் ந்யாயஸஞ்சாரமில்லாமல் அறிந்து கொள்ளுவது ஸாக்தியமல்லாமையாலே, பகவதம்ச பூதரான வ்யாஸர், ஸுலபமாய் அறியும்படி அவைகளை ஸூத்ரங்களாகச்செய்தார்; இவைதான் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸை என்றும், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமென்றும், வ்யாஸ ஸூத்ரமென்றும், வழங்கப்படும். இதில் ஸ்ரீமன் நாராயணனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று சொல்லி, அதற்கு விரோதமான அபிப்ராயங்களையும் மதங்களையும் கண்டித்து, தத்வங்களின் வகைகளையும் அவனை யடையும் உபாயங்களையுஞ்சொல்லி, கடைசியாக அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வர்ணித்திருக்கிறது. அர்த்த ஸ்திதியிதுவாயிருக்க, பின்புள்ளோர் சிலர் தங்கள் அபிப்ராயத்துக்கு இணங்க அர்த்தங்களை மாற்றியதில் பல மதங்கள் உண்டாயிற்று இப்போது முக்கியமாய் வழங்கிவரும் வைதிக மதங்கள் மூன்று, அவையாவன:— அத்வைதம், த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம்.

அத்வைதம்.

இந்த மதம் "இரண்டாவது வஸ்து இல்லை" என்பது. அதாவது சித் என்றும், அசித் என்றும், சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள், தோற்றமே

ஒழிய வாஸ்தவத்தில் கிடையாது. ஆனால் உண்மையாயுள்ளது ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான். இதற்கு ரூபம், குணம், விகாரங்கள் கிடையாது. இது எங்கும் வியாபித்து ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயுள்ளது. நாம் பார்க்கும் ஸகல பதார்த்தங்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே. ஜீவனை ப்ரஹ்மத்தின் சாயை யென்றும், ஒவ்வொருவருக்குண்டான ஸுகதுக்கங்கள் வெவ்வேறு வகைகளாகையால், அவற்றுக்குக் காரணங்களாகிய அஜ்ஞானங்கள் புருஷ பேதத்தினால் வேறுபட்டு, அநந்தமாயிருக்குமென்றும், மாயையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஈஶ்வரன் அவித்யையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஜீவனென்றும், சொல்லுவர்கள். இந்த மாயைக்கு வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவத்தை மறைப்பிக்கிற குணமும், ப்ரகாசிப்பிக்கிற குணமுமுண்டு. அதாவது—ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல் உலகத்தைக் காண்பித்தலென்பது, இந்த அஜ்ஞானம் "தத்வமஸி" இத்யாதி வேதாந்த வாக்யஜந்ய ஜீவ ப்ரஹ்மாபேதஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறது. அந்த அபேத ஜ்ஞானமும், கலங்கின நீரிலுரைத்த தேத்தான் கொட்டை அந்நீரிலுள்ள அழுக்கையும் போக்கின பின்பு தானும் நசிப்பதுபோல் இவ்விதமான ப்ராந்திக்குக் காரணமாகிய அநாதி மாயையும் போக்கித் தானும் உடனே நசித்துவிடுகிறது. குயவன் சக்ரத்தைத் திருப்பிவிட்ட பிறகுங்கூட அந்த வேகத்தினால் அந்தச் சக்கரம் சிறிது நேரம் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தத்த்வஜ்ஞானம் பிறந்து அவித்யை நசித்தாலும் பூர்வ வாசனையினால் ஸம்ஸாரம் சிறிது காலம் அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும். அவ்வாஸனை நிவ்ருத்தமான பிறகு அந்த ஸ்வரூபம் ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தில் லயித்து நிர்குணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்கும். இந்த மோக்ஷத்தையே பரம புருஷார்த்தமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றனவென்று, அத்வைதிகள் பக்ஷம்.

த்வைத மதம்.

இந்த மதம் "இரண்டாவது வஸ்து உண்டு" என்பது. வஸ்துக்கள் நித்யமாயும், வாஸ்தவமாயும், வெவ்வேறு ஸ்வரூபத்தையுடையதாயுமிருக்கின்றன, இவைகள் ஐந்து வித பேதங்களுடன் இருக்கின்றன. அவையாவன:— 1. ஜீவேசுவர பேதம், 2. ஜீவபரஸ்பர பேதம். 3. ஜீவ ஜடபேதம். 4. ஜட பரஸ்பர பேதம். 5. ஜடேசுவர பேதம். இவைகளை பேதங்களாக வறிந்தால் தான், ஜ்ஞானமென்றும், மற்றைப்படி ஒன்றை வேறொன்றாக வறிந்தால் விபரீத ஜ்ஞானமென்றும் சொல்லப்படும். அதாவது கல்லை கல்லாகவும், மண்ணை மண்ணாகவும் அறிவது ஜ்ஞானம், மற்றபடி அறிவது விபரீத ஜ்ஞானம். அதைப்போலவே ஜீவன்களுடைய பேதத்தை அறியவேணும். ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம்

ஒரே ஸ்வரூபத்தையுடையதல்ல. மோக்ஷத்தையடையும்படியான சில
ஆத்மாக்களும் நரகத்தை யடையும்படியான சில ஆத்மாக்களும், ஸம்
ஸாரத்தை அனுபவிக்கும்படியான சில ஆத்மாக்களாகவுமிருக்கின்றன.
அதாவது மோக்ஷத்தை அடையும்படியான ஜீவாத்மா மோக்ஷத்தையே
யடைவதன்றி வேறு பதவியை யடையாது. அப்படியே மற்றவைகளும்.
இத்தால் ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஜ்ஞானம் பிறந்து பகவத் ப்ராப்தியை
யடையலாமென்கிற நியாயமில்லை. இன்னமும் முக்திக்கு யோக்கிய
மாயுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம் முக்தி தசையில் ஏக ரூபங்களான
சரீரத்தை அடைகிறதென்கிற ஸித்தாந்தமுமில்லை. அதாவது இங்கு பசு,
பக்ஷி, மநுஷியன் எந்தெந்த ரூபத்துடன் இருக்கிறதோ, அந்தந்த் ரூபத்
தையே அங்கு போயும் அடைகிறது. தவிர, முக்தி தசையிலும் அவரவர்
கள் செய்த ஸுக்ருதத்தின்படி ஆனந்தத்தில் தாரதம்யமுண்டு. இந்த
முக்தியடைவதற்கு முக்ய சாதனம்—கீழ்ச்சொன்ன ஐந்து விதமான
பேதஜ்ஞானமே என்பது த்வைதிகள் பக்ஷம்.

விசிஷ்டாத்வைத மதம்.

'விசிஷ்டாத்வைதம்' இது 'விசிஷ்ட' 'அத்வைத' என்று இரண்டு பதத்தோடு கூடிய ஒரு சொல். அத்வைதம் என்றால் இரண்டல்ல ஒன்றென்பது; விசிஷ்டம் என்றால் விசேஷணத்தோடு கூடியது, அதாவது சித்தையும், அசித்தையும் சரீரமாகவுடையது. ஆக, விசிஷ்டாத்வைதம் என்றால் சித்தையும், அசித்தையும் சரீரமாகவுடையதாய், இரண்டல்லாததாய், ஒன்றாயிருக்கிற ப்ரம்மத்தைச் சொல்லுவது. ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்டனான (சரீரியான) ஈஶ்வரனுக்கும், ஸ்தூலசிதசித் விசிஷ்டனான (சரீரியான) ஈஶ்வரனுக்கும் அபேதமர்த்தமாகையால் விசிஷ்டாத்வைதமென்று பெயர். இந்த ஸித்தாந்தத்தில், சித்து, அசித்து, ஈஶ்வரன் என்று தத்வம் மூன்று.

சித்தாவது:- ஜீவாத்மா. அது ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் அணுவாய் பரமாத்மாவுக்கு சேஷபூதமாய் நித்யமாய் ப்ர
திசரீரம் பிந்நமாயிருக்கும். இது அணுவாய் சரீரத்தில் ஒரு பாகத்தி
லிருந்த போதிலும் ஓரிடத்தில் தீபமிருக்க அதின் தேஜஸ்ஸு மற்ற
விடங்களில் வ்யாபித்து அங்குள்ள வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கு
மாப்போல், தீபத்திற்கு ப்ரபைபோல் ஜீவனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞானமா
னது சரீரமெங்கும் வ்யாபித்து அந்தந்த அவயவங்களில் ஸ்பர்சாதிகளா
லுண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை க்ரஹிக்கிறது. பீஜாங்குர ந்யாயத்தினால்
இந்த ஜீவனுக்கு அநாதியாயுள்ள புண்ய பாபரூப கர்மத்தினால் இந்த

ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் ஜன்மாதிகளை யடைகிறான். இவை நிவ்ருத்தித்தால்
மோக்ஷம்.

அசித்தாவது:- கீழ்ச்சொன்ன ஜீவாத்மாக்கள் செய்த புண்யபாப
ரூப கர்மங்களின் பலமான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களநுபவிக்கைக்கு
உபகரணமாய், சரீர வஸந ஸ்ரக் சந்தந க்ரஹ க்ஷேத்ராராம ஸ்வர்க்க
நரகாதி ரூபமாய்ப் பரிணமித்துக் காண்கின்ற ஜடமான வஸ்து. இது
ப்ரக்ருதி முதலிய இருபத்துநாலு விதமாயிருக்கும்.

ஈஶ்வரனாவான்:- ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய், விபுவாய், ஸகல
ஜகத்துக்கும் காரணனாய், ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்,
ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸகல ஜகத் ரக்ஷகனாய்,
ஸர்வ ஸ்வாமியாய், ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், அனந்த கல்யாண குணாகரனா
யிருக்கிற ஶ்ரிய: பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன். ஜீவனானவன் இந்த துக்க
ரூபமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்ய நகரத்திற்கு
அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப்போய் அங்கு திருமாமணி மண்டபத்தில் ஸ்ரீ
பூமி நீளா ஸமேதனாய், அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதி பரிஜனங்களால்
அநவரதம் ஸேவ்யனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கிட்டி, ஆவிர்பூத
ஸ்வகீய ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்க்கொண்டு, பரமபுருஷ பரிசரண நிரத
னாகுகையே பரம புருஷார்த்தம். முமுக்ஷுவானவன், ஸம்ஸாரத்தில்
விரக்தனாய், ஸதாசாரியனை யடைந்து, அர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநத்தால்,
ப்ரபத்திமார்க்கத்தைக்கொண்டு "மா மணி மண்டபத்து, அந்தமில் பே
ரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடியே, புருஷார்த்தத்தையடை
வான் என்பது நம்முடைய ஸித்தாந்தம்.

2. ஸூத்திரம்

17. (ப்ராயேண) ப்ராயேண - முக்யமாக, பூர்வபாகார்த்த
பூரணம் - வேதங்களின் பூர்வபாகத்தின் அர்த்த நிர்ணயஞ்செய்
வது, தர்மஶாஸ்த்ரதஃ - ஸ்ம்ருதிகளைக்கொண்டேதான். இதி
ஹாஸபுராணாப்யாம் - இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டே
வேதாந்தார்த்தஃ - வேதாந்தங்களின் அர்த்தம், ப்ரகாச்யதே -
ப்ரகாசிக்கப்படுகிறது.

அருப்பதம் :—

நிர்மிதங்கள்:— உண்டாக்கட்டவைகள். அத்தைப் பற்ற-அப்படி
நிர்மிதங்களாயிருக்கையாலே. தர்மசாஸ்த்ரங்கள்-ஸ்ம்ருதிகள். ஆசா

ரம்-குலாசாரம். சௌச ஸ்நாநாதி முதலியவைகள். வ்யவகாரம்-கடன்
கொடுத்தல் வாங்குதல் முதலிய விவகாரங்கள் அதீ (யீ)த-அத்யயனம்
பண்ணின: பாடம் பண்ணின. ப்ராயேண-அநேகமாய்.

3. ஸூத்திரம்

18. (வேதவேத்யே):—வேதவேத்யே பரேபும்ஸி - வேதத்
தில் சொல்லுகிற பரமபுருஷன், தசரதாத்மஜே ஜாதே - சக்ர
வர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்தவாறே, வேதஃ—வேதங்களா
னவை, ப்ராசேதஸாத்—ப்ரசேதஸ்ஸின் குமாரரான வால்மீகி
பகவானிடத்தினின்றும், ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா ஆஸீத் - ராமாயண
ரூபமாகப்பிறந்தது.

19. (மதிமந்தாநம்):—யேந - எந்த வேதவ்யாஸ பகவா
னால், ச்ருதிஸாகராத் - வேதமாகிற ஸமுத்ரத்தினின்றும், மதிமந்
தானம் ஆவித்ய - ஜ்ஞானமாகிற மத்தையிட்டுக்கடைந்து, ஜகத்
ஹிதாய - எல்லாருடையவும் உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, அஸௌ - இந்த,
மஹா பாரத சந்த்ரமாஃ - மஹா பாரதமாகிற சந்த்ரன் (அதா
வது - சந்த்ரன்போல் ஸுகஜநகமான மஹா பாரதம்) ஜநிதஃ -
உண்டுபண்ணப்பட்டதோ.

20. (வ்யாஸ):— வேதசைலாவதீர்ணேந - வேதமாகிற
மலையினின்றும் பிறந்ததாய், குதர்மதருஹாரிணா - அதர்மமாகிற
மரங்களை வேரோடே பிடுங்கிப்போடக்கடவதாயிருக்கிற, வ்யாஸ
வாக்ய ஜலௌகேந - வ்யாஸருடைய வாக்யமாகிற ஜலப்ரவாஹத்
தினால், நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா - பூமியானது அஜ்ஞாநமாகிற
அழுக்கற்றதாகப் பண்ணப்பட்டது.

21. (பிபேதி):—தீவ்ராதிவௌஷதாத் - க்ரூரமான ஔஷ
தத்தினின்றும்போலே, நரஃ - சேதநன், அஹநாத் ஶாஸ்த்ராத் -
அறியமுடியாத வேதஶாஸ்த்ரத்தினின்றும், பிபேதி - பயப்படு

---

18. ஸ்காந்தம். 19. வாயுப்ரோக்தசைவேஷு.
20. மார்க்கண்டேய புரா. 21. பவிஷ்யத்புரா.

கிறுன். அதঃ - ஆகையால், ஶாஸ்த்ரஸாரঃ அயம் பாரதঃ - வேதஸாரமான இந்த பாரதமானது, காவ்யாத்மநா க்ருதঃ - காவ்யரூபமாய் செய்யப்பட்டது.

22. (விஷ்ணௌ) :—தீமதாம் - புத்திமான்களுக்கு, விஷ்ணௌ - பரம ப்ராப்யமான விஷ்ணுவினிடத்திலும், வேதேஷு - அவனை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதங்களிடத்திலும், வித்வத்ஸு - அவற்றின் அர்த்தங்களையறிந்த பாகவதர்களிடத்திலும், குருஷு - அவற்றை உபதேசிக்கிற ஆசார்யர்களிடத்திலும், ப்ராம்ஹணேஷு ச - ப்ரம்ஹநிஷ்டர்களிடத்திலும், பாரதாதேவ - பாரதத்தினாலேயே, கல்யாணீ பக்திঃ - நன்றான பக்தியானது, பவதி - உண்டாகிறது.

23. (யஸ்மிந்) :—யஸ்மிந் கல்பேது - எந்த கல்பத்திலே, ப்ரம்ஹணா - பிரம்ஹாவினாலே, யத் புராணம் ப்ரோக்தம் - எந்த புராணம் விஞ்சியிருக்கும்போது எந்த புராணஞ்சொல்லப்பட்டதோ, தஸ்ய தஸ்ய து - அந்த (ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ) தேவதைகளுடைய, மாஹாத்ம்யம் - மஹிமையானது, தத்ஸ்வரூபேண - அந்தந்த குணாநுகுணமாகவே, வர்ண்யதே - வர்ணிக்கப்படுகிறது.

24. (அதேதிஹாஸ) :—அதேதிஹாஸயோரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸঃ - இதிஹாஸ புராணங்களிரண்டிலும் இதிஹாஸங்கள் ப்ரபலங்கள், குதঃ - ஏனென்றால், தேஷாம் - அந்த இதிஹாஸங்களுக்கு, பரிக்ரஹாதிரேகாத் - விசேஷமாய் அங்கீகரிக்கப்பட்டதினாலும், ஸர்வத்ர மாத்யஸ்த்யேந - லௌகிக வைதிக விஷயங்களிலும் நடுநிலைமையால், பூதார்த்தப்ரதீதேঃ - முன்னடந்த விஷயங்களைச் சொல்லுகையாலும், வசநஸௌஷ்டவேந - நன்றாய் ஒன்று சேரக்கூடிய வாக்கியங்களால் (அதாவது - முன்பின் விரோதமில்லாமலும் அதிவாதமில்லாமலுமிருக்கிற வாக்கியங்களால்) கர்த்ருராப்ததமத்வாவகதேஶ்ச - செய்தவர்கள் நம்பத்தக்கவர்களாயிருப்பதாலும்.

23. மாத்ஸ்யபுரா. 24. தத்வநிர்ணயம்.

25. (மஹாபாரதம்) :—மஹாபாரதம் ஹி - மஹாபாரதமானது, பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் - பூர்வாங்களாலே மிகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

26. (தர்மேசார்த்தே) :—பரதர்ஷப - ஹே பீஷ்மா! தர்மே சார்த்தேச காமேச மோக்ஷேச - தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களில், யத் - யாதொன்றுனது, அந்யத்ர - இதற்கு (பாரதத்திற்கு) வேறான லோகவேதங்களில், அஸ்தி - இருக்கிறதோ, தத் - அதுவானது, இஹ - இந்த பாரதத்தில், அஸ்தி இருக்கிறது. இஹ - இந்த இதிஹாஸத்தில் (பாரதத்தில்) யத் நாஸ்தி - எது இல்லையோ, தத் - அதுவானது, க்வசித்நாஸ்தி - வேறொரிடத்திலுமில்லை. இதி - என்று, வைதிக லௌகிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாநிக்ருதத்வேந - ஸகல வைதிக லௌகிகார்த்தங்களை நிர்ணயிப்பதற்கு ஏற்பட்டிருப்பதால், க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச - ஒருவிடத்திலும் பக்ஷபாதமில்லாமையாலும், புராணேப்யோ பலவத்தரம் - புராணங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் மேலானப்ரமாணம்

ஏகபாகம்:— முக்கிய பாகம்: உத்தரபாகம். புராண விசேஷங்களிலே - விசேஷபுராணங்களிலே. அதி(யி)க்ருதங்கள்-சொல்லப்பட்டவைகள்.

4. ஸூத்திரம்

27. (இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்) :—இதிஹாஸங்களும் புராணங்களும் ஐந்தாவது.

28. (இதிஹாஸபுராணப்யாம்) :— 16-வது இலக்கம் பார்க்க.

ஸமாஸம்:— பதயோகம்:— எழுத்து முதலியவற்றின் ஸந்தி; கலத்தல். அல்பாச்தரம் - த்வந்த்வ ஸமாஸத்திலுள்ள பதங்களில் எந்த பதத்

25, 26. ஸஹ - நாமபாஷ். 27. சா - உ - 7 - 21. 28. பா - ஆ - 1 - 273.

தில் அச் (உயிரெழுத்து) குறைந்திருக்கிறதோ, அது தன்னைக்காட்டிலும் அதிக அச்சுகளுள்ள பதத்தைக்காட்டிலும் முன்னே வந்து நிற்கும். (உதாஹரணம்-கோப்ராஹ்மணேப்ய:). அப்பர்ஹிதம்-சிரேஷ்டம்; கௌரவம்.

5. ஸூத்திரம்

29. (வால்மீகயே) :—ததஃ - பிறகு, வால்மீகயே மஹர்ஷயே - வால்மீக மஹர்ஷிக்கு, ஆஸநம் - ஆஸநத்தை, ஸம்திதேச - நியமித்துக்கொடுத்தார். ப்ரம்ஹணு - பிரமனுல், ஸமநுஜ்ஞாதஃ - அநுஜ்ஞை பெற்றவராய், ஆஸநே - ஆஸநத்தில், ஸோऽபி-அந்த வால்மீகி பகவானும், உபாவிசத் - உட்கார்ந்தான்.

30. (ந தே வாக்) :—அத்ர காவ்யே - இந்த காவியத்தில், காசித் வாக் - ஒரு வாக்யங்கூட, அந்ருதா - பொய்யாக, ந பவிஷ்யதி - ஆகப்போகிறதில்லை, ராமகதாம் - இராமகதையை, புண்யாம் - புண்யமாயும், மனோரமாம் - மநோஜ்ஞமாயுமிருக்கிற, ச்லோகபத்தாம் - ச்லோகரூபமாய் செய்யப்பட்டதாக, குரு - செய்வாயாக.

31. (யாவத்) :—மஹீதலே - பூமியில், கிரயஃ - மலைகளும், ஸரிதச்ச - நதிகளும், யாவத் ஸ்தாஸ்யந்தி - எவ்வளவு காலமிருக்கிறதோ, தாவத் - அவ்வளவுகாலம், ராமாயணகதா - ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டகதைகள், லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி - லோகமெல்லாம் வ்யாபரித்திருக்கப்போகிறது.

32. (வேதவேத்யே) :—18 - வது இலக்கம் பார்க்க.

33. (யத்யஸ்தி) :—(அக்னிபகவானே!)பதிசுச்ருஷா - நான் பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதானது, யதி அஸ்தி - இருக்குமேயானல், சரிதம் தபஃ யதி அஸ்தி - தவமநுஷ்டிப்பது (ஸத்ய

29. ரா - பா - 2 - 62. 30. ரா. பா - 2 - 35. 31. ரா - பா - 2 - 37. ஸு - 53 - 29.

மாய்). இருக்குமேயானல், ஏகபத்னீத்வம் யதிச அஸ்தி - ஒருவருக்கே பத்நியாயிருப்பதுமிருக்குமேயானல், ஹநூமதஃ சீதோபவ - (தேவரீர்) ஹநுமாருக்கு குளிர்ந்திருக்கவேண்டும்.

34. (காவ்யம்) :— ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் காவ்யம் - இராமாயண காவியம் முழுவதும், ஸீதாயாஃ - பிராட்டியினுடைய, மஹத் சரிதம் - ப்ரதாநமான சரித்ரமே, சரிதவ்ரதஃ - ஆசரிக்கப்பட்ட வ்ரதங்களையுடைய வால்மீகிபகவான், பௌலஸ்த்யவதமித்யேவ - இராவணவதமென்றும், சகார - செய்தார்.

35. (உத்பாஹுஸ்த்வாம்):—ஹே அஸ்மஜ்ஜநநி - ஏ எங்கள் தாயே! அஸௌ ஏகா உபநிஷத் - இந்த ஸ்ரீஸூக்தமென்கிற ஒரு உபநிஷத்மாத்திரம், உத்பாஹுஃ - கைதூக்கிக்கொண்டு த்வாம் - உம்மை, நியந்த்ரீம் - ஜகத்துக்கீச்வரியாக, நாஹ - சொல்லவில்லை. (ஆனுல்) ஸ்ரீமத்ராமாயணமபி - ஸ்ரீராமாயணமும், த்வத்சரித்ரே - தேவரீர் சரித்திரத்திலேயே, பரம் ப்ராணிதி - மிகவும் ஜீவிக்கிறது. (ஸ்ரீராமாயணம் தேவரீர் வைபவத்தைச் சொல்லியே ஜீவியாநின்றது., யதமே - எவர்கள், ஸ்மர்த்தாரஃ - ஸ்ம்ருதிசெய்தவர்களோ, ததமேऽபிச—அவர்களும், வேதாந் - வேதங்களை, ஸேதிஹாஸைஃபுராணைஃ - இதிஹாஸங்களோடுகூடிய புராணங்களோடு, த்வந்மஹிம்நி - தேவரீர் மஹிமையில், ப்ரமாணம் நிந்யுஃ - ப்ரமாணங்களாகக் காண்பித்தார்கள்.

36. (க்ருஷ்ணத்வை பாயநம்):— க்ருஷ்ணத்வை பாயநம் வ்யாஸம் - க்ருஷ்ணத்வைபாயநரென்று பெயருடைய வ்யாஸமஹரிஷியை, ப்ரபும் நாராயணம் வித்தி - ஸ்வாமியான நாராயணனென்று தெரிந்துகொள். மைத்ரேய - மைத்ரேயரே! புவி - இந்த பூமியில், கோஹ்யந்யஃ - மற்றவர் யார்தான், மஹாபாரதக்ருத்பவேத் - மஹாபாரதம் செய்தவனுக ஆவான்.

37. (ஏவம் விதம்):—ஏவம் விதம் பாரதம் து - இப்படிப்பட்ட பாரதமானது, யேநமஹாத்மநாப்ரோக்தம் - எந்த மஹாத்

34. ரா - பா - 4 - 7. 35. ஸ்ரீ குண - 14. 36. வி - பு - 3. - 4 - 5.

மாவால் செய்யப்பட்டதோ, ஸோऽயம் வ்யாஸரூபி மஹாமுநி: - அந்தவ்யாஸரூபியான மஹாமுனிவர், ஸாக்ஷாத் நாராயண: ஸாக்ஷாத் நாராயணன் தான்.

38. (ஸஹோவாச) :—பாராசர்ய: - பராசரருடைய குமாரரான, ஸஹ வ்யாஸ: - அந்த வ்யாஸபகவான் உவாச - சொன்னார்.

39. (வேதாந்):— மஹாபாரதபஞ்சமாந் - மஹாபாரதத்தோடு ஐந்தாகிய, வேதாந் - வேதங்களை, அத்யாபயாமாஸ - சொல்லிவைத்தார்.

40. (ஸ்ரீராமாயணவத்):—ஸ்ரீராமாயணம்போல் மஹாபாரதமும் ப்ரமாணம் தானென்றபடி.

41. ஸ (உஶ்ரேயாந்):—ஸ: - அவன் (பரமாத்மா) ஜாயமாந: - பிறந்தவனாய் - ச்ரேயான் உ பவதி - மிகவும் சிறமுள்ளவனாக ஆகிறான்.

42. (வ்யாஸப்ரஸாதாத்):—வ்யாஸப்ரஸாதாத் - வ்யாஸருடைய அனுக்ரஹத்தினால், இமாம் நாராயணகதாம் - இந்த நாராயணக்கதையை, வக்ஷ்யாமி - சொல்லப்போகிறேன்.

அரும்பதம்:—

பாகம்:—பூர்வோத்தர பாகம். விப(ஹ)ாகம் - பூர்வார்த்தம், உத்தரார்த்தம். வேத்யம் - அறியத்தக்கது ஸம்பாவிதனான - கௌரவிக்கப்பட்ட. ஸம்ப்ரதிபந்நம் - ஸுஸ்பஷ்டம், விளப்பற்ற - ப்ரஸித்திபெற்ற தனிச்சிறை - அதிக்குரூரமானசிறை. வாயோலையிட்டு - வாய்சொல்லாய் இந்தப்ரமாண வாக்யத்தை ஓலையிலே எழுதிவைத்து.

புருஷகார வைபவம்:—புருஷகார பூதையான பிராட்டியினுடையவைபவம். புருஷகார:— புருஷேண - ஜீவாத்மா பரமாத்மாநௌ

38. ஆரணம் - ப்ர - 1 - அம் - 8. 39. பாரதம். 40. ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம். 41. அஷ்டகம் - 3 - ப்ர - 6 - ப - 3 - வா - 9. 42. பார - ஆதி - 1 - 27.

கரோதி - பரஸ்பரலாபேந ஸந்தலக்நௌ இதி புருஷகார:— புருஸநோதீதி புருஷம் கரோதீதி புருஷகார: என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் எவன் புரு - அதிகமாக. ஸநோதி - கொடுக்கிறானோ, அவன் புருஷனாகிறான், ஸர்வேச்வரனை, புருஷம் - புருஷனாக கரோதி - பண்ணுகிறாள் இதி என்று பிராட்டி புருஷகார பதத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள். அபரிமிதமான ப்ரஹ்மானந்தத்தை கொடுக்கிறவனாகப் பண்ணுகிறாளென்று அர்த்தம். அன்றியே "பூர்ணத்வாத் புருஷ:" என்கிற நிருக்திப்படியே, புருஷன் என்றால் பூர்ணன என்று அர்த்தமாகையால், ஸர்வேச்வரனை க்ஷமாதி குணங்களினால் பூர்ணனாகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். அன்றிக்கே "ப்ரு - பாலனபூரணயோ:", என்று பாலனார்த்தகமான தாதுவினால் நிஷ்பன்னமான புருஷ சப்தம், ரக்ஷக வாசகமாய், ரக்ஷகனாகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். அன்றியே "புரு அக்ர கமநே" என்று அக்ர கமந வாசகமான புருதாதுவினால் நிஷ்பன்னமாய், புருஷபதம் அக்ரகந்தாவைச் சொல்லுகிறதாய், பகவத் விமுகரான சேதனரை உபதேசாதிகளினால் அபிமுகராகப் பண்ணுகிறாளென்றுமாம். மாந்த்யம் - மந்தமானது, அதாவது அல்பம். தத்பரமாகையாலே - தாத்பரியமாகையாலே.

6 ஸூத்திரம்

43. (தாநஹம்):— த்விஷத: - த்வேஷமுள்ளவர்களாயும், க்ரூராந் - க்ரூரஸ்வபாவமுள்ளவர்களாயும், அசுபாந் - அசுத்தர்களாயும், நராதமாந் - மனிதரில் கடையோர்களாயுமிருக்கிற, தாந் - அப்படிப்பட்டவர்களை, ஸம்ஸாரேஷு - ஸம்ஸாரத்தில், ஆஸுரீஷு யோநிஷு ஏவ - அஸுரயோநிகளிலேயே, அஹம் - நான், அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி - எப்பொழுதும் தள்ளுகிறேன்.

44. (மத்பக்தம்):—வஸுந்தரே - ஏ பூமியே! மத்பக்தம் - என்னிடத்தில் பக்தியுள்ள, ஶ்வபசம்வாபி - ஶ்வபசனையும், யே நரா: - எந்த மனிதர்கள், நிந்தாம் குர்வந்தி - நிந்தை செய்கிறார்களோ (அவர்களை) பத்மகோடிசதேநாபி - அநேகம் கோடி பத்மங்களாலும், (பத்மமென்று காலத்தின் ஓர் அளவு) ந க்ஷமாமி பொருக்கமாட்டேன்.

43. கீதை - 16 - 19. 44. வராஹபுராணம்.

45. (மத்ப்ராப்திம்):—ஸம்ஸாரே அத: பததாம் - ஸம்ஸாரத்திலே கீழேவிழுகிற, ஜந்தூநாம் - ஜந்துக்களுக்கு மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி - என்னையடைவதைக் குறித்து, புருஷகாரத்வே - புருஷகாரத்வத்தில், லக்ஷ்மீ: - பிராட்டியானவள், பரமர்ஷிபி: - மஹரிஷிகளாலே, நிர்திஷ்டா - சொல்லப்பட்டாள். ஏதத் - பிராட்டி புருஷகாரமாயிருப்பதானது, மமாபிசமதம் - எனக்கு மிதுவேஸம்மதம், அந்யதா - வேறான, லக்ஷணம் - ஆகாரம், ந பவேத் - உண்டாகாது.

46. (அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை):—ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: - ஸாக்ஷாத் ஸ்ரிய:பதியாயிருக்கிற, அஹம் - நான், ஸ்வயம் - தானே, உபாயோவை - உபாயபூதனாயிருக்கிறேன். வல்லபா - உபதேசாதிகளாலே என்னை வசீகரிக்கவல்லவளான, லக்ஷ்மீ: - பிராட்டியானவள், புருஷகாரேண - புருஷகாரத்தால், ப்ராப்தியோகிநீ - என்னையடைவிக்கிறாள். ஏதஸ்யா: - இந்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு, அயம் விசேஷ: ச - இந்த விசேஷமானது, (அதாவது - எனக்கு மோக்ஷோபாயத்வம், பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வம் என்பது) நிகமாந்தேஷு ஶப்த்யதே - வேதாந்தங்களில் கோஷிக்கப்படுகிறது.

47. (ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா:):—வராநந ஸேநேச - நல்ல முகமுடைய ஸேநாபதியாழ்வானே! ஆகிஞ்சந்யைக சரணா: - உபாயாந்தர சூன்யதையையே தஞ்சமாகவுடைய, கேசித் பாக்யாதிகா: - சில பாக்யாதிகர் (பாக்யாதிகராவது - நிர்ஹேதுக க்ருபாவிஷயத்வம் விஞ்சியிருப்பார்கள்) மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் - என் திருவடித்தாமரையிரண்டையும், ப்ரபத்ய - ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரீதமானஸா: - ப்ரீதியோடுகூடிய மனதையுடையவர்களாய், புந: - மறுபடியும், லக்ஷ்மீம் - பெரிய பிராட்டியை, புருஷகாரேண - புருஷகாரமாய், வ்ருதவந்த: - வரித்தவர்களாய், ப்ராப்ய (அத்தாலே) மத்க்ஷமாம் - என் பொறுமையை யடைந்து, லப்தயேவமாம் - ப்ராப்யனான என்னையே ப்ராபகம் - உபாயமாக, அநந்யமநஸா: - அடைந்து, க்ருதார்த்தா: - க்ருதக்ருத்யர்களாய், வேறொன்றில் பொருந்தாத நெஞ்சையுடையவர்களாய்க்கொண்டு, மாமேவ ப்ராப்ஸ்யந்தே - என்னையே யடையாநிற்பார்கள்.

48. (ஏதத் ஸாபேக்ஷ):—ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பந்தாத் - பிராட்டியினுடைய ஸம்பந்தத்தை யபேக்ஷித்து, அமலாத்மநாம் - நிர்மல ஸ்வபாவர்களான, அந்யேஷாம் - மற்ற, தேவிஸூரிகுரூணாம் ச - தேவிமார்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஆசார்யர்களுக்கும், கடகத்வம் - புருஷகாரத்வம், ந து ஸ்வத: - ஸ்வதந்த்ரமாயில்லை.

49. (யேச வேதவித:):—யே ச விப்ரா: - எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், வேதவித: - வேதமறிந்தவர்களோ, யேச ஜநா: - எந்த ஜநங்கள், அத்யாத்மவித: - வேதாந்தமறிந்தவர்களோ தே - அவர்கள், மஹாத்மாநம் கிருஷ்ணம் - மஹாத்மாவாகிய க்ருஷ்ணனை ஸநாதநம் - நித்யஸித்தமான, தர்மம் - மோக்ஷஸாதநமாக, வதந்தி - சொல்லுகிறார்கள்.

அரும்பதம்:—

சீதை நுறைத்தல்.— குற்றம் சொல்லுகை. உபப்ரும்ஹணம் - வேதம். ஜீயர் - வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ஜீயர். காடின்யம் - கடின புத்தியாலே தக்கிப்பிக்கை. கண்குழிவு - துக்க ஸூசகமான கண்மலர்த்தி. பத்தும்பத்தாக - பத்தில் ஒரு எண்ணிக்கை குறையாமல். குடல் கரிக்கும்படி - அத்யந்தம் பயப்படும்படி.

பிராட்டி ஸ்வரூபம்.

ஈஶ்வரியான பிராட்டிஸ்வரூபம் அசித்கோடியிலேயோ, ஆத்மகோடியிலேயோ, ஈஶ்வரகோடியிலேயோ, என்று நிரூபித்தால்; அறிவுண்டாகையால் அசித் கோடியிலன்று. ஐஶ்வரியத்தாலே ஆத்மகோடியிலன்று. நித்ய பாரதந்த்ரியத்தாலே ஈஶ்வரகோடியிலன்று. ஆனால் தத்வும் நாலாகிறதோ வென்னில்; அதற்கு ப்ரமாணேப்பத்தியில்லை ஆனால் இவளுடைய ஸ்வரூபம் அறுதியிடும்படி யென்னென்னில்! நிரு

பக விஶேஷணம், நிருபித விஶேஷணம் என்று இரண்டாய், சேத
ன் நிருபித விஶேஷணமாய் இவள் நிருபக விஶேஷணமாயிருக்கும்.
ஆனால் "அஸ்யேஶாநா ஜகத:" என்றும், "ஈஶ்வரீம் ஸர்வ பூதாநாம்"
என்றும் ஶ்ருதிகளாலே ஈஶ்வரியாக வோதிப்போருகையாலே ஈஶ்வர
கோடியிலேயாகக்குறை யென்னென்னில்; அப்போது நாட்டுக்கிரண்டு
ஈஶ்வரர்கள் கூடாமையாலும்; "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்
றும், "க்ஷராத்மாநா வீஶதே தேவ ஏக:" என்று தொடங்கியுண்டான
ப்ரமாண பரம்பரைகளுக்கு விரோதம் பிறக்கையாலும், யுக்தியில்லா
மையாலும், ஈஶ்வரத்வம் கூடாது. அங்கு ஓதிப்போருகிற ஈஶ்வரத்வம்
பத்நீத்வ நிபந்தனமாகக்கடவது. ராஜ மஹிஷியை ஸோபசாரமாகச்
சொல்லாதபோது, அவனுடைய ரோஷத்திற்கு இலக்காமித்தனையிறே.
"பும்ப்ரதாநேஶ்வரேஶ்வரீம்" என்று தொடங்கி இவளுடைய வைபவ
களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரதேசங்களில் அவளுடைய போக்யதாதிசயத்
தைச் சொல்லுகிறதித்தனை.

ஆனால் ஈச்வரனைப்போலே இவளுக்கும் ஜகத்காரணத்வமுண்டாகைக்
குக்குறை யென்னென்னில்; ஒருவனுக்கு காரணத்வம் உண்டாம் போது
க்ராஹக ஸாமார்த்தியத்தாலும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலும் அர்த்தாபத்
தியாலும் ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களாலுமிறே யுண்டாக்கடவது இவ
ளுக்கு காரணத்வ சக்தியுண்டாகையாலே தர்மிக்ராஹகத்வமுண்டு, 1.
ப்ரபஞ்சம் இவள் பார்த்தபோது உண்டாய், தத்பாவத்தால் இல்லாமை
யாலே அந்வய வ்யதிரேக முண்டு. 2. இது தன்னாலே அர்த்தாபத்தி
யுண்டு 3 பகவத் ஶாஸ்த்திரங்களிலே காரணத்வ ஸூசகங்களான
ப்ரமாணங்களுண்டு. 4. ஆகையாலே காரணத்வ முண்டாகக் குறை
என்னென்னில் ; சக்தித்வம் குணத்தாலல்ல, பத்நீத்வ நிபந்தநம் வீக்ஷ
ணுதின விருத்திமத்வமாகக்கடவது. அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஜகத்
ஸ்திதியில் இவளை யொழிய உபபத்தியுண்டு. ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணங்
களும் ப்ரஹ்மாத்மகமான ஜகத்திலுடைய விலோகனபரங்களாயிருக்
கும் ஆகையாலே இவளுக்கு காரண விஷயத்தில் அன்வயமில்லை.

ஈஶ்வரன் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு காரணபூதனாகிறது, ஆகை
யாலே இவளுக்கும் காரணத்வத்தில் அந்வயமுண்டாகக்குறை என்
னென்னில்; இவன் லீலா விபூதியை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது நித்ய விபூதி
விசிஷ்டனாயன்றோ விருப்பது;—அப்போது நித்ய விபூதிக்கும் காரண
த்வமுண்டாகிறதோ? அவ்வோபாதி இவளுக்கும் காரணத்வமில்லை.
ஆனால் இவளுக்கு ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி காரணத்வத்தில் ஓரன்வய மில்
லையோவென்னில்; அநுமோதனத்தால்வரும் அன்வயமுண்டு. காரண

வஸ்துவே உபாஸ்யமாய் சரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாய பாவ
த்தில் அன்வயமில்லை.

இவளுக்கு உபாய பாவத்தில் அன்வயமுண்டாக ப்ரமாணங்களுண்
டென்னில், அது ஶரண்யாபேக்ஷாவிதாயித்வமாகக்கடவது. "யதா
ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம" என்று தொடங்கி இவ
ளுடைய வ்யாப்தி சொல்லா நின்றதே யென்ன ; ருஷிதானே விபாகம்
பண்ணுகையாலே ஸ்வ விபூதி சரீரங்களிலுண்டான வியாப்தி யொழிய
ஸர்வத்ர வ்யாப்தியில்லை. இந்த வியாப்திதான் வருவதொன்றிறே
ஸௌபரியைப்போலே.

ஆனால் இவள் சேதன ஸமானையோவென்னில்; அப்படியன்று,
பத்தரைக்காட்டில் முக்தர் வியாவ்ருத்தர், முக்தரைக்காட்டில் நித்யர்
வியாவ்ருத்தர். நித்யரைக்காட்டில் அனந்த கருடாதிகள் வியாவ்ருத்
தர். அவர்களிற் காட்டில் தேவி ஜனங்கள் வியாவ்ருத்தர். தேவி
ஜனங்களிற் காட்டில் பூநீளைகள் வியாவ்ருத்தர். பூநீளைகளிற் காட்டில்
இவள் வியாவ்ருத்தை. ஆகையாலே உபய விபூதிக்கும் ஈஶ்வரியாய்ப்
போருகிறது.

இவளுக்கு ஸ்வரூபத்தாலே சேதனஸாம்யமுண்டு, ஸ்வபாவத்
தாலே ஈஶ்வர ஸாம்யமுண்டு, இது நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் உண்
டோவென்னில் ; இவர்களுக்கும் இன்றியிலே தேவி ஜனங்களுக்கும்
இன்றியிலேயிருப்பன சில குண விசேஷங்களுண்டு. இவை எவை
யென்னில்:— நிருபகத்வமென்றும். ஆநுரூப்யமென்றும், அபிமதத்வ
மென்றும், அசேஷ சேஷித்வமென்றும், ப்ராப்ய பூரகத்வமென்றும்
இவ்வர்த்தத்தை அபியுக்தரும் வெளியிட்டார்கள்—"திருவினுக்கரசே,"
"திருமாலே" என்று நிருபகத்வத்தையும், "உனக்கேற்கும் கோலமலர்
பாவை" என்று ஆநுரூப்யத்தையும், "அல்லி மலர்மகள்போக மயக்
குக்கள்" என்று போக்யதையையும், "பூவின் மிசைநங்கைக்கு மின்பன்"
என்று அபிமதத்வத்தையும், "திருமாலா லருளப்பட்ட சடகோபன்"
என்று அசேஷ சேஷித்வ ஸம்பந்த த்வாரபாவத்தையும், "திருக்கண்
டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்று ஆஶ்ரயண ஸித்தியையும்,
"திருமாலடியார்களைப்பூசிக்க நோற்றார்கள்" என்று ததீயபர்யந்தமான
ப்ராப்ய பூரகத்வத்தையும், வெளியிட்டார்கள். ஆக இந்த குணங்களா
லேயிறே இவள் ஸர்வாதிசயகாரியாயிருக்கிறது.

தத்வ பூஷணம்.

“மேவரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்,, என்கிற பாட்டிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலம் கொடுப்பாள் பெரிய பிராட்டியாரென்று ஸ்வாமி நம்பிள்ளை தாமே அருளிச்செய்திருக்க; “நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்” என்னுமதுக்காலே உபாயத்வம் இல்லை என்று கழிக்க கூடுமோ வென்னில்; கூடும்; எங்ஙனே யென்னில்— அந்த “வினை தீர்க்கும்” என்கிற பாட்டின் வியாக்யானத்திலே “தனக்கு முன்பே தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை விரும்பும் சில குணமாயிற்று இதில சொல்லிற்று” என்கிற வாக்யத்தை உட்கொண்டு விசாரிக்கும்போது “தான் காட்டிக்கொடுத்த ஸம்ஸாரியை” என்னுமதாலே, பெரிய பிராட்டியார் இவர்களுக்கு புருஷகாரபூதையாய் முன்னின்று ஸௌஶீல்யைஶ்வர்யாகரமான ஸர்வேஶ்வரனைக்கொண்டு அநிஷ்டநிவாரணாதிகளைப் பண்ணுவிப்பள் என்னுமிதுவே ஸ்வாமி நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானங்களுக்குத் தாத்பரியம்.

இன்னமும், ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் “சரணௌ” என்று த்விவசன ப்ரயோகம் பண்ணுவானென்னில், ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணினால் ஜாத்யேக வசநமாய்க்கொண்டு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டோபாயத்தைக் காட்டவுங் கூடுமாகையாலே அத்தை வியாவர்த்திக்கிறது த்விவசந ப்ரயோகம், என்றும், “லக்ஷ்மீகுண விக்ரஹங்கள் விஶேஷணமாய் அவன் விஶேஷ்யமாகையால் விஶேஷ்யாம்ஶ பூதனான அவனுக்கே ப்ராதாந்யேந கார்யகரத்வம், விசேஷணாம்ஶமான இவற்றுக்கு ததநுவிதாயித்வ மாத்ரமே யாயிருக்குமாகையாலே விக்ரஹத்துக்கு ஶுபாஶ்ரயத்வம், வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகத்வம், ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரித கார்யபாதகத்வம், இதர குணங்களுக்குத் தனித்தனியே சாரிய பேதமெப்படியோ, அப்படியே லக்ஷ்மீக்கு புருஷகாரத்வமே நிலமாயிருக்கும் என்று அழகர் புரோஹிதரான யாமுந தேசிகர் அருளிச்செய்தார்.

சதுஶ்ஶ்லோகி மூன்றாம் ஶ்லோகவியாக்யானத்தில் “பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை, புருஷகாரத்வமேயுள்ளது” என்று பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

அப்படியானால் ஆசார்யனுக்கும் உபாயத்வம் கூடாதோவென்னில்; கூடும். அது ஶ்ரிய:பதி யடியாக உண்டாயிருப்பதொன்றாகையாலே புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் அங்குண்டாகக் குறையில்லை. பரத்வாதி பஞ்சகத்தோடொக்க ஆசாரியனையும் ஆறாமவதாரமாக ஸஹபடித்து வைக்கையாலும், ஆசார்ய ஸ்ஸஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்” “குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம” இத்யாதிகளாலும் விலக்ஷணதம விஶிஷ்ட பகவத் ஸ்வரூபம்

ஆசார்யனென்கிற ஸதுபதேசத்தாலும் அவையிரண்டுமாசார்யனுக்குண்டாகத் தட்டில்லை. இன்னமும், மந்த்ரரத்னத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ‘சரணௌ’ என்கிற த்விவசநத்தாலே ஈஶ்வரனுக்கே உபாயத்வமுள்ளது பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை. உண்டாகில் “சரணா:” என்கிற பகுவசனம் (பன்மை) இருக்கவேணும். அப்படி யில்லாமையாலே அவளுக்கு உபாயத்வமில்லை.

இன்னமும், ‘அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்’ என்று உபாயத்வம் தத்விஶிஷ்டத்துக்காயிருக்க அது அகலும்படி எங்ஙனே யென்னில்; “ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்” என்னுமிடத்தில் விஶேஷணத்தாலே அத்திருவுக்கும் உபாயத்வம் ப்ரஸக்தமாம்போது லக்ஷ்மீபதித்வத்துக்கும் உபாயத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்போது ‘ஜகந்நாதம் ப்ரபத்யே’ என்னுமிடத்திலும், தத்விசேஷணமான ஜகத்துக்கும் உபாயத்வம் சொல்லவேண்டியிருக்கும். இப்படி அதிப்ரஸங்க பஹூத்வம் ப்ராப்தமாம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்.

இன்னமும் தீர்க்க ஶரணாகதியான திருவாய்மொழியில், “சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் தேவ பிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த வண்குருகூரவர் சடகோபன் முந்தையாயிரத்துளிவை தொலை வில்லி மங்கலத்தைச் சொன்ன செந்தமிழ் பத்தும் வல்லார் அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே.” என்கிற பாசுரத்தில் ‘தேவ பிரானையே’ என்கிற ஏவகாரத்தால் ஈஶ்வரனையே உபாயமாக ஆழ்வார் சரணமடைந்தாரென்றும், ‘அடிமை செய்வார் திருமாலுக்கே’ என்றதால் இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் ப்ராப்யம் என்று ‘த்வயத்தின்’ அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கிறது. இத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்று ஸித்தம்.

7. ஸூத்திரம்.

50. (ஹ்ரீஶ்ச தே):—தே-தேவரீருக்கு, ஹ்ரீஶ்ச-பூமிப்பிராட்டியும், லக்ஷ்மீஶ்ச - இலக்ஷ்மியும், பத்நயௌ-தேவிகள்.

51. (அஸ்யேஶாநா):—அஸ்ய ஜகத:-இந்த ஜகத்துக்கு, விஷ்ணுபத்நீ-விஷ்ணுவின் பத்நியான பிராட்டியானவள், ஈசாநா-நியந்த்ரீ.

---

50. புருஷஸூக்தம். 51. ஸ்ரீஸூக்தம்.

52. (அஹந்தா ப்ரம்ஹண:) ஸநாதநீ ஸாஹம்-ஸநாதனியான
அந்த நான், தஸ்ய ப்ரம்ஹண:-அந்த ப்ரம்ஹத்திற்கு, அஹந்தா-
நிரூபகையாக, அஸ்மி-இருக்கிறேன்.

53. (தமஸ: பரமோ):—தமஸ:பரம:-மூல ப்ரக்ருதிக்கு
மேல்பட்டவரும், தாதா-ஸ்ருஷ்டிப்பவரும், சங்கசக்ரகதாதர:-
திருவாழி திருச்சங்கு கதை இவைகளை யேந்தினவரும், ஸ்ரீவத்ஸ
வக்ஷா:-ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவை திருமார்பிலுடையவரும்,
நித்யஸ்ரீ:-பிராட்டியின் நித்ய ஸம்பந்த முடையவரும், அஜய்ய:
-ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும், ஶாஶ்வத:-எக்காலத்
திலுமிருப்பவரும், த்ருவ:-நித்யரும் (ஆக ராமன் இருக்கிறார்.)

அரும்பதம்:—

அபிபவம்-தடை, அப்ரகாசம். இப்படியிருக்கையிலே-ஶேஷிக்கு
ஸ்வரூப நிரூபகையாயிருக்கையிலே. அல்லாதார்-பூமிநீளாதேவி முத
லானவர்கள். அவ்யவதாநேன உண்டான சம்பந்தம்-நித்யஸம்பந்தம்,
ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம். நிஷ்பன்னமான-உண்டான. கர்மணி வ்யுத்பத்
தியில் ச்ரீயதே என்று ரூபம், அதற்கு, சேவிக்கப்படுகிறாள் என்று அர்த்
தம். கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ச்ரயதே என்று ரூபம், அதற்கு சேவிக்கி
றாள். நிறுத்து — திராசு நிறையாக இவ்வளவென்று கணக்கிட்டு.
அறுத்து-இப்போது அநுபாவ்யம் இவ்வளவென்று பாகம் செய்து நித்
யமவள்-புஜிப்பிக்குமவள். மதுப்பிலே-ஸ்வரூபத்திலுடைய நித்ய
யோகத்தையும், திருமார்பில் நித்திய யோகத்தைச் சொல்லுகிறதாகை
யாலும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அவதாரத்தில் பிரிவு சொல்லுகிறதாகையா
லும் விரோதமில்லை.

எம்பெருமானுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ப்ராப்தி அவிநாபூதமாயிருக்க,
புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னெனில்; இருக்கிற ஸம்ஸாரமும் எதித்த
வுடம்பும் இந்த ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவரான அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வா
தந்த்ரிய தேஹாபிமானாதிகளை விளைப்பித்துத் தன்னை மறந்து உருவமா
யப் பண்ணுமதாகையாலே ஸாபராதனை தன்படியையும், அபராதத்
தை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுமாய் அறிந்தபடி அநுபவிப்பைக்கு ஸ்வ சக்

53. ரா-யு-114-16.

தியுமாய்த் தான் ஸ்வதந்த்ரனுமாயிருக்கையாலே இவன் அபராதத்தைக்
கண்டழியச் செய்யாமைக்குப் புருஷகாரம் வேணும்.

மாணிக்கமாலை.

8. ஸூத்திரம்.

54. (தேவத்வே தேவதேஹேயம்):—தேவத்வே-அவன்
தேவனாயிருக்கும்போது, இயம்-இந்த பிராட்டி, தேவதேஹா-
தேவ சரீரத்தைக்கொண்டும், மநுஷ்யத்வே ச-அவன் மநுஷ்யனா
கப் பிறக்கும்போது மாநுஷீ-தான் மநுஷ்ய தேஹத்தைக்
கொண்டும், விஷ்ணோ:-எம்பெருமானுக்கு, தேஹாநுரூபாம்
-தேஹத்திற்கு அநுரூபமாக, ஆத்மந: தநும்-தன் சரீரத்
தை, ஏஷா-இந்த பிராட்டி, கரோதி-செய்கிறாள்.

55. (ராகவத்வேऽபவத்):— ராகவத்வே-எம்பெருமான்
பெருமாளாய் அவதரித்தபோது, ஸீதா-ஸீதாப்பிராட்டியாக,
அபவத்-திருவவதரித்தாள். க்ருஷ்ண ஜந்மநி-கண்ணனாய்
அவதரித்த காலத்தில், ருக்மிணீ-ருக்மிணியாக திருவவதரித்
தாள். விஷ்ணோ:-எம்பெருமானுடைய, அந்யேஷு ச அவதா
ரேஷு-மற்ற அவதாரங்களிலும், ஏஷா-இவள், அநபாயிநீ-
விட்டுப்பிரியாதவள்.

56. (லக்ஷ்ம்யா ஸஹ):—காருண்யரூபயா-கருணாரூபிணி
யான, லக்ஷ்ம்யா தேவ்யா ஸஹ-பெரிய பிராட்டியாரோடுகூட,
ஹ்ருஷீகேச:-இந்திரியங்களை நியமிக்கும் எம்பெருமான்,
ரக்ஷக:-இரக்ஷகனாக, ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேஷு ச-எல்
லா ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும், கீயதே-சொல்
லப்படுகிறான்.

57. (ததஸ்ஸா):—தத:-பிறகு, ஹ்ரீமதீ-வெட்கமடை
ந்த, ஸா பாலா-அந்த பாலபருவமுள்ள ஜானகியானவள், பர்த்து:-
தன் ப்ராணநாயகனுடைய, விஜயஹர்ஷிதா - விஜயத்தைப்

54. வி-பு-1-9-145. 55. வி-பு-1-9-144. 56.
லக்ஷ்மீதந்த்ரம்-28-25. 57. ரா-ஸு-58-93.

பற்றிச் சொல்வதினால் ஸந்தோஷமடைந்தவளாய், அவோசத் - (த்ரிஜடை என்ன) சொன்னாளோ, தத்தத்யம் யதி - அது ஸத்திய மாயிருக்குமேயானால், வ : - உங்களுக்கு, ஶரணம் பவேயம் ஹி - உங்களுக்கு ரக்ஷகையாக ஆகிறேன். (என்று ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து ஸீதாப் பிராட்டி சொன்னாள்.)

58. (ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம்):—வாநரோத்தம - ஏ வாநர ஶ்ரேஷ்டனே ! ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம் - ராஜ ஸேவையில் அமர்ந்தவர்களும், பராஜ்ஞயா - ராஜாவின் கட்டளையினால், குர்வந்தீநாம் - இட்ட காரியத்தைச் செய்கிறவர்களும், விதேயாநாம் - ராஜகாரியத்தைச் செய்யாமல் போனால் தண்டிக்கப்படுகிறவர்களுமான, தாஸீநாம் - வேலைக்காரிகளிடத்தில், க : குப்யேத் - எவன் கோபிப்பான்.

59. (ப்ராப்தவ்யம்து):—ராவணஸ்ய தாஸீநாம் - ராவண தாஸிகளுடைய, ஏதத் - என்னை அதட்டுதல் செய்ததானது, தஶா யோகாத் - காலபலத்தால், ப்ராப்தவ்யமிதி மயா நிச்சிதம் - என்னால் அநுபவிக்கவேணுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. துர்பலா அஹம் - க்ருபாபரவசையான நான், (அதாவது-அவர்களையடி, கொலை செய், என்று சொல்ல நெஞ்சுறமில்லாமலிருக்கிற நான்) இஹ - இந்த ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில் மர்ஷயாமி - பொறுக்கிறேன்.

60. (பாபாநாம் வா):—ஹே ப்லவங்கம - ஏ வாநரோத்தம! பாபாநாம் வா - உன் அபிப்ராயப்படி பாபஞ்செய்தவர்களாயும், ஶுபாநாம்வா - என் அபிப்பிராயப்படி புண்யஞ்செய்தவர்களாயும், வதார்ஹாணாம்-கொல்லுகிறதற்கு யோக்கியர்களாயுமிருக்கிறவர்கள் விஷயத்தில், ஆர்யேண - பெரியவரான உம்மாலே, கருணம் கார்யம் - கிருபை செய்யவேணும், கச்சித் - எவனும், நாபராத்யதி ந - அபராதஞ்செய்கிறதில்லை யென்பதில்லை.

61. (அபத்யலாப:):—ஹே வராநநே - நல்ல முகமுடையவளே ! மம - எனக்கு, அயம் அபத்யலாப : - பிள்ளையாகிற

இந்த லாபமானது, ஸமுபஸ்தித : - வந்து கிட்டிற்று. ஸகாமா த்வம் - ஆசையோடுகூடிய நீ, கிமிச்சஸி - எந்த விரும்புகிறாய், ஸர்வம் - விரும்பியவற்றை யெல்லாம் ப்ரூஹி - சொல்லுவாயாக.

62. (தபோவநாநி):—ஹே வீர ராகவ - ஏ வீரனான ராகவனே ! புண்யகர்மணாம் - புண்யகர்மாக்களையுடையவர்களும், பலமூலாஶிநாம் - பழங்கிழங்குகளை புஜிக்கிறவர்களுமான, ருஷீணாம் - மஹருஷிகளுடைய, பாதமூலேஷு வர்த்திதும் - திருவடியின் கீழ் இருப்பதாக, கங்காதீரநிவிஷ்டாநி - கங்கையின் கரையிலிருக்கின்றனவும், புண்யாநி, (அதனால்) பரிசுத்தங்களாயுமிருக்கிற, தபோவநாநி - (அந்த ரிஷிகளுடைய) தபோவனங்களை, த்ரஷ்டுமிச்சாமி - பார்ப்பதற்கு இச்சிக்கிறேன். மூலபலபோஜிஷு - கிழங்கு பழங்களை புஜிக்கிறவர்களும், புண்யகீர்த்திஷு - பாவனமான கீர்த்தியுடையவர்களுமான மஹரிஷிகளிடத்திலே, ஏகராத்ரமபி - ஒரு நாளாகிலும், வஸேயம் - வாஸம்பண்ணவாசைப்படுகிறேன் இதியத் - என்று யாதொன்றுண்டோ, மே ஏஷ: பரம: காம : - எனக்கு இதுவே உயர்ந்த ஆசையாயிருக்கிறது.

63. (நகல்வத்யைவ):—ஹே ஸௌமித்ரே - ஏ லக்ஷ்மணா! பர்து: - பர்த்தாவாகிய பெருமாளிடத்தில் நின்றுமுண்டான, ராகவம் - ரகுஸந்தானமானது, பர்துர்வம்ஶே - சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வம்சத்தில், மா பரிஹாஸ்யதி - இல்லாமலிருக்கவொண்ணாது (என்று நான்) அத்யைவ - இப்போதே, ஜாஹ்நவீஜலே - கங்கையின் ஜலத்தில், நத்யஜேயம்கலு - விடவில்லை, இதுவுனக்கும் தெரியுமென்று அர்த்தம் (கர்ப்பிணியான நான் பிராணனை விட்டால் குலம் நசிக்கும் என்றெண்ணி நான் ப்ராணனை விடவில்லை என்று கருத்து.)

64. (பதிர்ஹி தைவதம்):—ஹி - யாதொரு காரணத்தால், நார்யா: - பெண்களுக்கு, பதி: - நாயகனானவன், தைவதம் - தேவதை (தைவம்போல் ஆராதிக்கத்தகுந்தவன்). பதி : பந்து : - பதியானவன் பந்துக்கள் போல் லாளநம் பண்ணத்தகுந்தவன்,

பதி: கதி: - பதியானவன் ப்ராப்ய ப்ராபக பூதனாகிறான். தஸ்
மாத் - ஆகையாலே, பர்த்து: ப்ரியம் - கணவனுக்கு ப்ரியமானது
ப்ராணை: - பிராணங்களாலேயும், விசேஷதோ அபி - அதற்கு
மேற்பட்டதாலும், கார்யம்-செய்யவேண்டும்.

65. (ஶக்யா லோபயிதும்):—அஹம் - நான், ஐஶ்வர்யேண
- (நீ கொடுக்கிற) அதிகாரத்தினாலாவது, தநேந வா - தநத்தினா
வது, லோபயிதும் நஶக்யா - வஞ்சிக்கமுடியாதவள், (ஏனெனில்)
பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா அநந்யா - ஸூர்யனைவிட்டு காந்தி எப்
படி பிரியாதிருக்குமோ, ததா அஹம் ராகவேண அநந்யா - அப்
படியே ராகவரை விட்டு நான் பிரியமாட்டேன்.

66. (நேயமர்ஹதி):—சுபா இயம் - சுபையான இந்த
ஸீதாப் பிராட்டி ராவணாந்த:புரே - இராவணனுடைய அந்தப்
புரத்திலே, ஐச்வர்யம் ந சார்ஹதி - அதிகாரம்பெற யோக்கியை
யல்லள். (ஏனெனில்) பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா அநந்யா - ஸூர்
யனைவிட்டு காந்தி யெப்படி பிரியாதோ, ததா ஸீதா அநந்யாஹி
- அப்படி என்னை விட்டுப்பிரியாதவள் ஸீதை.

67. (ஸர்வாங் ஸமாகதாந்):—காஷாயவாஸிநீ - காஷாயத்
தை யுடுத்திய; ஸீதா - ஸீதையானவள், ஸமாகதாந் ஸர்வாந் த்ரு
ஷ்ட்வா - வந்த எல்லாரையும் பார்த்து, அதோ த்ருஷ்டி: - கீழ்
நோக்கிய கண்களையுடையவளாய், அவாங்முகீ - கவிழ்த்த வலையை
யுடையவளாய், ப்ராஞ்சலி: - கையுமஞ்சலியுமாய், வாக்யம் அப்ர
வீத் - வார்த்தை சொன்னாள்.

68. (யதாஹம் ராகவாதந்யம்):—அஹம் - நான், யதா -
எப்படி, ராகவாத் அந்யம் - பெருமாளைக்காட்டிலும் வேறு புரு
ஷனை மநஸாஅபி ந சிந்தயே - மனதாலும் நினைக்கவில்லையோ,
ததா - அது ஸத்யமானால், மே - எனக்கு, மாதவீதேவீ - பூமி
தேவியானவள், விவரம்தாதும் அர்ஹதி - இடந்தருவாளாக. யதா

65. ரா - ஸு - 21 - 15. 66. ரா - யு - 121 - 19. 67.
ரா - உத் - 97 - 14. 68. ரா - உத் - 97 - 15.

எப்படி, மநஸா கர்மணா வாசா - மனம், வாக்கு, செய்கை,
இவைகளால், ராமம் ஸமர்ச்சயே - ராமனையே பற்றியிருந்தே
னோ, ததா - அது ஸத்யமாம் பக்ஷத்தில், மாதவீ தேவீ விவரம்
தாதுமர்ஹதி - பூமிப்பிராட்டி யிடந்தருவாளாக. ராமாத் அந்
யம் - ராமனையொழிய; பரம் நவேத்மிச - வேறொருத்தரை யறியே
னென்கிற, ஏதத் - இந்த, மே உக்தம் - என்னுடைய வார்த்தை,
ஸத்யம் - மெய்யாகில், மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி - பூமிப்
பிராட்டியிடந்தருவாளாக.

69. (ததா ஶபந்த்யாம்):—வைதேஹ்யாம் - ஸீதாப் பிரா
ட்டியானவள், ததா ஶபந்த்யாம் - அப்படி சபதம்பண்ணுங்கால
த்தில், மஹாத்புதம் - பெரிய ஆச்சரியகரமானதும், திவ்யம் -
திவ்யமானதும், அநுத்தமம் - உயர்வற்றதும், பூதலாத் உத்திதம் -
பூமியினின்றும் உயரக்கிளம்பினதும், அமிதவிக்ரமை: - அள
வற்ற பராக்ரமமுடைய, நாகை: - ஸர்ப்பங்களால், சிரோபி: -
தலைகளால், த்ரியமாணம் - தூக்கப்பட்டதும், திவ்யேந வபுஷா -
திவ்யமான அமைப்பின் அதிசயத்தோடு கூடினதும், ஸர்வரத்ந
விபூஷிதம் - ஸகல ரத்நங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், திவ்யம் -
லோகோத்தரமானதுமான, ஸிம்மாஸநம் - ஸிம்மாஸனமானது
ப்ராதுராஸீத் - வெளிக்கிளம்பிற்று, தஸ்மிந்து - அந்த ஸிம்மா
ஸநத்தில், தரணீ தேவீ - பூதேவியானவள், மைதிலீம் - ஸீதாப்
பிராட்டியை, பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய - இரண்டு கைகளாலும்
எடுத்துக்கொண்டு, ஏநாம் - இந்தப் பிராட்டியை ஸ்வாகதேந -
நல்வரவினால், அபிநந்த்ய - ஸந்தோஷப்படுத்திவைத்து, ஆஸநே ச -
அந்த ஆஸநத்தில், உபவேசயத் - உட்காரவைத்தாள். ஆஸநக
தாம் - ஆஸநத்திலிருந்தவளாய், ரஸாதலம் பிரவிசந்தீம - பாதாள
லோகத்தை பிரவேசியா நிற்கிற, தாம் - அந்த ஸீதாப் பிராட்டி
யை, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, திவ்யா - தேவலோகத்திலுண்டான,
புஷ்பவ்ருஷ்டி: - புஷ்பவர்ஷமானது, ஸீதாம்-ஜானகியின் மேல்,
அவிச்சிந்நா - இடைவிடாமல், அவாகிரத் - பொழிந்தது.

70. (ஔதார்யகாருணிகதாஶ்ரித):—ஹே மாத: - வா
ரீச் நிருபாதிக மாதாவான ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாரே! ஔதார்ய - ஸர்

69. ரா - உத் - 97 - 18. 70. ஸ்ரீகுணர - 57.

வேஷ்டங்களைக் கொடுப்பதென்கிற ஔதார்யமென்ன, காருணி
கதா - கருணையோடு கூடியிருக்கும் தன்மையென்ன, ஆஶ்ரித வத்
ஸலத்வ - ஆச்ரிதர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமென்ன, பூர்வேஷா-
இவை முதலானவையுடைய கல்யாண குணங்களில், ஸர்வம் - எல்லா
கல்யாண குணங்களும், ரங்கதாம்நி - ஸ்ரீரங்க க்ஷேத்திரத்தில்,
அத்ர - உம்முடைய அர்ச்சாவதாரத்தில், அதிசாயிதம் - மேன்
மையை யடைந்திருக்கிறது. அந்யத் - வேறான, ஸீதாவதார
முகம் - ஸீதாவதாரம் முதலிய அவதாரத்தை, உதாஹரந்தி - (ச்ரு
திஸித்தமான தேவரீர் குண ஸமூஹங்களுக்கு) உதாஹரணமா
கச் சொல்லுகிறார்கள். ஏதத் - இந்த ஸீதாவதாரம் முதலிய
அவதாரமானது, அமுஷ்ய - ஸ்ரீரங்க நாய்ச்சியாரான இந்த அவ
தார விசேஷத்துக்கு, யோக்யம் - அப்யாஸம். (ஸமஸ்த கல்
யாண குணங்களோடுகூடி யிந்த ஸ்ரீரங்கநாய்ச்சியாராய் எழுந்
தருளியிருப்பதற்காக, ஸீதாவதாரம் முதலிய அவதாரங்கள் எடு
த்து அப்யஸித்துக்கொண்டதென்று கருத்து.)

அரும்பதம்:—

தத்குண ஸாரத்வத்தாலே - அந்த க்ருபாகுணத்தை ஸ்வரூப நிரூ
பக தர்மமாக உடைத்தாகையாலே. பரம க்ருபை - புருஷகாரம் வே
ண்டாமல் எப்போதும் தலை யெடுத்திருக்கும் க்ருபை. தர்ஜனம் - சாரீர
வியாபாரத்தினால் வெருட்டுகை. பர்த்ஸநம் - வாக்கினால் வெருட்டுகை.
சித்ரவதம் - உயிரைப்போக்காதபடி நாநாவித ஹிம்சை பண்ணுகிறது.
அருவித்தின்ன - பிராணனோடேயிருக்கையில் மாம்சத்தை அருவித் தின்
பவர்கள், ஆர்த்ராபராதைகள் - அப்போது பண்ணப்பட்ட குற்றங்களையு
டையவர்கள். திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற - கர்பிணியாயிருக்கிற, முடிந்து
பிழைக்கை - பிராணனை விடுகிறதையே பிழைக்கையாலுண்டாகும் சந்
தோஷத்தை யடைகிறது. தேட்டமாயிருக்க - வேண்டியதாயிருக்க.
பாடாற்றி - பொருத்து - பிராட்டி ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டதற்கு
மூன்று காரணம்:— பிராணனைவிட்டால் அபராதம் திருடமாய்விடும்
அல்லது, 'வல்வினையேன் பெண் பிறந்தேன்' என்கிறபடி ப்ராணனை
விட தனக்கு ஸ்வதந்த்ரமில்லை. அல்லது, ரகுவம்சம் ஸந்ததியில்லாமல்
நசித்துப்போம். ப்ரத்யயம் - சுத்தி. பரிஷத் - திரள். தனக்கேற
ஆத்ம ஸாக்ஷியாக. ஸ்வாகதம் - வரவை விரும்புதல்.

9 ஸூத்திரம்

71. (ஸப்ராதுஶ்சரணௌ):—அதியசா: - மஹா யசஸ்ஸையுடைய, ஸ: ரகுநந்தந: - அந்த இளைய பெருமாள், ப்ராது: சரணௌ - தமையனுடைய திருவடிகளை, காடம் நிபீட்ய - கெட்டியாய் பிடித்துக்கொண்டு, மஹா வ்ரதம் ராகவம் ச - ஸத்யவ்ரதனை ராமனைக்குறித்தும், உவாச - சொன்னார். ஸீதாம் - ஸீதையைக்குறித்தும், (உவாச சொன்னார்.) 'ஸீதாமுவாச' என்பது புருஷகாரத்தைச் சொன்னது. 'ராகவமுவாச' உபாயத்தைச் சொன்னது.

72. (ஏவமுக்தஸ்து ராமேண):—ராமேண - பெருமாளால் ஏவம் - இவ்விதமாய், உக்த: - சொல்லப்பட்ட, லக்ஷ்மண: து - இளைய பெருமாள், ஸம்யதாஞ்சலி: - அஞ்சலியோடு கூடினவராய்க்கொண்டு, ஸீதாஸமக்ஷம் - ஸீதாப்பிராட்டி முன்னிலையில், காகுத்ஸ்தம் - பெருமாளை (நோக்கி) இதம் வசநம் - இந்த வார்த்தையை, அப்ரவீத் - சொன்னார்.

73. (பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த):—ஹே காகுத்ஸ்த - ஏ பெருமானே! த்வயி - தேவரீர், வர்ஷஶதம் - அநேக வருஷம், ஸ்திதே - இருந்தாலும், பரவாந் அஸ்மி - உமக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கிறேன். ஸ்வயம்து - தேவரீரே, ருசிரே - ரமணீயமான, தேசே - இடத்தில், க்ரியதாமிதி - ஆச்ரமம் செய்யப்படட்டுமென்று, மாம் வத - அடியேனைக்குறித்து அருளிச்செய்ய வேணும்.

74. (கேந தே):—ஹே நாகநாஸோரு - யானையின் துதிக்கைபோன்ற துடையையுடையவளே!, தே - உன்னுடைய, ஸ்தநாந்தரம் - ஸ்தநமத்தியமானது, கேந - எவனால், விக்ஷதம் வை - புண்படுத்தப்பட்டது, பஞ்சவக்த்ரேண - விரித்த முகமுடையதும், ஸரோஷேண - கோபமுடையதுமான, போகிநா - பாம்பினால், க: - எவன், க்ரீடதி - விளையாடுகிறான்.

---

71. ரா - அயோ - 31 - 2. 72. ரா - ஆர - 15 - 6. 73. ரா - ஆர - 15 - 7. 74. ரா - ஸு - 38 - 26.

75. (ஸ பித்ராச):—பித்ராச - தாய் தந்தையாலும், ஸ மஹர்ஷிபி: - மஹரிஷிகளோடுகூடிய, ஸுரை: ச - தேவர்களாலும், பரித்யக்த: - விடப்பட்ட, ஸ: - அந்த காகாஸுரன், த்ரீந் லோகாந் - மூன்று உலகங்களை, ஸம்பரிக்ரம்ய - நன்றாய் திரிந்து, தமேவ - அந்த பெருமாளையே, ஶரணம் கத: - சரணமடைந்தான்.

76 (ஸ தம்):—பூமௌ நிபதிதம் - பூமியில் விழுந்து கிடக்கிறதும், ஶரணாகதம் - சரணாகதனுமான, தம் - அந்த காகாஸுரனை, ஶரண்ய: காகுத்ஸ்த: - அந்த ரக்ஷகனான பெருமாள், வதார்ஹமபி - வதத்திற்கு யோக்யமானாலும், க்ருபயா - கருணையால், பர்யபாலயத் - காப்பாற்றினார்.

77. (புரத: பதிதம்):—ஜாநகீ தேவீ - ஸீதா தேவியானவள், ததா - அப்போது, தரண்யாம் - பூமியில், புரத: பதிதம் - முன்னிலையில் விழுந்த, வாயஸம் - காகத்தை, தஸ்ய பாதயோ: - பெருமாளுடைய திருவடிகளில், தச்சிர: - அந்த காகாஸுரனுடைய தலையை, யோஜயாமாஸ - சேர்த்துவைத்தாள். அத - பிறகு, க்ருபாபீயூஷஸாகர: - கிருபையாகிற அமுதத்திற்குக்கடலான, குணவாந் - குணசாலியான, ராம: - பெருமாள், தம் - அந்த காகத்தை, கரேண - கையால், உத்தாப்ய - எடுத்து, ரரக்ஷ - ரக்ஷித்தார். வாயஸம் - காகத்தை, தயயா - தயையினால், ஐக்ஷத - கடாக்ஷித்தார்.

78. (இஹ ஸந்த:):—இஹ - இந்த விடத்தில், ஸந்த: - ஸத் புருஷர்கள், நவா ஸந்தி - இல்லையா, ஸத: வா - இருந்தார்களாகில், நாநுவர்த்தஸே - அவர்களை அநுவர்த்தநம் பண்ணவில்லை, ததாஹி - அதனாலேயன்றோ, தே - உனக்கு, புத்தி: விபரீதா - புத்தியானது விபரீதமாயிருக்கிறது. ஆசார வர்ஜிதா - பெரியோர்கள் போகும்படியான வழியில் போகாமலிருக்கிறது.

79. பாபாநாம் - 60 - வது இலக்கத்தைப்பார்க்க.

75. ரா - ஸு - 38 - 33. 76. ரா - ஸு - 38 - 34.
77. பாத்மபுராணம். 78. ரா - ஸு - 21 - 9.

80. (மாதர் மைதிலி):—ஹே மாத: - ஏ உலகத்திற்கு தாயே! மைதிலி - ஸீதா தேவியே, த்வயி - தேவரீர் விஷயத்தில், ததைவ - அப்படிப்பட்ட, ஆர்த்ராபராதா: - அபராதங்களைப்பண்ணினவர்களான (அதாவது - தீரக்கழிய அபராதஞ்செய்த) ராக்ஷஸீ: - ராக்ஷஸிகளை, பவநாத்மஜாத் - திருவடியிடமிருந்து, ரக்ஷந்த்யா - ரக்ஷிக்கிற, த்வயா - உன்னால், காகம் - காகாஸுரனையும், தம் விபீஷணம் ச - அந்த விபீஷணனையும், ஶரணம் இதி உக்திக்ஷமௌ - சரணமென்று சொல்லினவர்களை, ரக்ஷத: - ரக்ஷித்த, ராமஸ்ய - பெருமாளுடைய, கோஷ்டீ - கோஷ்டியானது, லகுதரா க்ருதா - தாழ்வாகப் பண்ணப்பட்டது. ஸா - அப்படிப்பட்ட, ஆகஸ்மிகீ - நிர்ஹேதுகமான, தவ க்ஷாந்தி: - உம்முடைய பொறுமையானது, ஸாந்த்ரமஹாகஸ: - நெருக்கமான மஹாபாதகங்களையுடைய, ந: - அடியோங்களை, ஸுகயது - ஸுகிப்பிக்கவேண்டும்.

அரும்பதம்:—

விக்ருதாய் - பயந்து. அநுஸாரத்தாலே - நல்வார்த்தையாலே.

10. ஸௌத்திரம்

81. (ஶ்ருணாதி நிகிலாந்):— நிகிலாந்தோஷாந் - எல்லா தோஷங்களையும், ஶ்ருணாதி - நசிப்பிக்கிறாள். ஜகத் - உலகத்தை, குணை: - குணங்களால், ஶ்ரீணாதி - விஸ்தரிக்கச்செய்கிறாள்.

அரும்பதம்:—

ப்ராமாணிகமான வர்த்தம் - இந்த ப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கவேண்டும் அர்த்தம். ஶ்ரு என்கிற தாதுவால் 'ஹிம்ஸாயாம்' என்று அர்த்தம். இத்தால் சேதனனுடைய அபசாரங்களை போக்குகிறாள். ஶ்ரூ என்கிற தாதுவால் விஸ்தாரே என்று அர்த்தம். இத்தால் எம்பெருமானுடைய குணங்களை விஸ்தாரப்படுத்துகிறாள்.

80. ஸ்ரீ குணர - 60.

11. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

குட நீர் வருத்தாலும் - ஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்காக நீர் நிறைந்த குடத்தை யுடைக்கையாலும். கண்ணழிவு - ப்ரதிபந்தகம். கால்பாவி நின்று - கால் ஊன்றி நின்று.

12. ஸூத்திரம்

82. (பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந்):—ஹே ஜநநி - ஏ தாயே! பரிபூர்ணகலி ஜநே - பூர்ணமான பாபஞ்செய்த ஜநங்களிடத்தில், பிதேவ - தகப்பன்போல, ஹிதஸ்ரோதோ விருத்த்யா - ஹித விஷயமான வியாபாரத்தோடு கூடினவனாய், த்வத்ப்ரேயாந் - உம்முடைய ப்ரியனான பகவான், கதாசித் - ஒரு காலத்தில், கலுஷதீ: பவதிஹி - கோபத்தையடைந்த புத்தியையுடையவனாகிறான். (அப்போது) கிம் ஏதத் - இச்சீற்றத்திற்கு அடியென்ன, இஹஜகதி - இந்த உலகத்தில், க: நிர்தோஷ: - அபராதமற்றிருப்பார் யார்? இதி - என்று, உசிதை: உபாயை: - உசிதமான உபாயங்களால், விஸ்மார்ய - அபராதங்களை மறக்கும்படிசெய்து, ஸ்வஜநயஸி - தன் பரிஜநமான அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளுடன் ஸமமாகச்செய்கிறாய், தத் - ஆகையால், ந: - அடியோங்களுக்கு, மாதா அஸி - தாயாக இருக்கிறீர்.

83. (ப்ராணஸம்சயமாபந்நம்):— அத - பிறகு, ஸீதா - ஸீதாப் பிராட்டியானவள், ப்ராணஸம்சயம் ஆபந்நம் - ப்ராணனில் ஸந்தேஹம் ஜநிக்கும்படியான ஆபத்தையடைந்த, வாயஸம் - காகாஸுரனை, த்ருஷ்ட்வா - பார்த்து, தயயா - கருணையினால், த்ராஹி த்ராஹீதி - ரக்ஷிப்பாயாக ரக்ஷிப்பாயாக என்று, பர்த்தாரம் விபும் - தனக்கு பர்த்தாவான பெருமாளை, தயயா உவாச - தயையினால் சொன்னாள்.

84. (மித்ரமௌபயிகம்):— ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா - நீ நிலைக்க ஓரிடம் வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவனும், கோரம் வதம் ச

82. ஸ்ரீகுண - 11. 83. பாத்மபுராணம். 84. ரா - ஸு - 21 - 19 - 20.

அநிச்சதா - கோரமான வதம் வேண்டாமென்றெண்ணமுடையவனாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், த்வயா - உன்னால், புருஷர்ஷப: - புருஷோத்தமமான, ராம: - பெருமாள், மித்ரம கர்த்தும் ஔபயிகம் - ஸ்நேகிதராகச் செய்யத் தகுந்தவர். ஸ ஹி - அந்த ராமரோவென்றால், தர்மஜ்ஞ: - தர்மங்களையறிந்தவரென்றும், சரணாகதவத்ஸல: - சரணமென்று வந்தவர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுள்ளவரென்றும், விதிதோ ஹி - எங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்றவரன்றோ, ஜீவிதுமிச்சஸி யதி - நீ ஜீவித்திருக்க நினைக்கும் பக்ஷத்தில், தே உனக்கு, தேந - அவருடன், மைத்ரீ பவது - ஸ்நேஹமுண்டாகவேண்டும்.

13. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

அபிஸந்தி - எண்ணம். ராவணனை அருளாலே திருத்தா தொழிந்தது, தேவதைகளுக்கு ராவண வத ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினபடியாலே, பெருமாள் அபிப்பிராயத்தைப் பின் பற்றி நின்றாள். ஆனால் "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" இத்யாதியால் உபதேசிப்பானென்னென்னில்; பிறர் அனர்த்தம் கண்டால் ஸர்வஜ்ஞையாயிருந்தாலும் அடிமண்டியோடே கலங்கும் சீலத்தை யுடையவளாகையாலே ஒரு நாடடங்க அனர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு "அந்யத் உபக்ராந்தம் அந்யத் ஆபதிதம்" என்னுப்போலே தன்னை மறந்து உபதேசித்தாளித்தனை.

14. ஸூத்திரம்.

85. (நத்வேவாஹம்):—அஹம் - நான், ஜாது - இப்போது நடக்கிற காலத்திற்கு முன் காலத்திலும், நாஸம் இதிது நைவ - இல்லையென்கிறதில்லை. த்வம் - நீயும், நாஸீ: இதி ந - இல்லையென்கிறதில்லை. இமே ஜநாதிபா: - இங்கு வந்திருக்கிற ராஜாக்களும், ந ஸந்தி இதி ந - இல்லையென்கிறதில்லை. வயம் ஸர்வே - நான் நீ இராஜாக்கள் ஸகலரும், அத: பரம் - இனி வரப்போகிற காலத்திலும், ந பவிஷ்யாம: இதி ந - இருப்போமில்லையென்பதில்லை.

86. (தேஹிநோऽஸ்மிந்):—தேஹிந: - ஒரு தேஹத்திலிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு - அஸ்மிந்தேஹே - இந்த தேஹத்தில், கௌமா

85. ஸ்ரீகீதை - 2 - 12. 86. ஸ்ரீகீதை - 2 - 13.

ரம் - பால்யமும், யௌவநம் - யௌவநமும், ஜரா - கிழத்தனமும், யதா - எப்படியோ, ததா - அப்படியே, தேஹாந்தர ப்ராப்தி :- வேறு தேஹத்தையடைகிறதும், தத்ர - அந்த விஷயத்தில், தீர :- தைர்யமுள்ளவன். நமுஹ்யதி - மயக்கத்தையடையமாட்டான்.

87. (அந்தவந்த இமே):—நித்யஸ்ய - நித்யனாயும், அநா சிந :- அழிவில்லாதவனாயும், அப்ரமேயஸ்ய - (ஜ்ஞானஸ்வரூபனா கையாலே) - அளவிறந்த வைபவத்தை யுடையனாயுமிருக்கிற, சரீ ரிண :- ஆத்மாவினுடைய, இமே தேஹா :- இந்த சரீரங்கள், அந்தவந்த :- நாசமுள்ளவைகளாக, உக்தா :- சொல்லப்பட்டிருக் கின்றன. தஸ்மாத் - ஆகையினால், ஹேபாரத - ஏ பரதவம்சத்தி லுண்டான அர்ஜுநனே! யுத்யஸ்வ - சண்டைசெய்வாயாக.

88. (ந ஜாயதே):—(இவ்வாத்மாவானது) கதாசித் - ஒருக் காலும், நஜாயதே ம்ரியதேவா - பிறப்பதுமில்லை, சாவதுமில்லை. அயம் - இந்த ஆத்மாவானவன், பூத்வா - உண்டாகி, பூய :- மறு படியும், நபவிதாவா - உண்டாகப்போகிறானில்லை. அயம் - இந்த ஜீவன், அஜ :- பிறப்பில்லாதவன். நித்ய :- நாசமில்லாதவன். சாச்வத :- ஸ்திரமாயிருக்கிறவன், புராண: - முன்புமிருக்கிறவன். (ஆகையால்) சரீரே - சரீரமானது, ஹந்யமாநே - கொல்லப்பட்டி ருந்தபோதிலும், ந ஹந்யதே - கொல்லப்படுகிறதில்லை.

89. (வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி):—நர :- மனிதன், யதா - எப் படி, ஜீர்ணாநி - கந்தல்களாயிருக்கிற, வாஸாம்ஸி - வஸ்த்ரங்களை, விஹாய - விட்டு, அபராணி நவாநி - வேறான நூதன வஸ்த்ரங்களை, க்ருஹ்ணாதி - எடுத்துக்கொள்கிறானோ, ததா - அப்படியே, தேஹீ - ஆத்மாவானவன், ஜீர்ணாநி - பழையதான, சரீராணி - சரீரங்களை, விஹாய - விட்டு, நவாநி - புதிதாயும், அந்யாநி - வேறாயுமிருக்கிற, சரீராணி - சரீரங்களை, ஸம்யாதி - அடைகிறான்.

90. (பூமிராபோ):— மே - என்னுடைய, இயம் - இந்த, ப்ரக்ருதி :- மாயையானது, (சரீரமானது) பூமி :- பூமி, ஆப: -

87. ஸ்ரீகீதை - 2 - 18. 88. ஸ்ரீகீதை - 2 - 20. 89. ஸ்ரீகீதை - 2 - 22. 90. ஸ்ரீகீதை - 7 - 45.

ஜலம், அநல :- நெருப்பு, வாயு :- காற்று, கம் - ஆகாசம், மந :- மனது, புத்தி: - புத்தி, அஹங்கார :- அஹங்காரம், இதி அஷ்ட தா பிந்நா - என்று எட்டுவிதமாய் வேறுபட்டிருக்கிறது. ஹே மஹாபாஹோ - ஏ புஜபலமுள்ள அர்சுநனே! இயம் - இம்மாயை யானது, அபரா - தாழ்ந்தது, இத: து - இதைக்காட்டிலும், அந் யாம் - வேறானதும், யயா - எதனால், இதம் ஜகத் - இந்த உலகம், தார்யதே - தரிக்கப்படுகிறதோ, தாம் - அப்படிப்பட்டதுமான, மே - என்னுடைய. ஜீவபூதாம் - ஜீவஸ்வரூபமான, ப்ரக்ருதிம் - சரீரத்தை, பராம் - ச்ரேஷ்டமாக, வித்தி - அறிந்துகொள். அசே தநமான ஐந்து பூதங்களும் பிரகிருதி மஹத் அஹங்காரங்களும் எனக்கு தாழ்ந்த சரீரம், ஜீவஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற சரீரமே மேலா னது. அதனால்தான் இப்பிரபஞ்சம் தரிக்கப்படுகின்றது.

91. (ஸர்வஸ்ய சாஹம்):—ஸர்வஸ்ய ச - ஸமஸ்த ப்ராணி களுடைய, ஹ்ருதி - மனதில், அஹம் - நான், ஸந்நிவிஷ்ட :- இருக்கிறேன். மத்த :- என்னிடத்திலிருந்தே, ஸ்ம்ருதி :- பூர் வாநுபூத விஷயமான ஸ்ம்ருதியும், ஜ்ஞாநம் - அறிவும், அபோஹ நம் ச - அஜ்ஞானமும், (உண்டாகின்றன) ஸர்வை :- ஸமஸ்தங் களான, வேதை: ச - வேதங்களினாலும், வேத்ய :- தெரிந்து கொள்ளத் தகுந்தவன், அஹமேவ - நானே, வேதவித் - வேதார்த் தங்களை யறிந்தவனும், வேதாந்தக்ருத் ச - வேதாந்தத்தைச்செய் தவனும், அஹமேவ - நானே.

92. (ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்):— ஹே அர்ஜுந - ஓ அர் ஜுனா! யந்த்ராரூடாநி - தன்னாலுண்டாக்கப் பட்டதாயும் ப்ரக்ருதி யென்று பெயருடையதாயும் தேஹேந்த்ரியரூபமாயுமிருக்கிற யந்த்ர த்திலேறின, அதாவது சரீரத்திலிருக்கிற, ஸர்வபூதாநி - ஸகல ப்ரா ணிகளையும், மாயயா - ஸத்வம் முதலிய குணங்களுள்ள விஷ்ணு மாயையாலே, ப்ராமயந் - பூர்வ கர்மாநுசாரமாய் பிரவிருத்தி செய் வித்துக் கொண்டு, ஈச்வர: - ஈச்வரனானவன், ஸர்வபூதாநாம் - சகல ப்ராணிகளுடைய, ஹ்ருத்தேசே - ஹ்ருதயத்தில், திஷ்டதி - இருக்கிறான்.

91. ஸ்ரீகீதை - 15 - 15. 92. ஸ்ரீகீதை - 18 - 61.

93. (பரித்ராணாய):— ஸாதூநாம் - பெரியோர்களுடைய, பரித்ராணாய - காப்பாற்றுவதற்காகவும், துஷ்க்ருதாம் - கெட்ட வர்களுடைய, விநாசாய ச - நாசத்திற்கும், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த் தாய - தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும், யுகே யுகே - யுகந்தோ றும், ஸம்பவாமி - உண்டாகின்றேன்.

94. (ஸமோzஹம்):—அஹம் - நான், ஸர்வபூதேஷு - எல்லா பிராணிகளிடத்திலும், ஸம: - ஸரியாயிருக்கிறேன், மே - எனக்கு, த்வேஷ்ய: - சத்ருவும், ந அஸ்தி - இல்லை. ப்ரிய: ந - இஷ்டனுமில்லை. யே து - எவர்கள், மாம் - என்னை, பக்த்யா - பக் தியோடு, பஜந்தி - ஸேவிக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், மயி - என் னிடத்திலிருக்கிறார்கள். அஹமபி - நானும், தேஷு - அவர்களி டத்தில் இருக்கிறேன்.

95. (ப்ரகிருதே:):—ப்ரகிருதே: - மூல ப்ரகிருதியினுடைய, குணை: - ஸத்வாதிமுக்குணங்களால், ஸர்வஶ: - நானுவிதமாய், க்ரியமாணானி - பண்ணப்படுகிற, கர்மாணி - கிருத்தியங்களை, அஹங் கார விமூடாத்மா - அஹங்காரத்தால் புத்தியில்லாத ஜீவன், அஹம் கர்த்தேதி - நான் பண்ணுகிறேனென்று, மந்யதே - எண்ணுகி றான்.

96. (யததோஹ்யபி):—ஹே கௌந்தேய - ஏ அர்சுனா! யதத: அபி - (இந்த்ரியங்களை ஜயிக்கவேணுமென்று) யத்நஞ்செய் கிற, விபஶ்சித: - ப்ராஜ்ஞனான, புருஷஸ்ய - புருஷனுடைய, மந:- மனதை, ப்ரமாதீநி - கலங்கச்செய்கிற (பலிஷ்டங்களான) இந்த்ரி யாணி - இந்த்ரியங்கள், ப்ரஸபம் - பலாத்காரமாக, ஹரந்தி - இழுத்துக்கொண்டு போகின்றன.

97. (அஸம்ஶயம்):—மஹா பாஹோ - பெரிய கையை யுடைய, கௌந்தேய - ஓ அர்ஜுனனே! மந: - மனது, துர்நிக்ர ஹம் - அடக்குவதற்கு மிகவும் கஷ்டம், சலம் - சஞ்சலமுள்ளது

93. ஸ்ரீகீதை - 4 - 8. 94. ஸ்ரீகீதை - 9 - 29. 95. ஸ்ரீகீதை - 3 - 27. 96. ஸ்ரீகீதை - 2 - 60. 97. ஸ்ரீகீதை - 6 - 35.

(என்பதில்) அஸம்சயம் - ஸந்தேகமில்லை. (அப்படியிருந்தபோதி லும்) அப்யாஸேந - வழக்கத்தாலும், வைராக்யேண ச - வைராக் கியத்தாலும், க்ருஹ்யதே - அடக்கப்படுகிறது.

98. (தாநி ஸர்வாணி):—யுக்த: - யோகத்தையுடையவன், தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய - அப்படிப்பட்ட இந்திரியங்களையடக்கி, மத்பர: - என்னையே ப்ரதாநமாக அடைந்தவனாக, ஆஸீத - இருக் கக்கடவன். யஸ்யஹி - எவனுக்கு, இந்த்ரியாணி - இந்த்ரியங்கள், வஶே - ஸ்வாதீனத்தில் (இருக்கின்றனவோ) தஸ்ய - அவனுக்கு, ப்ரஜ்ஞா - புத்தியானது, ப்ரதிஷ்டிதா - நிலையாயிருக்கிறது.

99. (யதோ யதோ):—அஸ்திரம் - அஸ்திரமாயும், சஞ்ச லம் - சஞ்சலமுமான, மந: - மனது, யத: யத: - எங்கெந்தவிடத் தில், நிச்சரதி - ஓடுகிறதோ, தத: தத: - அந்தந்த விடத்தி லிருந்து, ஏதத் - இந்த மனதை, நியம்ய - அடக்கி, ஆத்மந்யேவ - தன்னிடத்திலேயே வசம் நயேத் - ஸ்வாதீநமாகப்பண்ணவேண் டியது.

100. (சதுர்விதா):—ஹே பரதர்ஷப அர்ஜுந - ஓ பரத குல ச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனா! ஆர்த்த: - நஷ்டமான ஐஶ்வர்யத் தை மீளவும் கோருகிறவன், ஜிஜ்ஞாஸு: - ஸ்வாத்ம ப்ராப்தியை விரும்புகிறவன், அர்த்தார்த்தீ - தரித்திரனாயிருந்து ஐச்வர்யத் தைக் கோருகிறவன், ஜ்ஞாநீச - பகவானை யடைய விருப்பமுள் ளவன், (என்று) சதுர்விதா: - நாலுவகைப்பட்ட, ஸுக்ருதி ந: - புண்யசாலிகளான, ஜநா: - ஜநங்கள், மாம் - என்னை, பஜந் தே - அடைகிறார்கள்.

101. (த்வௌ பூதஸர்கௌ):—அஸ்மிந் லோகே - இவ் வுலகில், தைவ: - தைவ மென்றும் ஆஸுர: ஏவச - ஆஸுரமென் றும், பூத ஸர்கௌ - பூத ஸ்ருஷ்டிகள், த்வௌ - இரண்டு விதங் கள். தைவ: - தைவ ஸ்ருஷ்டியானது, விஸ்தரஶ: ப்ரோக்த:-

98. ஸ்ரீகீதை - 2 - 61. 99. ஸ்ரீகீதை - 6 - 26. 100. ஸ்ரீகீதை - 7 - 16. 101. ஸ்ரீகீதை - 16 - 6.

விஸ்தாரமாய் சொல்லப்பட்டது. ஹே பார்த்த - ஏ குந்தீ புத்ரனே! ஆஸுரம் மே ஶ்ருணு - ஆஸுர ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி என்னிடமிருந்து கேள்.

102. (தைவீ ஸம்பத்):—தைவீ ஸம்பத் - தேவ ஸம்பத்தானது, விமோக்ஷாய - மோக்ஷத்தின் பொருட்டும், ஆஸுரீ - அஸுர ஸம்பத்தானது, நிபந்தாய - பந்தத்தை யுண்டாக்குவதற்கும், மதா - (காரணமென்று) நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹே பாண்டவ - ஏ பாண்டு புத்ரனான அர்ஜுநனே! தைவீம் ஸம்பதம் - தைவ ஸம்பத்தை, அபிஜாதஃ அஸி - அடையப் பிறந்தவனாக இருக்கிறாய். மா ஶுசஃ - விசனப்படாதே.

103. (ஹந்த தே):—ஹே குரு ச்ரேஷ்ட - ஏ குருகுல ச்ரேஷ்டனே! தே - உனக்கு, சுபாஃ - நல்லதுகளான, ஆத்மநஃ - என்னுடைய, விபூதிஃ - ஐச்வர்யங்களை, ப்ராதான்யதஃ - முக்கியமானவைகளை, வக்ஷ்யாமி - சொல்லுகிறேன். ஹந்த - ஐயோ, (ஏனென்றால்) மே விஸ்தரஸ்ய - என்னுடைய விபூதிகளின் விஸ்தாரத்திற்கு, அந்தஃ நாஸ்தி - முடிவில்லை.

104. (ந து மாம்):—அநேந - இந்த, ஸ்வசக்ஷுஷைவ து - உன் கண்ணினாலேயே, மாம் - என்னை, த்ரஷ்டும் - பார்ப்பதற்கு, நஶக்ஷ்யஸே - சக்தனாகமாட்டாய், திவ்யம் - ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான, சக்ஷுஃ-கண்ணை, தே - உனக்கு, ததாமி - கொடுக்கிறேன். மே - என்னுடைய, ஐச்வரம் யோகம் - அசிந்தியமான ப்ரபாவத்தை, பஶ்ய - பார்.

105. (பஶ்யாமி தேவாந்):—ஹே தேவ - ஓ கிருஷ்ணனே! தவ - உம்முடைய: தேஹே - விச்வரூப சரீரத்தில், தேவாந் - தேவர்களையும், ததா - அப்படியே, ஸர்வாந் பூத விசேஷ ஸங்காந் - பலவித ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான பூதங்களையும், ஈசம் - சிவனையும், கமலாஸநஸ்தம் - தாமரைப்பூவை ஆஸநமாகவுடைய ப்ரம்ஹாணம் - பிரமனையும், ஸர்வாந் ருஷீந் - எல்லா ரிஷிகளை

102. ஸ்ரீகீதை - 16 - 5. 103. ஸ்ரீகீதை - 10 - 19. 104. ஸ்ரீகீதை - 11 - 8. 105. ஸ்ரீகீதை - 11 - 15.

யும், திவ்யாந் உரகாந் - விசித்திரமான ஸர்ப்பங்களையும், பஶ்யாமி - பார்க்கிறேன்.

106. (மந்மநா பவ):—மந்மநாஃ - என்னிடத்தில் மனதை வைத்தவனையும், மத்பக்தஃ - என்னிடத்தில் பக்தியையுடையவனையும், மத்யாஜீ - என்னை யாராதிக்கிறவனையும், பவ - ஆகக்கடவாய். மாம் - என்னை, நமஸ்குரு - நமஸ்காரஞ்செய். ஏவம் - இவ்விதமாய், மத் பராயணஃ - என்னை சரணமடைந்தவனாய், ஆத்மாநம் - மனதை, யுக்த்வா - யோகத்தில் நிலைநிறுத்தி, மாமேவ - என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடைவாய்.

107. (தைவீ ஹ்யேஷா):—குணமயீ - குணஸ்வரூபமாயும், தைவீ - தைவ ஸம்பந்தமாயுமிருக்கிற, ஏஷா - இந்த, மம - என்னுடைய, மாயா - மாயையானது, துரத்யயா - தாண்டமுடியாதது. மாமேவ - என்னையே, யே எவர்கள், ப்ரபத்யந்தே - சரணமடைகிறார்களோ, தே - அவர்கள், ஏதாம் மாயாம் - இந்தப் பிரகிருதியை, தரந்தி - தாண்டுகிறார்கள்.

108 (ததஃ பதம்):—ததஃ - பின்பு, யஸ்மிந் - எந்த ஸ்தாநத்தில், கதாஃ - அடைந்தவர்கள், பூயஃ - மறுபடியும், ந நிவர்த்தந்தி - திரும்பி ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவதில்லையோ, தத் பதம் - அந்த ஸ்தாநமானது, பரிமார்க்கிதவ்யம் - தேடத்தக்கது. யதஃ - எவனிடத்திலிருந்து, புராணீ - வெகுகாலமாய் தொடர்ந்து வந்திருக்கிற, ப்ரவ்ருத்திஃ - ஸம்ஸார ப்ரவிருத்தியானது, ப்ரஸ்ருதா - பரவியிருக்கிறதோ, தமேவ ஆத்யம் புருஷம் - அவ்வாதி புருஷனையே, ப்ரபத்யேத் - சரணமடையவேண்டும்.

109. (தமேவ ஶரணம்):—ஹே பாரத - ஓ பரதவம்சத்தில் உதித்தவனே! ஸர்வபாவேந - கரணத்ரயத்தாலும், தமேவ - ஸகல ஜகத்திற்கும் நியாமகனையும் ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தினால் உனக்கு சாரதியாயும், எதிரிலிருந்து உன்னை யேவுகிறவனையுமிருக்

106. ஸ்ரீகீதை - 9 - 31. 107. ஸ்ரீகீதை - 7 - 14. 108. ஸ்ரீகீதை - 15 - 4. 109. ஸ்ரீகீதை - 18 - 62.

கிற அவனையே (என்னையே) சரணம் கச்ச - ஶரணமடைவாய். தத் ப்ரஸாதாத்-அவனுடைய அநுக்ரஹத்தினால், பராம் சாந்திம் - ஸர்வ கர்மபந்த நிவருத்தியையும், சாச்வதம் - நித்யமான, ஸ்தாநம் - பரமபதத்தையும், ப்ராப்ஸ்யஸி - அடைவாய்.

110. (மத்ப்ராப்திம்):—45-வது இலக்கம் பார்க்க.

111. த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ ||

த்வமேவ - தேவரீரே, மே - எனக்கு, உபாய பூத: பவ - உபாயமாக ஆகவேணும்.

112. (ஸர்வ தர்மாந்):—ஸர்வ தர்மாந் - சகல தருமங்களையும், பரித்யஜ்ய - விட்டுவிட்டு, மாம் ஏகம் - என்னொருவனையே, சரணம் வ்ரஜ - உபாயமாக அடை. அஹம் - நான், த்வா - உன்னை, ஸர்வ பாபேப்ய: - ஸகல பாபங்களினின்றும், மோக்ஷயிஷ்யாமி - விடுவிப்பேன். மா சுச: - விசனப்படாதே.

113. (உபாதத்தே):—ஹே ஸ்ரீரங்கேசய-ஏ ரங்கநாதனே! ஸ்ரீமாந் - பெரிய பிராட்டியாரையுடைய பெருமாள், சிதசிதௌ - சேதநாசேதநங்களை, ஸத்தாஸ்திதி நியமநாத்யை: - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி நியமநங்களை முதலாகவுடைய வ்யாபாரங்களால், ஸ்வம் - தன்னை, உத்திச்ய - பலபாக்காகவெண்ணி, உபாதத்தே - ஸ்வீகரிக்கிறான், இதி - என்று, ஔபநிஷதீவாக் - உபநிஷத் வாக்யமானது, வததி - சொல்லுகிறது. தத் - ஆகையால், இஹ - இவ்விஷயத்தில், உபாயோபேயத்வே - உபாயத்வ உபேயத்வங்கள், தவ - தேவரீருக்கு, தத்த்வம் - ஸ்வரூபம், நது குணௌ - குணங்களல்ல, தத: - ஆகையால், த்வாம் - தேவரீரை, அவ்யாஜம் - நிர்வ்யாஜமாக, சரணம் - உபாயமாக, அபஜம் - அடைந்தேன்.

114. (கார்ப்பண்யதோஷோ):—அஹம் - நான், கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: - துக்கியாகிற தோஷத்தால்

112. ஸ்ரீகீதை - 18 - 66. 113. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத் - 87. 114. ஸ்ரீகீதை - 2 - 7.

கலங்கின ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய், தர்ம ஸம்மூடசேதா: - தர்மமின்னது, அதர்மமின்னதென்று அறியாதமனதையுடையவனாய்க்கொண்டு, த்வாம் ப்ருச்சாமி - உம்மைக் கேட்கிறேன். மே - எனக்கு, யத் - யாதொன்று, ச்ரேய: - நன்மையோ, தத் - அதை, நிச்சிதம் ப்ரூஹி - நிச்சயித்து அருளிச்செய்யவேணும். அஹம் - நான், தே ஶிஷ்ய: - உனக்கு சிஷ்யன், த்வாம் ப்ரபந்நம் மாம் - உம்மை சரணம் புகுந்த என்னை, சாதி - நியமித்து அருளவேணும்.

அரும்பதம்:—

அஸ்தானே ஸ்நேஹம்-அநுசித ஸ்நேஹம். லிங்கத்வம்-ஸ்வரூப நிருபகத்வம். உபய லிங்கத்வம்:—அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வம், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வம். ஆய்வியாக்யானத்தில் "(உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ) என்று உபேயத்வம்போலே உபாயத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய்தத்க்ருத்யமும் ஸ்வக்ருத்யமாயிருந்ததேயாகிலும், உபாயந்தரங்களுபாயமாக தானுபேயமானாப்போலன்றியே, கருமுகைமாலையை சும்மாடாக்குவாரைப்போலே, செயலறுதியாலே உபேயமானதானேயுபாயமாய், ஆகந்துக தத்க்ருத்யமும் செய்யவேண்டினமை ஸயப்பற்ற ஏறிட்டுக்கொண்டானென்னலாமிறே" என்றத்தை யுட்கொண்டு "அன்றிக்கே உபேயமானதன்னை......என்பாருமுண்டு" என்று அருளிச்செய்தது. ஸ்வக்ருத்யம்-ப்ரார்த்தித்தவனை ரக்ஷிக்கை.

15. ஸூத்திரம்

115. (ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதி:):—ச்ருதி: - வேதங்களும், ஸ்ம்ருதி: - மன்வாதி ஸ்ம்ருதிகளும், மம - என்னுடைய, ஆஜ்ஞை - கட்டளைகளே, ய: - எவன், தாம் - அவைகளை, உல்லங்க்ய - தாண்டி, வர்த்ததே - இருக்கிறானோ, (அவன்) ஆஜ்ஞாச்சேதீ - என் கட்டளையை மீறி நடந்தவன். (ஆதலால்) மத்பக்தோऽபி - அவன் என்னிடத்தில் பக்தி செய்தவனாயினும்; ந வைஷ்ணவ: - வைஷ்ணவனல்லன்.

115. விஷ்ணு தர்மம்.

அரும்பதம்:—

தந்த்ரேண-சேர்த்து. பச்சை-உபஹாரம். சுவடு-கோமூத்ராதிகள். கடை-வால்புரம். யோனிப்ரதேசம் வழும்பு-ஹேயமான த்ரவ த்ரவ்யம்.

16. ஸூத்ரம்

116. (த்வம் மாதா):—(ஏ லக்ஷ்மியே) த்வம் - தேவரீர், ஸர்வலோகாநாம் மாதா - ஸர்வஜகத்துக்கும் தாயாக இருக்கிறீர் தேவதேவ: ஹரி: - எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலான தேவதையான பகவான், பிதா - தகப்பனாக இருக்கிறார். ஹே அம்ப - ஏ தாயே! ஏதத் - இந்த, சராசரம் ஜகத் - சேதநா சேதநரூபமான உலகமானது, த்வயா - உம்மாலும், விஷ்ணுநா ச - விஷ்ணுவினாலும், வ்யாப்தம் - வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

117. அகில ஜகந்மாதரம்.

அகில ஜகந் மாதரம் - எல்லா வுலகத்துக்கும் தாயாகிய (பெரியபிராட்டியை சரணமடைகிறேன்.)

118. (பிதாऽஸி):—த்வம் - நீர், அஸ்ய - இந்த, சராசரஸ்ய லோகஸ்ய - சேதநா சேதந ரூபமான உலகத்திற்கு, பிதா அஸி - தகப்பனாராக இருக்கிறீர். பூஜ்ய: ச-பூஜ்யராயும், கரீயாந் குரு: - மேலான ஆசார்யராயுமிருக்கிறீர். ஹே அப்ரதிமப்ரபாவ - ஈடல்லாத மஹிமையை யுடையவனே! லோகத்ரயேऽபி - மூன்றுலகிலும், த்வத் ஸம: நாஸ்தி - தேவரீருக்கு ஸமமானவன் இல்லை. அந்ய: அப்யதிக: - வேறு மேலானவன், குத: - ஏது, (கிடையாதென்றபடி.)

17. ஸூத்ரம்

119. (அமர்யாத:):—அமர்யாத: - வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட மர்யாதையைத் தவிர்ந்தவனுயும், க்ஷுத்ர: - நீச விஷயங்

116. ஸ்ரீவிபு. 7 - 9. 117. கத்யம். 118. ஸ்ரீகீதை - 11 - 43. 119. ஸ்தோத்ரரத்நம் - 62.

களில் அதி சபலனுயும். சலமதி: - நிலையில்லாத புத்தியை யுடையவனுயும், அஸூயா ப்ரஸவபூ: - அஸூயைக்கு உத்பத்திஸ்தானமாயும், க்ருதக்ந: - உபகாரிகளிடத்தில் அபகாரத்தைச் செய்பவனுயும், துர்மாநீ - ஈச்வரோऽஹம் என்றிருப்பவனுயும், ஸ்மரபாவச: - காமனுக்குப் பரதந்த்ரனும், வஞ்சநபர: - சூதனாய் வஞ்சிப்பவனுயும், ந்ருசம்ஸ: - விச்வஸிப்பாரிடத்தில் க்ரூரனுயும், பாபிஷ்ட: - பாபத்தில் நிலை நின்றவனுமான, அஹம் - அடியேன், அபாராத் - கரைகாண வொண்ணுததான, இத: துக்கஜல தே: - இந்த துக்க ஸமுத்ரத்தினின்றும், கதம் - எப்படி, உத்தீர்ண: - கரையேறினவனுய், தவ - தேவரீருடைய, சரணயோ: - திருவடிகளில், பரிசரேயம் - கைங்கரியம் பண்ணப்போகிறேன்.

120. (புத்வா):—ஹே ஹஸ்தீச - ஏ கரிகிரிபதியே! புத்வா - அறிந்தும், ரோச - அறியாமலும், வாக்தநுமநோஜநிதை:- வாக்கு, மனது, காயம் இவைகளால் செய்யப்பட்டனவும், பவதா அபி - தேவரீராலும், அகண்யை: - எண்ண முடியாதனவும், நிஷித்தஸம்ஸேவ விஹிதாசரணை: - க்ருத்யாகரணங்களாலும், நிஷித்தஸம்ஸேவை: - அக்ருத்ய கரணங்களாலும், த்வதபசாரசதை: - தேவரீரிடத்தில் செய்யப்பட்ட அநேக அபசாரங்களாலும், அஸஹ்யை: - பொறுக்க முடியாததான, பக்தாகஸாம் சதைரபி - அநேக பாகவதாபசாரங்களாலும், ஹத: அஸ்மி - அடிபட்டவனுயிருக்கிறேன். (என் ஸ்வரூபமானது நஷ்டமாயிற்றென்றபடி.)

121. (அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்) :—ஹே ரங்கப்ரவண - ஏ ஸ்ரீரங்கத்தில் நித்யவாஸஞ் செய்யுமவனே! தவ - தேவரீருடைய, விதி நிஷேதேஷு - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளில், ஆஜ்ஞாம் - ஆஜ்ஞையை, அதிக்ராமந் - தாண்டிக்கொண்டு, பவதேऽபி - தேவரீர் பொருட்டும், பக்தாய அபி - பக்தர்களின் பொருட்டும், வாக் தீ க்ருதிபி: அபி - வாசிக மானஸகாயிகரூபங்களான கர்மங்களாலே, ஸததம் - எப்போதும், அஜாநந் - தெரியாமலும், ஜாநந்வா - தெரிந்தும், அபித்ருஹ்யந் - நன்ருக த்ரோஹஞ் செய்துகொண்டு, பவதஸஹநீயாகஸி - தேவரீரால் பொறுக்கமுடியாத அபராதத்திலும்,

120. வரதராஜஸ்தவம் - 79. 121. ஸ்ரீரங்க - உத் - 91.

ரத: - ஆஸக்தனான நான், ஸஹிஷ்ணுத்வாத் - பொறுக்கிற ஸ்வபாவத்தினால், தவ - தேவரீருக்கு, அபர: - பரணீயனன்றிக்கே, மாபூவம் - ஆகக்கடவேனல்லேன்: (பரிக்கத்தகுந்தவனாகிறேன்.)

அரும்பதம்:—

'நீசனேன்' என்று தோஷமும், 'நிறைவொன்று மிலேன்' என்று குணஹாநியும், 'எங்கண்பாசம் வைத்த' என்று இவையே ஹேதுவாக தம்மை யங்கீகரித்ததென்று ஆழ்வார் தம்மை அநுஸந்தித்தார். 'அமர்யாத' என்று குணஹானியையும், 'க்ஷுத்ர' என்று தொடங்கி தோஷத்தையும் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்.

18. ஸூத்திரம்

122. (ராஜ ஸம்ஸ்ரய) :—58-வது இலக்கம் பார்க்க.

123. (பாபாநாம்) :—60-வது இலக்கம் பார்க்க.

124. (பவேயம் ஶரணம்) :— 57-வது இலக்கம் பார்க்க.

19. ஸூத்திரம்.

125. (ஆபரணஸ்யாபரணம்):—ஹே ஸகே - தோழனே !. தஸ்யா: - அந்த ஊர்வசியினுடைய, வபு: - சரீரமானது, ஆபரணஸ்ய - பூஷணத்திற்கும், ஆபரணம் - பூஷணமாயிருக்கும். ப்ரஸாதனவிதே: - வஸ்த்ராதி அலங்காரத்திற்கும், ப்ரஸாதன விசேஷ: - அதிசயமான அலங்கார விசேஷமாயிருக்கும். உபமானஸ்ய - உபமானத்திற்கும், ப்ரத்யுபமானம் - நேரான உபமானமாயிருக்கும். (இவளுடைய முகாதிகளைக்கண்டு சந்த்ராதிகளையறியாமலாயிருக்குமென்றபடி.)

126. (அர்ஜுநः):—அர்ஜுந: - அர்ஜுனன், கேசவஸ்ய - கிருஷ்ணனுக்கு, ஆத்மா - ப்ராண பூதன், கிரீடிந: - அர்ஜுநனுக்கு, க்ருஷ்ண: ச - கிருஷ்ணன், ஆத்மா - ப்ராண பூதன்.

---

125. விக்ரமோர்வசீயம்.

127. (அஸ்தாந ஸ்நேஹ) :—அஸ்தாந - இடமில்லாதவிடத்தில், ஸ்நேஹ - ப்ரீதியாலும், காருண்ய - தயவாலும், தர்மாதர்மதியா - தர்மத்தில் அதர்ம புத்தியாலே, ஆகுலம் - கலங்கின, ப்ரபந்நம் - சரணாகதி செய்த, பார்த்தம் உத்திச்ய - அர்ஜுனனை யுத்தேசித்து, சாஸ்த்ராவதரணம் - ஸ்ரீகீதாசாஸ்த்ராவதாரமானது, க்ருதம் - செய்யப்பட்டது.

128. (தர்மக்ஷேத்ரே) :—(த்ருதராஷ்ட்ரன் சொல்லுகிறான்) ஹே ஸஞ்ஜய - ஓ ஸஞ்ஜயனே ! தர்மக்ஷேத்ரே - புண்ய பூமியான, குருக்ஷேத்ரே - குருக்ஷேத்ரத்தில், யுயுத்ஸவ: - யுத்தம்புரிய ஆவல் கொண்ட, மாமகா: - என்னுடையவர்களான துர்யோதநாதிகளும், பாண்டவா: சைவ - பாண்டு புத்திரர்களான தர்ம புத்திராதிகளும், ஸமவேதா: - ஒன்று சேர்ந்தவர்களாய், கிம் அகுர்வத - என்ன செய்தார்கள்.

129. (ந காங்க்ஷே) :—ஹே கிருஷ்ண - ஏ கிருஷ்ணனே ! விஜயம் - ஜயத்தை, ந காங்க்ஷே - இச்சிக்கிறேனில்லை. ராஜ்யம் ச - ராஜ்யத்தையும், ஸுகாநி ச - ஸுகங்களையும், ந ச காங்க்ஷே - இச்சிக்கிறேனில்லை. ஹே கோவிந்த - ஏ கோவிந்தனே ! ந: - எங்களுக்கு ராஜ்யேந கிம் - ராஜ்யத்தால் என்ன ப்ரயோஜநம், போகை: ஜீவிதேந வா கிம் - ஸுகங்களாலும் பிழைப்பதாலும் என்ன பிரயோஜநம். ந: - எங்களுக்கு; (எங்களாலே) யேஷாம் அர்த்தே - எவர்களின்பொருட்டு, ராஜ்யம் - இராஜ்ஜியமும், போகா: - போகங்களும், ஸுகாநி ச - ஸுகங்களும், காங்க்ஷிதம் - ஆசைப்பட்டனவோ, தே இமே - அந்த இவர்கள், ப்ராணாந் - ப்ராணங்களையும், தநாநி ச - தனங்களையும், த்யக்த்வா - விட்டு, யுத்தே - யுத்த களத்தில், அவஸ்திதா: - இருக்கிறார்கள்.

130. (தாந் ஸமீக்ஷ்ய) :—ஸ: கௌந்தேய: - அந்த அர்ஜுநன், அவஸ்திதாந் - யுத்தம் பண்ணவேணுமென்று கூடியிருக்கிற, தாந் ஸர்வாந் பந்தூந் - அந்த தன் ஸர்வ பந்துக்களையும்,

---

127. ஸ்ரீகீதா - ஸங் - 5. 128. ஸ்ரீ கீதை - 1 - 1. 129. ஸ்ரீ கீதை 1 - 32 - 33. 130. ஸ்ரீகீதை - 1 - 27.

ஸமீக்ஷ்ய -பார்த்து, பரயா க்ருபயா-மிக்க தயையோடு, ஆவிஷ்ட: - கூடிக்கொண்டு, விஷீதந் - வ்யஸநப்பட்டவனுய்க்கொண்டு, இதம் அப்ரவீத் - ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

131. (கதம் நஜ்ஞேயம்) :—ஹே ஜநார்தந - வாரீர் க்ருஷ்ணனே ! குலக்ஷயக்ருதம் - குல நாசத்தாலுண்டான, தோஷம் - தோஷத்தை, ப்ரபச்யத்பி: - நன்ருய் பார்க்கிற, அஸ்மாபி: - நம்மால், அஸ்மாத் பாபாத் - இந்த பாபத்தினின்றும், நிவர்த்திதும் - திரும்புகைக்கு, கதம் - எப்படி, நஜ்ஞேயம் - அறிந்துகொள்ளத் தகுந்ததன்று.

132. (அஹோ பத) :—யத் - யாதொரு காரணத்தாலே, வயம் - நாம், ராஜ்ய ஸுகலோபேந - இராஜ்ய ஸுகத்திலாசையாலே, ஸ்வஜநம் - பந்துக்களை, ஹந்தும் - ஸம்ஹரிக்க, உத்யதா: - உத்தியோகித்தோமோ, (ஆகையால்) மஹத் பாபம் கர்தும்-பெரிய பாபத்தைச்செய்ய, வ்யவஸிதா: - நிச்சயித்தோம். அஹோ பத - ஐயோ ! இதொரு ஆச்சரியமிருந்தபடியென்.

அரும்பதம்:—

குணப்ரபை-கூஜுதிக்யம். பஶ்வாலம்பநத்தில்-யாகத்தில் பண்ணும் பசு ஹிம்சையில், அநுவதித்துக்கொண்டு-தானே சங்கித்துக்கொண்டு. அனுவாதம்-ஒருவன் சொன்னதை மற்றொருவன் பிறரறியச் சொல்லுகை. (இது ஶப்தாநுவாதமென்றும் அர்த்தாநுவாதமென்றும் இரண்டுவிதம். ஶப்தாநுவாதமாவது-ஒருவன் சொன்ன ஶப்தாநுபூர்வியையே சொல்லுகை. அர்த்தாநுவாதமாவது-ஶப்தாந்தரங்களைக் கொண்டு ஒருவன் சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லுகை.)

20 ஸூத்திரம்.

133. (சங்க சக்ர) :—சங்க சக்ர கதாபாணே - ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டாக திருவாழி, திருச்சங்கு, கதை முதலிய

131. ஸ்ரீகீதை - 1 - 39, 132. ஸ்ரீகீதை - 1 - 45, 133. பாரதம் - ஸபா - 66.

ஆயுதங்களைக் கையில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவனே ! த்வாரகா நிலய - த்வாரகையை வாஸஸ்தானமாகவுடையவனே ! அச்யுத - ஆச்ரிதரை யொருக்காலும் கை நழுவ விடாதவனே ! கோவிந்த - கோவிந்தனே ! புண்டரீகாக்ஷ - செந்தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவனே ! சரணாகதாம் - சரணமாகவடைந்த, மாம் - என்னை, ரக்ஷ - இரக்ஷிப்பாயாக.

அரும்பதம்:—

த்ரௌபதீ பந்து ஸ்நேஹாதிகள் மூன்றும் ஸ்வவர்ணதோஷம். அது ப்ராயச்சித்தவிநாஶ்யம், பரிபவம் கண்டிருந்தது ஸ்வரூபதோஷம், இது இது அவிநாஶ்யம், அது ஸ்தூல தர்ஶிகள் காணும் தோஷம், இது ஸூக்ஷ்மதர்ஶிகள் காணும் தோஷம். ஆகையாலிதுவே ப்ரதாநதோஷம்.

ஆப் வ்யாக்யானம்.

21. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

ப்ரகடிதமாயிற்று-ப்ரஸித்தமாயிற்று.

22. ஸூத்திரம்.

134. (ஏவமுக்த்வா) :—பரந்தப: - சத்ருக்களை தபிக்கச் செய்கிறவனான, குடாகேச: - அர்ஜுநன், ஹ்ருஷீகேசம் - க்ருஷ்ணனைக் குறித்து, ஏவம் உக்த்வா - இவ்விதமாகச் சொல்லி, ந யோத்ஸ்யே - நான் யுத்தஞ் செய்யமாட்டேன், இதி - என்று, கோவிந்தம் - கிருஷ்ணனைக் குறித்து, உக்த்வா - சொல்லி, தூஷ்ணீம் பபூவஹ - மௌனமாயிருந்தான்.

135. (நஷ்டோ மோஹ:) :—ஹே அச்யுத - ஓ நாசமற்றவனே ! த்வத் ப்ரஸாதாத் - உம்முடைய அநுக்ரகத்தாலே, மயா - என்னால், ஸ்ம்ருதி: - ஆத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநமானது, லப்தா - அடையப்பட்டது, மோஹ: - அஜ்ஞானமானது, நஷ்ட: - போய் விட்டது. கத ஸந்தேஹ: - ஸந்தேஹ நிவிருத்தி யடைந்தவனுய்,

134. ஸ்ரீகீதை - 2 - 9. 135. ஸ்ரீகீதை - 18 - 73.

ஸ்திக: அஸ்மி - இருக்கிறேன், தவ - உன்னுடைய, வசநம் - வார்த்தையை, கரிஷ்யே - நிறைவேற்றுவேன்.

136. (ஸர்வ குஹ்ய தமம்):— ஸர்வகுஹ்யதமம் - கீழ் உபதேசித்த அர்த்தங்களெல்லாவற்றிலும், பரம் - ரஹஸ்யமான, பரமம் வச: - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான வார்த்தையை, பூய: - மறுபடியும், மே ச்ருணு - என் பக்கல் நின்று கேள், மே - எனக்கு, த்ருட: - த்ருடனான, இஷ்ட: - இஷ்டனாக, அஸி - இருக்கிறாய், இதி தத: - என்று கொண்டு, தே - உனக்கு, ஹிதம் வக்ஷ்யாமி - ஹிதஞ் சொல்லுகிறேன்.

137. (மந்மநா பவ):— மந்மநா: - என்னிடத்தில் வைத்த மனதையுடையவனும், மத் பக்த: - என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனும், மத்யாஜீ - என்னை யாராதிக்கிறவனும், பவ - ஆகக்கடவாய். மாம் நமஸ்குரு - என்னை நமஸ்காரஞ்செய். மாமேவ - என்னையே, ஏஷ்யஸி - அடைவாய், ஸத்யம் - இது மெய். தே - உனக்கு, ப்ரதிஜாநே - ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகின்றேன். மே ப்ரிய: அஸி - நீ எனக்கு இஷ்டனன்றோ.

138. (அந்த வந்த):— 87-வது இலக்கம் பார்க்க.

139. (கரிஷ்யே):— 135-வது இலக்கம் பார்க்க.

140. (அஸ்மாந் வேத்த):— ஹே க்ருஷ்ண - ஓ க்ருஷ்ணனே, அஸ்மாந் வேத்த - எங்களையறிவீர், பராந் வேத்த - சத்ருக்களையறிவீர், அர்த்தம் வேத்த - அங்குப்போனால் சொல்லுங் காரியமறிவீர்; பாஷிதும் வேத்த - வார்த்தை சொல்லவும் வல்லீர். (ஆகையாலே) யத் யத் அஸ்மத் ஹிதம் - எது எது எங்களுக்கு நன்மையானதோ, தத் தத் - அது அது, தூர்யோதந: வாச்ய: - தூர்யோதனன் சொல்லப்படத் தகுந்தவன். (அதாவது தூர்யோதனுக்குச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து.)

---

136. ஸ்ரீகீதை - 18 - 64. 137. ஸ்ரீகீதை - 18 - 68.
140. பார - உத் - 71 - 92.

அரும்பதம்:—

அறியாதவர்த்தங்களிலே வாத்ஸல்யாதிகள் ஸூசிதமானபடி:— விஸ்வரூபத்தை காட்டுகையாலே ஸ்வாமித்வமும், தத்வவிவேகம் சொல்லுகிறவிடத்தில், ஸௌலப்யமும் சொல்லிற்று.

23. ஸூத்திரம்

141. (நஜாதிபேதம்):— அயம் யோக: ஹி - இந்த யோகமானது, ஜாதிபேதம் ந அபேக்ஷதே - ப்ராம்ஹணாதி ஜாதிபேதத்தை அபேக்ஷியாது, ந குலம் - நல்ல குலத்தையும் அபேக்ஷியாது, ந லிங்கம் - ஆச்ரமத்தையும் அபேக்ஷியாது, ந குணக்ரியா: - சமதமாதி ஆத்ம குணங்களையும் ஸ்நாநாதி ஆசாரங்களையும் அபேக்ஷியாது, ந தேசகாலௌ - தேச காலங்களையும் அபேக்ஷியாது, ந அவஸ்தா: - பால்யம், யௌவநம், புத்ரனோடு கூடியிருக்கும் தன்மை, இவை முதலிய அவஸ்தைகளையும் அபேக்ஷியாது, ப்ரம்ஹக்ஷத்ரவிச: - ப்ராம்ஹணக்ஷத்ரவைச்யர்கள், சூத்ரா: - சூத்திரர்கள், ஸ்திரிய: ச - பெண்கள், அந்தர ஜாதய: - நீச ஜன்மாக்களான அந்தரஜாதிகளில் பிறந்தவர்கள், ஸர்வே ஏவ - எல்லாரும், ஸர்வதாதாரம் - ஸர்வத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவரான, அச்யுதம் - எம்பெருமானை; ப்ரபத்யேரந் - ப்ரபத்திபண்ணுகின்றார்கள்.

142. (ப்ரபத்தே:):— ப்ரபத்தே: - ப்ரபத்திக்கு, ஏவம் - கர்மாதிகளைப்போல, க்வசிதபி - ஒருக்காலும், பரோபேக்ஷா - ஸஹாயாந்தராபேக்ஷை, நவித்யதே - இல்லை, ஸா ஹி - அந்த ப்ரபத்தியோவென்றால், ஸர்வத்ர - எல்லாதேசத்திலும், ஸர்வேஷாம் - எல்லாருக்கும், ஸர்வகாம பலப்ரதா - ஆசைப்பட்ட பலன்களையெல்லாம் கொடுக்கும்.

அரும்பதம்:—

ஸாத்குண்யம்-உத்கர்ஷம், வைகுண்யம்-அபகர்ஷம்.

---

141. பாரத்வாஜஸம்ஹிதை. 142. ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

24. ஸூத்ரம், அரும்பதம்:—

விஷய நியமமேயுள்ளது:—அதாவது ஸாலப்யஸ்தலே தனக்கு விஷயமாக வாவது. ஶாஸ்த்ரவிதி கர்மத்திற்கு ப்ரேரகம். ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகம். கர்மத்திற்கு விஷயம் தேவதாந்தர்யாமியாய் நின்றவிடம், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் அர்ச்சாவதாரம்.

25. ஸூத்ரம்

143. (வஸந்தே):— வஸந்தே வஸந்தே - ஒவ்வொரு வஸந்தகாலத்திலும், ஜ்யோதிஷா - ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்கிற யாகத்தினால், யஜேத - யாகம் பண்ணவேண்டும்.

அரும்பதம்:—

அபிஹிதங்களான—சொல்லப்பட்டதான. பூர்வாஹ்நமாவது - உதயகாலம். அபராஹ்நமாவது - அந்திப்போது. க்ருஹமேதி இல்லறத்தில் உள்ளவன். உபலக்ஷணம் - ஸூசிதம், அடையாளம்,

26. ஸூத்ரம்

144. (பத்தவைராச்ச):— பத்த வைராத் - ப்ரபல விரோதத்தையுடையவனாயும், பாபாத் ச - மாதாவினிடத்தில் அபராதஞ்செய்த மஹா பாபியாயுமிருக்கிற, ரக்ஷஸேந்த்ராத் - ராவணனிடத்திலிருந்து, அயம் விபீஷண: - இந்த விபீஷணன், அதேசகாலே - அதேசத்தில், அகாலத்தில், ஸம்ப்ராப்த: - வந்தான். ஸர்வதா - முற்றிலும், சங்க்யதாம் - சங்கிக்கப்படுவனாகிறான்.

145. (அதேஶகாலே):— ஸ: - அந்த, (ராவணனால் அவமானிதனான) அயம் - இந்த, (சரணமென்று வந்த) விபீஷண: - விபீஷணாழ்வான், அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்த: - அதேசத்திலே, அகாலத்திலே வந்தான், இதி அத்ர - என்கிற விஷயத்தில், மே - எனக்கு, இயம் விவக்ஷா ச - இந்த சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையானது, அஸ்தி - இருக்கிறது. ஸ: - அந்த விபீஷணன், இஹ -

144. ரா - யு - 17 - 57. 145. ரா - யு - 17 - 46.

யத்தை யநுஸந்தித்து ஆழ்வாராதிகள் அவற்றிலே ஈடுபடுகிறார்களென்றபடி.)

172. (ஏவம்):—ஏவம் பஞ்சப்ரகார: அஹம் - இப்படி ஐந்து ப்ரகாரமாயிருக்கிற நான், அத: பததாம் ஆத்மநாம் - ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற ஆத்மாக்களைக்குறித்து, பூர்வஸ்மாத் அபி பூர்வஸ்மாத் - பூர்வ பூர்வத்தைக்காட்டிலும், உத்தரோத்தர: - மேல் மேல், ஜ்யாயான் - அதிசயித்து இருக்கிறேன். ஜகத்ஸ்வாமீ - உலகத்துக்கு ஸ்வாமியானவன், உத்தரோத்தர: - மேல் மேல், ஸௌலப்யத: - ஸௌலப்ய குணத்தால், ஸுலபஹி - ஸுலபனாயிருக்கிறானன்றோ.

39. ஸூத்ரம்.

173. (பௌமநிகேதநேஷு):—171-வது இலக்கம் பார்க்க.

அரும்பதம்:—

நாடழியாநிற்கு மேல் நிலமாகிற நீணிலா முற்றத்திலே மணியசந்தனகுளாம சார்தூலாதிகளாலே அலங்கரித்து சத்ர சாமராதிகள் பணிமாற அத்தேசவாஸிகளுக்கு முகம் கொடுத்து திரிபுவன சக்ரவர்த்தி பெண்று விருது பிடிக்குமாப்போலவும், த்ருஷார்த்தன் நாக்குவற்றிச் சாவாநிற்க மத்ஸ்யத்திற்கு தண்ணீர் வார்க்கும் தார்மிகனைப்போலவும் பாத்ரவத்திலிருப்பு.

பரமோதாரனாயிருப்பானொரு தார்மிகன் ஒரு கிராமத்திற்கு கொடுத்த த்ரவ்யத்தை நாலு கிராமணிகள் வாங்கி விப்ஜித்துக்கொள்ளுமோபாதி க்ஷீரவ்ருக்ஷமான ஸ்வீகாரம்.

குணஹீன ப்ரஜைகளைத் தள்ளி குணவான்களை கைக்கொள்ளும் பிதாவோபாதியும், மண்டலவர்ஷம் போலவும் அவதாராதிகள்.

நாம் அழிக்க நினைத்தாலும் அழியாதபடி நம்மையும் தன்னையும் நோக்கிக்கொண்டு, நாமாக நினைத்தவன்று அதுக்கான விடத்திலே முகம் காட்டியும், பித்தர்கழுத்திலே சுறுக்கிட்டுக்கொண்டால் பின்னே நின்று அறுத்துவிடும் மாதாவைப்போலவும், மதம்பட்ட யானை கொல்லப்புக்கால் அதின் கழுத்திலே இருந்த பாகன் அதன் செவியையிட்டு அதன் கண்ணை மறைக்குமாப்போலவும், இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போல

172. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை,

வும், உணரில் கையைச்கடிக்குமென்று உறக்கத்தில் பாலும் சோறும் புஜிப்பிக்கும் மாதாவைப் போலவும் அந்தர்யாமித்வம்.

ராஜ மஹரிஷி தன் பர்த்தாவினுடைய பூம்படுக்கையிற் காட்டில் ப்ரஜையினுடைய தொட்டில் காற்கடை போக்கியமாக வந்து கிடக்குமாப் போலவும், கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் முதலான அர்ச்சா ஸ்தலங்கள்.

முத்துத் துறையிலே குடில் கட்டிக் கிடக்கிற கர்ஷகனைப் போல வும் க்ராமாதி தேவதைகளும் க்ரஹார்ச்சனையுமென்று திருக்குருகைப் பிள்ளான் பணிப்பர்.

ப்ரமேய ரத்னம்.

ஆவரண ஜலம் - அண்டத்திற்கு புறம்பான ஜலம். அதி விப்ரக் ருஷ்டம் - அதிக தூரம். ப்ரத்யாஸந்நம் - சமீபம். பாஸ்சாத்யனை வனுக்கு - பிற்பட்டவனுக்கு.

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

அர்ச்சாவதாரமாவது:—எங்கும் வியாபித்து மறைந்திருக்கும் எம் பெருமான் சேதனர்கள் உய்யும்பொருட்டு, கோவில், க்ரஹம் முதலிய விடங்களில் ஸாந்நித்யஞ்செய்தவராய், தன்னைத்தாழ யிட்டுக்கொண்டு அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுவது. ஈஸ்வ ரன் பரமபதம் முதலிய விடங்களில் எப்படி ஸேவை ஸாதிக்கிறனோ அவ்வண்ணம் கோவில் முதலிய விடங்களில் பூர்ணனாக ஸேவைஸாதிக் கிறான். பரத்வம் முதலிய நான்கு அவஸ்தைகளிலும் அர்ச்சாவதாரமே பூர்த்தியுள்ளதென்றும், சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு இதுவே முக்கியம் வேண்டியதென்று சொல்லப்படுகிறது. இது நான்கு விதமா யிருக்கும்:—ஸ்வயம்வ்யக்தம், தைவம், ஸைத்தம், மாநுஷம்.

(1) ஸ்வயம் வ்யக்தமாவது:—ஒருவருடைய ப்ரதிஷ்டையின்றிக் கே தானே ஆவிர்பவித்ததாக புராணாதிகளில் ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீரங்க விமானாதிகள்,

(2) தைவமாவது:—ப்ரஹ்மாதிகளினால் ப்ரதிஷ்டிக்கப்பட்டு கா ஞ்சீ முதலான திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் கள்.

(3) ஸைத்தமாவது:—தபஸ்ஸித்தியடைந்த ருஷிகள் ப்ரதிஷ்டிப் பித்த திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள்.

(4) மாநுஷமாவது:—நவீன ஜனங்களினால் ப்ரதிஷ்டிக்கப்பட்டு க்ராமங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸேவை ஸாதிக்கும் எம்பெருமான்கள்.

இவர்களையே எல்லோரும் விரும்பியதற்குக்காரணம்:—ஆஸ்ரிதர் கள் உகந்தத்ரவ்யத்தை தனக்குதிருமேனியாகக்கொண்டு அதில் ஆவிர்ப வித்தும், அவர்களிட்ட திருநாமத்தையே தனக்குப் பெயராகப்பெற்றும், அவர்களாதரத்துடனிடும் ஸ்நாந பானாதிகளையே தனக்கு ஆதாரமாக வும் அவர்கள் தெரிந்து செய்யும் உபசாரங்களில் ஆயிரம் கண்ணுடைய வனாயும், அறியாமல் செய்யும் அபசாரங்களைக்காணக் கண்ணில்லாதவ னாயும், அநாஸ்ரிதர்கள் விஷயத்தில் தன் திருமேனியின் ஸௌலப்யாதி களைக்காட்டி ருசி பிறப்பித்து பக்தியைப் பெருக்கிப் பலபர்யந்தம் செய் யுமத்தாலே.

மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் அர்ச்சாவதாரமன்றி ஈஸ்வரனை வேறு அவதாரங்களில் அடையக்கூடுமோ என்றால் முடியாது; மோக்ஷத் திற்கு பக்தியோ, ப்ரபத்தியோ, உபாயமாகும்போது, அவைகளின் உற் பத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் அர்ச்சாவதாரம் அவசியம் வேண்டியது. ஏனெனில், பக்தி உபாயமாகுமிடத்தில் பக்திக்கு காரணம் ஜ்ஞானம், ஜ்ஞானத்திற்குகாரணம் ஸாக்ஷாத்காரம் இந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஒரு வஸ் துவைப் பற்றி வருவதாலகயாலே, சக்திக்கு முதலில் ஸ்தூல ரூபத்தின் தாபனம் அவசியம் வேணும். அப்படியே ப்ரபத்தி உபாயமாகுமிடத் தில்கண்டு பற்றுகைக்கு ஓர் ஆலம்பனம் வேணுமென்பது ஸித்தம். இத் தால் ஸ்தூல ரூபத்தைக்கொண்டே ஸூக்ஷ்மரூபத்தை யறியவேணும், எப்படி காற்றானது கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் எங்கும் வியாபித்திருந் தாலும், மரம் இலை முதலியவைகளின் சலனத்தால் காற்றின் இருப்பை அறிகிறோமோ, அப்படியே ஈஸ்வரன் எங்கும் வியாபித்து 'கட்கிலீ' என்று கண்ணுக்குத் தோன்றாதவனை அறியவேண்டுமானால் ஒரு ஸ்தூல ரூபத்தைக்கொண்டே அறியவேணும். ஆக எந்த விதத்திலும் ஸ்தூல ரூபமான ஓர் பற்றுகோடில்லாமல் ஜ்ஞானம் பற்றாதாகையால், அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயம் அந்தந்த புருஷார்த்தத்திற்கு அநுரூபமான ரூபம் ஏற்படவேணும் அது அவரவர்கள் விதிவழி யடையத் தகுந்தது.

அர்ச்சாவதாரம் ப்ராப்திக்கு முக்கிய ஸாதனமாவதுடன், ஆஸ்ரி தர் இருக்கும் நாள் வரையில் "ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற்கலாத ஓரைவர் வன்கயவரை" என்றும், அறந்திரப்பிப் பாதகரோரைவா' என்று மனத்தினால் நினைக்கவும் வாயினால் பேசவும் கூசும்படியான இவ்வைம்புலன்கள் திருந்துவதற்கு விஷயமாயிருக்கிறது. ஆலயங்களை ப்ரதக்ஷணம் செய்வதாலும், வேத கீதங்களைக் கேட்பதாலும், அவன் திருநாமங்களை வாயாரப் போற்றுவதாலும், அவனுடைய ஸௌந்தர்யா

திகளை கண் குளிரக் காண்பதாலும், ஸர்வகந்தமயனுடைய மணத்தாலும் இக்கொடிய பஞ்சேந்திரியங்கள் சமதமமடையும். இப்படி இது சம தமாதிகளை யடையச்செய்வது மாத்திரமல்லாமல், 'போவதரிதாகிலும் போய்த் தொழுவோம்' என்று பெரியோர்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணி எப்போதும் திவ்ய தேசங்களுக்கு எழுந்தருளுகிறபடியால் அவர்களு டைய ஸேவையாலும் ஸல்லாபத்தாலும் அபிமானத்தாலும், ஸ்ரீ ஸ்தங்க ளால் திருத்தவொண்ணாதவர்களும், திருந்துவதற்கு கண்ணழிவற்ற ஸாதநமாயிருக்கிறது.

ஈச்வரன் தன்னாலும் சொல்லிமுடியாதென்ற இவ்வர்ச்சாவதார வைபவத்தை இல்லை செய்வாரும், அலட்சியம் செய்வாருமாயுளர் சிலர்.

சில பிள்ளைகள் விளையாடும் பொம்மைகள் போலுள்ள விக்ரஹங்களி டத்தில் விச்வாஸம் எப்படி பிறக்கக்கூடுமென்று ஐயப்படுகிறார்கள் பலர். அதற்கு ஸமாதானம்:—ரூபங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்தான பேதத்தால் பாவங்கள் வித்யாஸப்படும் என்பதை, மனைவியினிடத்திலுண்டான மை யல் அதே ரூபமான மாதாவினிடத்திலுண்டாகாமையைக் கொண்டறிய லாம். இன்னமும், தன்னிடத்தில் அடிமை செய்வான் ஒருவன் ஒருகால விசேஷத்தால், "பட்டத்திற்குரிய யானையும் அரசும்போல" அபிஷே கம் சூடினால், முன்பு அவனிடத்திலிருந்த அநாதரம் அகன்று, ஆதரம் பெருகி, பீதியும் பக்தியும் பிறக்கும்போது, ஒருகாலத்தில் லீலோபகர ணங்களாயிருந்து, அவைகளே ஆலயங்களில் அர்ச்சாவஸ்தை யடைந் தால், ஆராதனம் கொள்ளுவதில் ஐயுறவென். இவைகளின் ஆராதனத் திற்கு ஆதாரம் அவைகளின் சக்தியே. ஆகமாதிகளில் விதிப்படி விக் ரகங்களை வேதோக்தமான மந்த்ரங்களைக்கொண்டு கோவில்களில் ப்ராண ப்ரதிஷ்டை செய்வார்கள். இப்படிச்செய்வதால் பூதசக்தி, லோக சக்தி, ஜீவசக்தி, மானிடசக்தி முதலியவைகள் அந்த விக்ரஹத்தில் சேர்க்கப்படும். அதனால் ப்ராணசக்தி யுண்டாகிறது. அதன்பின் ஆராதனத்திற்கு ஹேதுவாகிறது. இவ்விதமான விக்ரஹத்திற்கும் ப்ரா ணனில்லா மற்ற பிம்பத்திற்கும் பேதம் போதித்தல் வேணுமோ? மந் த்ரத்திற்குள்ள சக்தியை, ப்ரத்யக்ஷத்தில் விஷக்கல்லிடத்தில் காணும் போது, இதனிடத்திலும் காணலாம் ஆனால் சக்தியும் ஸௌந்தரியமும் அதிசயமாகயிருந்தால், சேவிப்பவர்களுடைய பாவம் பலவிதமாக விருப் பானேன்? சிலர் ஸந்நிதிக்குப் போவதில்லை. போனாலும் சிலர் கூட்டத் திற்கும் புழுக்கத்திற்கும் பயந்து உடனே திரும்புகிறார்கள். சற்று நேரமிருந்தாலும் அபிமத விஷயத்லைதக்கண்டால் பெருமாளை மறந்து விடுகிறார்கள் சிலர். இவைகளுக்குக் காரணம் ஸௌந்தர்யாதிகளாலுண் டான குறையாலல்ல. ஸேவிக்கிறவர்களுடைய தோஷத்தால் ஏற்பட்

டது. ஏனெனில்; அவனுடைய ஆயுதங்கள் ஏககாலத்தில் ஒருவனுக்கு ஆபரணஸ்தானமாயும் அவைகளே மற்றவனுக்கு ஆயுத ஸ்தானமாகும் போது. இவர்கள் பாவ பந்தம், கர்மானுரூபமாக வேறுபட்டே யிருக் கும். எங்ஙனேயென்னில் "சார்ங்கு ரான் மேற்கனைக வஞ்சன் மேலோர் முகத்தே—சூழ் கருணையும் முனிவுந் தோன்றியவால்" என்கிற ப்ரமா ணத்தால் அழகிய சிங்கர் ஒரே ரூபத்தை ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு க்ருபா ரூபமாகவும், அதேக்ஷணத்தில் ஹிரண்யனுக்கு கோரரூபமாகவும் தோற் றுவித்தாரென்றால், அது அவர்களுடைய குண தோஷங்களால் வந்த தித்தனையல்லது, அவன் வேறு வேறு முகமாய் ஸேவை ஸாதித்தான் என்று சொல்லவொண்ணாது. இன்னமும் இவ்விடத்தில் நம்மாழ்வார் ஆராவமுதே! என்று ஆழங்கால் பட்டு கரைந்து நைந்தார். நம் மனம் அப்படிக்கரையாமல் கல் நெஞ்சாயிருப்பதற்குக் காரணம், அஜ ஞானமே யாகும். மலையடியில் மாடுமேய்த்த ஒருவன் ஒரு சிவப்பு கல்லைக் கண்டெடுத்து மற்ற பிள்ளைகளுடன் அதைக்கொண்டு கோலி விளையாட்டு ஆடிவந்தான். அத்தை ஒரு வியாபாரி கண்டு அவனிடத்தில் சில தின்பண்டங்களைக் கொடுத்து கிராசு படிக்கல்கள் ஸ்தானத்தில் உபயோகித்து வந்தான். இதைக்கண்ட ஒரு பணக்காரன் சில திரவ் யங்களைக்கொடுத்து தன் நாயின் கழுத்தில் அத்தைக் கட்டி தொங்கவிட் டான். இவ்வண்ணம் அதிக விலைபெற்று மாறிக்கொண்டிருக்கையில் தேசாந்திரத்திலிருந்து வந்த ஒரு வியாபாரி அதை ஆயிரம் பொன் கொடுத்து ஸந்தோஷத்தோடு பெற்றுப்போனான் என்கிற கதை நடந் திராதென்பதில்லை, இரத்தினபரீக்ஷை யறிந்தவனுக்கு மேலான இரத் தினமாக தோன்றிற்று. அந்த ஜ்ஞானமில்லாதவனுக்கு வெறும் கல்லா கத் தோற்றி அநாதரத்துக்குக் காரணமாயிற்று. அப்படியே நமக்கும் ஈச்வரஜ்ஞானம். ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு ஆழ்வார்களுக்குமுண்டான எம்பெருமானும் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாசருக்கு மணற்கால் நம்பியும், நம்மாசார்யர்கள் காட்டினால் மாத்திரம் காட்டிக்கொடுத்தாப்போல் நமக்கும் "கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண் கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே ஸதா ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

வாஸுதேவனை மற்றும் சிலர், ஸர்வத்திலும் வஸிக்கும்படியான ஒரு குறிப்பிட்டவிடத்தில் வணங்குவது வீண், என்று வாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும் தத்வம் உண்மையானாலும் ருஷிகளுக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாது. இவர்களுக்கு இந்த வியாப்தியிட்டு ஈச்வரனுடைய தோற்றம் வெளிப்படையானால், இவர்கள் அடியிட்டு எங்கும் ஸஞ்சரிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் இவர்கள் வார்த்தைகள் வெறும் வாதமே.

பசுவின் மடியில் பால் எங்கும் சுரந்திருந்தாலும் அதனுடைய

மூலைக்காம்புவழியல்லாமல் வேறு த்வாரங்களால் கன்றுக்கு பால் சொடாதாப்போல் ஈச்வரன் வியாப்தி நிறைந்திருந்தாலும், விக்ரஹத்தின் வழியல்லாது வேறு இடங்களில் பிரகாசியான்.

அன்றியும் ஸூரிய கிரணங்கள் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும், அவைகளினுடைய நெருப்புக்கு ஸமானமான உஷ்ணம், சூரியகாந்தக் கல் வழியாய் ப்ரகாசிப்பதல்லாமல், மற்றப் பாஷாணங்களில் தோற்றாதாப்போல், அர்ச்சா விக்ரஹத்தில் தான் அவனுடைய சக்தியைக் காணலாம். ஆகையால், அர்ச்சையில் அவனுடைய ஸாந்நித்யம் தயிரில் நெய் போல் விளங்கும் அந்தர்யாமியில் பாலில் நெய்போல் விளங்காது.

விக்ரஹாராதனம் முக்திக்கு அவசியம் வேணுமென்பதை மற்றுமோர் அநுபவ நிதர்சனத்தால் காணலாம். அநேகர் தங்கள் திருமாளிகைகளில் பெற்றோர், பெரியோர் மற்றும் சிலருடைய பாவ படங்களை வைத்திருப்பதை காணலாம். இவைகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பாவனுப்ரகர்ஷத்தாலே ஜீவனுடனிருப்பதாகத் தோற்றுவதுண்டு. அப்போது அவர்கள் குணங்கள் செய்கைகள் மனத்தில் பதிந்து பயனடைவதுண்டு. அப்படியே அர்ச்சாவதாரமும். இவ்விதமான சின்னங்களில்லாதபோது அஜ்ஞராகிய நாம், காலக்கிரமத்தில் அவர்கள் ரூபத்தை மறப்பதுபோல் அவனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண சேஷ்டிதங்களில் மறதி யுண்டாய் மறப்பிலியையும் மறந்து மறம் சுமத்தி நாஸ்திகனாய் நமன் கையில் சிக்கி நசிக்கலே பலமாகும்.

40. ஸூத்திரம்

174. (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு)— ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, யா புத்தி: - எந்தபுத்தியானது, ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு - அநேகஜந்மங்களில், பாவிதா - வாஸனையோடுகூடிக்கொண்டிருக்கிறதோ, தாம் ஏவ - அந்த புத்தியையே, ஜந்து: - ஜந்துவானவன். பஜதே - அடைகிறான், உபதேச: - மாஸ்த்ரம், நிரர்த்தக: - பிரயோஜநமற்றது,

அரும்பதம்:—

பராமர்சிக்கிறார் — சொல்லுகிறார். சிலம்பு-கார்சிலம்பு அர்புரம். புலம்-ஐம்புலன். சுரிகுழல்-முறுக்கோடின அளகம். போதரேயென்று-வாரும் என்று.

41. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

ப்ரபதந ஹேது-ப்ரபத்திக்கு ஹேது.

44. ஸூத்திரம், அரும்பதம் :—

அநுஸந்தானபரமாச்சி-நைச்யாநுஸந்தாநபரமாக்கி.

48. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

கண்ணழிவு, பலவிளம்பம் இல்லாமையாலே அதுவே முக்யம்.

49. ஸூத்திரம்.

175. (அவித்பாத:)— அவித்யாத: - அஜ்ஞானத்தாலாவது, பரிப்ருடதயா விதிதயாவா - பரிசேதிங்கவொண்ணாதவனென்று ஜ்ஞானத்தாலேயாவது, ஸ்வபக்தே: - தன் பக்தியினுடைய, பூர்ணாவா - அதிசயத்தாலேயாவது, தேவே - பகவானிடத்தில், ஜநதி - இவ்வுலகில், அந்யாம் கதிம் - பகவானைத்தவிர வேறு உபாயமுண்டென்று, அவிதுஷாம் - அறியாதவர்களுக்கு, அவனை ஹரி: - இந்த பகவான், கதி: கம்யஸ்ச - ப்ராப்யராயும் ப்ராபகனுமாகிறான், இதி - என்று, பகவான் - ஸர்வஞ்ஜனான, ஸ: சௌநக முனி: - அந்த சௌநகமஹரிஷியானவர், ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் - ஜிதந்தையென்று பெயரையுடைய மந்த்ரத்தின் ரஹஸ்யத்தை, வ்யாஜஹ்ரே - வியாக்கியானம் பண்ணினார்.

அரும்பதம்:—

"ஜிதந்தையாவது-ருக்வேத கிலம், தத்வப்ரதிபாதன பரமான ஸ்ரீ புருஷஸூக்தம் ஸர்வஶ்ருதிகளிலுமோதிப்போருமாப்போலே இதுவும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரத்திலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், "மஹா மந்த்ரம்." என்று திருமந்த்ரத்தோபாதி பரம ரகசியமாகச் சொல்லிப் போருமதொன்று. வேதாக்ஷர ராசியாகில் பௌருஷேயமான இதிஹாஸ புராணங்களிலே எழுதிப் படித்துப் போருவானென்னென்னில்; கிலமாகிற அப்ரஹதம் ஸ்தானம், ஸூத்ரகாரர்கள் கில ஸஹிதமாக தாங்களத்யநம் பண்ணிப்போந்தவர்களாகையாலே, ஸ்மார்த்த விதானங்களிலே மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போராநின்றார்களிறே. இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலே ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரத்திலே "ஜிதந்த இதி மந்த்ரேண" என்று மந்த்ரமாக விநியோகித்துப் போருவதொன்று.

ஶ்வேதத்வீபவாஸிகள் க்ஷீராப்தி நாதனுடைய ஸௌந்தர்யாதிக ளிலே தோற்றீடுபட்டுச் சொல்லும் மந்த்ரம், இதுக்கு ஸ்தோத்ரத்வ மும், ஸ்தவப்ரியனுக்கு ப்ரியதமமாகை".

ஜிதந்தா ஸ்தோத்ர வ்யாக்யான அவதாரிகை.

இந்த ஸூத்ரத்தாலறியத்தக்கதாவது:—

ஸ்ரீஶௌநக பகவான் ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரத்தின் கருத்தை "அஜ்ஞ-ஸர்வஜ்ஞ-பக்தாநாம் கதிர்க்கம்யோபவேத்தரி:" என்கிற ஶ்லோகத்தால் வெளியிட்டார். அத்தையே பட்டர் "அவித்யாத:" என்கிற ஶ்லோகத் தால் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியும், ஶௌநக முனிவர் இப்படி யருளிச் செய்வதே! என்றும் கொண்டாடினர். பிறகு ஜிதந்தா ஸ்தோத்திரத் தின் வ்யாக்யான பீடிகையில் "அவித்யாத: என்கிற ஶ்லோகத்தை அரு ளிச்செய்து; "ப்ரபத்திக்கதிகாரிகள்........வ்யாக்யானம் பண்ணப்பெறு வதே!" என்று பட்டரை விசேஷித்து ஆச்சான் பிள்ளை ஈடுபட்டதை ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

50. ஸூத்திரம்.

176. (இதம் ஶரணம்)—இதம் - இந்தப்ரபத்தியே, அஜ்ஞாநாம் - அறிவில்லாதவர்களுக்கும், சரணம் - உபாயம், விஜாநதாம் - அறிவுடையோர்களுக்கும், இதமேவ - இதுவே உபாயம், பாரம் - (ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தின்) கரையை, திதீர்ஷதாம் - கடக்க வேணுமென்று விருப்பமுடையவர்களுக்கும், இதம் - இதுவே உபாயம், ஆநந்த்யம் இச்சதாம் - முடிவில்லாதபேற்றை பெறவிரும்புகிறவர்களுக்கும், இதம் - இதுவே உபாயம்.

177. (அபாயோபாய)—அபாயோபாய நிர்முக்தா - பாபப்ரவ்ருத்திகளாலும், ஸாதநாந்தரங்களாலும் விடப்பட்டதும், மத்யமாம் ஸ்திதிம் ஆஸ்திதா - அநர்த்தகரமுமன்றிக்கே, உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாய், ஸ்வயம் உபாயமுமின்றிக்கேயிருக்கையால் நடுவுபட்டிருக்கிற நித்ய நைமித்திககர்மங்களையுடையதாய், அக்ரியா - ஸர்வாதிகாரமாய் சீக்கிரம் பலத்தைக்கொடுப்பதாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கையாலே ச்லாக்யமாயிருக்கிற, ஏஷா சரணாகதி: - இந்தப்ரபத்தியானது, ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடத்திவைக்கும்.

178. (யத்யேந)— காமகாமேந - காமபுருஷார்த்தத்தை ஆசைப்படாநின்ற, யேந - யாவனொருவனாலே, யத் - யாதொரு புருஷார்த்தம், ஸாதநாந்தரை: - உபாயாந்தரங்களால், ந ஸாத்யம் - பெறப்படாதிருக்கிறதோ, யத: - யாதொரு பரமபதத்தினின்றும், புந: நாவர்த்ததே - மீண்டும் திரும்பிவரமாட்டானோ, பரமம் தாம - அப்படிப்பட்ட பரமபதமானது, முமுக்ஷுணா - மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர்களாலே, ஸாங்க்யேந யோகேந பக்தித: - கர்மம், ஜ்ஞாநம், பக்தி என்கிற உபாயங்களாலே, ந ச ப்ராப்யதே - அடையப்படாதிருக்கிறதோ, ஹே மஹாமுநே - ஓ மஹாமுனியே! தேந தேந - அந்தந்த அதிகாரிகளாலே, தத்தத் - அந்தந்த புருஷார்த்தங்கள் ந்யாஸேநைவ - ப்ரபத்தியினாலேயே, ஆப்யதே - அடையப்படும், பரமாத்மா ச புருஷோத்தம: - ஸர்வஸ்வாமியான புருஷோத்தமனும், தேநைவ ஸாத்யதே - அந்த ப்ரபத்தியினாலேயே சாதிக்கப்படுகிறான்.

179. இதம் ஶரணமஜ்ஞாநாம் - 176 - வது இலக்கம் பார்க்க.

52. ஸூத்திரம், அரும்பதம் :—

மட்டெடுக்கை-மடலூர்தல், அதிப்ரவர்த்திபண்ணுதல்.

53. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

தீக்குழல்-மதுரமான குழல் ஈரும்-ஹிம்ஸியா நின்றது. ஆலே-ஆச்சரியம். பராஜித-ஜெயிக்கப்பட்ட, தோற்றுப்போன.

54. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

ஸத்தாகாரணபூதனாய்-ஆத்மாதாரபூதனாய்.

55. ஸூத்திரம், அரும்பதம்:—

"பற்றிற்றெல்லாம்பற்றி அவனையும் பற்றுகை பக்தி. விடுவதெல்லாம் விட்டுத் தன்னையும் விடுகை ப்ரபத்தி.

வார்த்தாமாலை.

---

176. லக்ஷ்மீதந்த்ரம். 17 - 100. 177. லக்ஷ்மீ. 17 - 19.

178. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

10

ஆபாதப்ரதீதி-பெரும்பார்வை. அதாவது ப்ரமாணங்களைக்கொண்டறியாமல் இந்திரியங்களைக் கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாய் அறியும் ஜ்ஞானம். அநத்யாஹாரேண-இல்லாததை ஏறிட்டுக்கொண்டு.

இவ்விடத்தில், பிராட்டியைக்கூட உபாயமாகப் பொருத ஸித்தோபயம் சேதனனுடைய ப்ரவ்ருத்தியை எங்ஙனே ஸஹிக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.

57. ஸூத்திரம்

180. உபாயோபேயத்வே ததிஹ - 113 - வது இலக்கம் பார்க்க.

181, யே ச வேதவிதோ விப்ரா: - 49 - வது இலக்கம் பார்க்க.

182. (ஶரண்யம் ஶரணம்)— த்வாம் - தேவரீரை, சரண்யம் - ரக்ஷகனாயும், சரணம் ச - உபாயமாகவும், திவ்யா: மஹர்ஷய: - திவ்யக்ஞானமுள்ள மஹரிஷிகள், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்,

183. (அம்ருதம் ஸாதனம்)— மநீஷிண: - பெரியோர்கள், அம்ருதம் ஸாதநம் - நித்ய ஸித்தமான உபாயமாகும், ஸாத்யம் - உபயோகமாகவும், ஸம்பச்யந்தி - பார்க்கிறார்கள்.

அரும்பதம்:—

அவகாத ஸ்வேதம்-நெல் முதலியவற்றை குத்துவதினால், உண்டாகும் வேர்வை. தனக்காக ஓர் ப்ரயத்னமின்றிக்கே, மற்றொன்றைச் செய்யவே அதினாலே அவசமாக உண்டான வேர்வை, அவகாதம்-நெல் முதலானவை குத்துகை. ஸ்வேதம்-வேர்வை — இங்கு அவகாதாநந்தரம் அவசமாக உண்டான ஸ்வேதம் போலே ப்ரபதனாநந்தரம் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள் தன்னடையே உண்டாகுமென்று அங்குத்தைக்கு இதை திருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் சில அபிப்ராயபேதங்களுண்டு; அதாவது—ஸித்தோபாயத்தை வரிக்கும்போது அங்கத்தோடு அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இந்த அங்கமாவது "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:" இத்யாதியாக ஆறு வகையாயிருக்கும். இந்த அங்கத்தில் சொல்லும்படியான அநுஷ்டானங்கள்

எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் அவசியம் வேண்டியதாயிருந்தபோதிலும்,
அது எந்த ஸமயத்தில் வேண்டியது என்று அறிவதில் தான், அபிப்ரா
யபேதங்கள் ஏற்பட்டது. பரந்யாசத்திற்கு பூர்வம், கீழ் அங்கமாகச்
சொன்ன ஆறும் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதென்றும், ஷ ந்யாசத்திற்கு
பிறகு இந்த ஆறு அநுஷ்டானங்களும் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்
றுஞ் சொல்லுவதுதான் அபிப்ராய பேதங்கள். "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்
கல்ப:" இத்யாதி ப்ரமாணத்தைப் பார்த்தால் ப்ரபத்திக்கு முந்தி அங்
கள் அநுஷ்டேயமென்று ஏற்படுகிறது. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில்
ப்ரபத்திக்கு ஆகிஞ்சன்யமும் அநன்யகதித்வமும் லக்ஷணமாக விதித்
திருக்கிறது. அப்போது ப்ரபத்திக்குப் பூர்வம் சொல்லுகிற ஆறு அங்
கங்கள் பொருந்தாது. பொருந்தினாலும் அது ஆர்த்தரூப ப்ரபன்னனுக்
குக் கூடும். திருப்தரூப ப்ரபன்னனுக்கு, அவகாத ஸ்வேதம்போல் ப்ர
பத்திக்கு அனந்தரம் தன்னடையே விளையும், உபாயாந்தரங்களுக்கு
எப்படி அங்கத்தை அவசியம் அநுஷ்டிக்கவேண்டியதோ அப்படியே
ப்ரபத்திக்கு அங்கத்யாகம் அவசியம் வேண்டியது. எனெனில், பக்தி
யாதிகள் தன் ஸ்வரூப ஸித்திக்கும், விருத்திக்கும், பலத்திற்கும், ஒருவன்
கையை யெதிர்பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவை அசேதனமா
கையாலே, இது அதற்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கிறபடியால் அங்கங்கள்
நிஷ்ப்ரயோஜனத்தோடு கால்கட்டாய்விடும். ஆகையால் "உபாயம்
தன்னைப்பொறுக்கும்" என்பதே சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

58 ஸூத்திரம்.

184. (பக்த்யா லப்யஸ்த்வநந்யயா)—அநந்யயா - இதர விஷ
யங்கள் கலசாத, பக்த்யா து - பக்தியினாலேயே, லப்ய: - அடை
யத்தகுந்தவன்.

185. (உபயபரிகர்மித)— உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்
மஜ்ஞானங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட (பரிசுத்தமான) மனதை
யுடையவனுடைய, ஐகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய: -
அநந்யப்ரயோஜனமாயும், இதற்கு மேலில்லையென்னலாம்படியாயு
மிருக்கிற பக்தியோகம் ஒன்றில் மாத்திரம் அடையப்படுகிறான்.

186. (ஜந்மாந்தர)—ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு - அனேகமா
யிரம் ஜந்மங்களில், தபோஜ்ஞானஸமாதிபி: - கர்மஜ்ஞானபக்திகளி

---

184. லக்ஷ்மீதந்த்ரம். 185. ஆத்மஸித்தி: 186. ஸத்வத்ரி
ஸ்மிருதி:

னால், க்ஷீணபாபாநாம் - நசித்தபாபங்களையுடைய, நராணும் - மனி
தர்களுக்கு, க்ருஷ்ணே - கண்ணனிடத்தில், பக்தி: ப்ரஜாயதே -
பக்தியானது உண்டாகிறது.

187. (ஸர்வஜ்ஞோzபி)—விச்வேச : - ஸர்வேச்வரன், ஸர்
வஜ்ஞ: அபி ஹி-ஸர்வஜ்ஞனுயும், ஸதா காருணிக: அபி ஸங்-எப்
போதும் தயையுள்ளவனுயுமிருந்தாலும், ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்
வாத் - ஸம்ஸாரமாகிற தந்த்ரத்தை நடத்துவனுயிருப்பதாலே, ரக்ஷ்
யாபேக்ஷாம் - ரக்ஷ்யபூதனை இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையை,
ப்ரதீக்ஷதே - பார்த்திருக்கிறுன்.

61. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). இவ்விடத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை வார்த்தை அநுஸந்தே
யம். அதாவது—"ஒரு வைஷ்ணவர், விடுகை உபாயமோ பற்றுகை
உபாயமோவென்று கேட்க; விடுகையுமுபாயமன்று பற்றுகையும் உபாய
மன்று, விடுவித்துப்பற்றுவிக்கிறவனே உபாயம் என்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலே.

63. ஸூத்ரம்

(அ—ம்). இவ்வளவன்றிக்கே-ஆத்ம க்ஞாநாதிகளொழிய யென்ற
படி.

64. ஸூத்ரம்:

(அ—ம்). த்யோதகம்-ஸூசகம்.

அதிகாரி விசேஷணம்-அதிகாரி ஸ்வரூபம். இதினுடைய-அநுமதி
யினுடைய.

66. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). இவ்விடத்தில் சோமாசியாண்டான் வார்த்தை அநுஸந்
தேயம்:-"பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி,நிவர்த்தி,ப்ரபத்தி.
டீக்தியுமுபாயமன்று ப்ரபத்தவ்யனே உபாயம்."

அவன் க்ருபையே உபாயம் என்னுமத்தை வெளியிடுகிறுர்.

வடியாத பவக்கடலும் வடிந்து மூலமாயை கடந்தப்பாற்போய்
வைகுந்தஞ்சேர்ந்து, அடியார்கள் குழாங்கூடியுனதடிக் கீழடிமை செயு

மக்கால மெக்காலந்தான், கொடியாடு மணிமாட வயோத்தி மூதூர் குடி
துறந்து திருவரங்கங் கோயில் கொண்ட, நெடியோனே யடியேனுன்
முயற்சியின்றி நின்னருளே பார்த்திருப்பனீசனேனே

திருவரங்கக்கலம்பகம்.

இதன் கருத்து

அயோத்தியை விட்டு திருவரங்கத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்ட
பெரிய பெருமாளே! காமஜ்ஞான பக்திகளைக்கொண்டு தன் முயற்சியால்
தாண்டமுடியாத ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலைத் தாண்டினுலும் தாண்ட
லாம்; மற்றும் கடக்க முடியாத மூல ப்ரக்ருதியை கடந்தாலும் கடக்க
லாம், பரம பதத்தைப்ராபித்து பாகவத குழாங்களுடன் கூடி உனது
திருவடிகளுக்கு குற்றேவல் செய்யுமது யாவதாத்ம பாவி கிடைப்பதல்ல
பின்னை லபிக்கும் உபாயம் எங்ஙனே யென்னில்; அநந்யார்ஹனுய், உன்னு
டைய நிர்ஹேதுகக்ருபையே பற்றுசாகக்கொண்டு சாதகம்போல் செயல்
மாண்டு இருக்கலே. "இந்த பரம ரகஸ்யத்தை வெளியிடவன்றே தே
வர் இங்கு எழுந்தருளியதென்று" தன் ஆர்த்தி தோற்ற ஸ்ரீ பராசர
பட்டர் திருவடிகளில் பழுக்க ஸேவித்த திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமாள்
அய்யங்கார் அருளிச்செய்தது.

68: ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) இப்படி நினைவின்றிக்கே பலித்த விடம் உண்டோவென்
னில்:— "கோஸல கோகுல சராசரம், செய்யும் குணமொன்றின்றியே,
அற்புத மென்னக்கண்டோம்."

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

(அயோத்யையிலும், ப்ருந்தாவனத்திலுமுள்ள, சேதநா சேதநங்கள்,
(பகவத் ப்ராப்திக்குறுப்பாக) அநுஷ்டித்தது, ஒன்று மின்றிக்கே
யிருக்க, விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாக நிர்ஹேதுக
க்ருபை பலிக்கக்கண்டோம்) என்று இதன் பொருள்.

69. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவராவார்—அழகிய மண
வாளப்பெருமாள் பட்டர்.

70. ஸூத்திரம்.

188. (ஸ்வத்வமாத்மநி)—ஆத்மநி - ஜீவாத்மாவினிடத்தில்,
ஸ்வத்வம் ஸம்ஜாதம் - ஸொத்து என்னும் தன்மையானது சேர்ந்து
உண்டாயிற்று. (ஸ்வத்வமாவது-இஷ்டப்படி நியோகஞ்செய்ய
யோக்யமாயிருக்குகை; அதாவது ஆத்மாவுடன் கூட உண்டானது)
ப்ரம்ஹணி - பிரம்மத்தின் பக்கலில், ஸ்வாமித்வம் ஸ்திதம் - யஜமா
னத்தன்மையானது இருக்கிறது. உபயோ : - இருவருக்கும்,
ஏஷஃ ஸம்பந்த ஃ - இதுவே ஸம்பந்தம். பர : - வேறொருஸம்பந்
தமானது, மம அபிமத: ந - எனக்கு இஷ்டமில்லை.

(அ—ம்). இந்த வாக்யத்தால் தோஷ பூயிஷ்டனுயும் க்ஷுத்ரனு
யுமிருக்கிற இச்சேதனனை, அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனுப், அவாப்த
ஸமஸ்த காமனுன ஈஶ்வரன், லபிக்கைக்காக ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்
ணுகையும் அவனை லபித்தல் தனக்கு ப்ராப்யன் என்று நினைக்கவும் கூடு
மோ வென்னில்:—தோஷபூதரான ஆஶ்ரிதர்களை அங்கீகரியாவிட்டால்
அவனுடைய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் அஸத்கல்பமாய் விடும். அவன்
அவாப்த ஸமஸ்த காமனுயிருந்தாலும், தான் ஸர்வேஶ்வரன் என்கிற
ஈசிதவ்ய ஸம்பந்தத்தால் சேதனனைப்பெற க்ருஷிசெய்ய வேண்டி அவ
தாரங்கள் பண்ணியும், கோயிலில் நித்யவாஸம் செய்தும் கௌஸ்துபாப
ரண ஸ்தாநீயமான அவர்களைப் பெறுவிடில் "ஸ ஏகாகீ நரமேத" என்று
த்ரிபாத் விபூதியிலிருக்கச் செய்தேயும், உண்டது உருக்காட்டாதே
அவனைக் குறைவாளுகப் பண்ணுவதாலும், "பக்திக்ரீதோ ஜநார்தந:"
என்றும் "..த்ரம் புஷ்பம்" இத்யாதியால் ஸுலபனுகையால் தானே உபா
யமாய் நின்று சேதனனை லபிக்கையாலே விரோதமில்லை.

72. ஸூத்திரம்.

189. (பவாம்ஸ்து)— பவான் து - தேவரீரோவென்றால்,
வைதேஹ்யாஸஹ - பிராட்டியோடு கூட, கிரிஸாநுஷு - மலைக
ளின் தாழ்வரைகளில், ரம்ஸ்யஸே - க்ரீடிக்கப்போகிறீர். அஹம் -
நான், ஜாக்ரத : விழித்துக் கொண்டும், ஸ்வபத: ச - கண் வளர்ந்து
கொண்டுமிருக்கிற, தே - தேவரீருக்கு, ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - ஸர்வ
வித கைங்கரியங்களையும் பண்ணக்கடவேன்.

188. விஷ்ணுதர்மம். 189. ரா - அயோ - 31 - 25.

190. (பவந்தமேவாநுசரன்)—பவந்தமேவ - பரிபூர்ணனுன
நின்னையே, நிரந்தரம் - இடைவிடாமல், அநுசரன் - அநுவர்த்
தித்தவனுப்: ப்ரசாந்தநிஶ்ஶேஷமநோரதாந்தர : - நின்னையொழிந்
தவிஷயங்களில் மனோவ்யாபாரங்களை நிஶ்ஶேஷமாகத் தவிர்ந்தவ
னுன, அஹம் - ருசியொழிய உபாயமில்லாத நான், ஐகாந்திகநித்ய
கிங்கர : - ஏகரூபமாய் யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யத்தை ஸ்வ
ரூபமாக உடையவனுப், ஸநாதஜீவித : - ஸத்யத்தை யுடையவனுப்,
கதா - எப்பொழுது, ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - தேவரீரை மிகவும் உகப்
பிக்கக்கடவேன்.

73. ஸூத்திரம்.

191. (நாயம் தேவ:) :— அயம் - இந்த ஜீவாத்மா, ந
தேவ : - தேவனல்ல, ந மர்த்ய : - மனிதனல்ல, ந திர்யக் ஸ்தா
வர: அபி வா - திர்யக்குமல்ல, ஸ்தாவரமுமல்ல. து - ஆனால்,
ஆத்மா - இவ்வாத்மா, ஜ்ஞாநாநந்தமய : - ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஆநந்
தஸ்வரூபன், பரமாத்மந: - பரமாத்மாவுக்கு, சேஷ: ஹி - தாஸன்.

192. (ஸ்வரூபமணுமாத்ரம்)— ஸ்வரூபம் - ஜீவாத்மஸ்வரூப
மானது, அணுமாத்ரம் ஸ்யாத் - அணுப்ரமாணமாயிருக்கிறது.
ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம் - ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம் இவைகளையே ஆகார
மாகவுடையது.

193. (தாஸபூதா:)— பரமாத்மந : - ஈச்வரனுக்கு, ஸர்வே
ஆத்மாந : - எல்லா ஜீவாத்மாக்களும், ஸ்வத: ஹி - ஸ்வரூபத்தி
னுலேயே, தாஸபூதா : - சேஷ பூதர்கள், தேஷாம் - அவர்க
ளுக்கு, பந்தே - பத்தாவஸ்தையிலும், ததைவ - அப்படியே, மோ
க்ஷேச - மோக்ஷத்திலும், அந்யதாலக்ஷணம் - வேறு ஸ்வாதந்
த்ரியலக்ஷணமானது, ந - இல்லை.

(அ—ம்). ப்ரத்யக்த்வம்-தனக்குத் தானே தோன்றுமதாயிருக்கை.
அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான — 'நான் என்கிற ஜ்ஞா

190. ஸ்தோத்ரரத்நம். 191. பாகவதர். 193. பாஞ்
சராத்ரம்.

ளத்திற்கும் 'நான்' என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கும். வஸ்துவை—ஆத்ம வஸ்துவை. புறவிதழ்-வெளி இதழ் ஆத்மாவை புஷ்பஸ்தானமாக நிரு பித்தது:— "காடாதமலர்நாடி" இத்யாதிப்படி. உள் இதழ்-சேஷத்வ ஸ்தானமாக சொன்னது:—நாற்றம், செவ்வி, முதலான குணங்களோடு கூட சூடும் அவர்களுக்கு மிகவும் ஆதரணீயமானவத்தாலே புற இதழ் ஞானஸ்தானமாக வுரைத்தது.—சூடுமவர்களுடைய த்யாஜ்யதா புத்தியாலே அந்தரங்க நிருபகம் அஸாதாரண தர்மம்; அதாவது ப்ர தம நிருபகதர்மம். 'எனதுள்ளான்' என்றதே 'அடியேனுள்ளான்' என்றது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை சேஷத்வத்தைவிட்டே நிரூபிக்கவேணு மென்று நிர்தேசிக்கிறது ஆகையால் இவ்விடத்தில் தத்வத்ரயங்களுக்கு ஸ்வரூப நிருபமாகக் கொள்ளும் தர்மமாவது— "ஈஶ்வரனுக்கு சேஷித் வம், ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் அசித்துக்கு ஜ்ஞாந சூந்நியத்வம்" என்றமாம்.

இவ்விடத்தில் தத்வத்ரயங்களினுடைய ஸ்வரூப நிருபக தர்மங்களை அறியவேணும். முதலில் ஸ்வரூப நிருபக தர்மங்களை அறியவேணும். முதலில் ஸ்வரூப நிருபக தர்மமாவது:—ஒரு வஸ்துவினுடைய அஸாதா ரண லக்ஷணம். அதாவது எந்த தர்மம் ஒரு வஸ்துவுக்கு முக்ய லக்ஷண மாயிருக்கிறதோ, அந்த லக்ஷணம் மற்றொரு வஸ்துவினிடத்தில் காணக் கூடாது, அப்போது ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வரூப நிருபக தர்மம் சொல்லும் போது "ஶ்ரிய:பதித்வம்" நிருபகமாயிருந்தபோதிலும் ப்ரக்ருதத்தில் 'சேஷித்வம்' சொல்லவேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்படியே நிருபித் துச்சொல்லும்போது ஆத்மாவுக்கு 'ஶேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத் வம்' என்றும், அசித்துக்கு 'ஜ்ஞான ஶூன்யத்வமும்' என்று ஏற்படு கிறது. அந்த தர்மங்கள் அந்தந்த வஸ்துவுக்கே அஸாதாரண மொழிய வேறு வஸ்துக்களிடத்தில் தோற்றாது. ஆனால் இந்த ஸூத்திரத்தில் 'தாஸ்யம்' நிருபக தர்மமென்றும், ஜ்ஞானாநந்தங்கள் 'நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணம்' என்றும் விதித்திருக்க, ஆத்மாவினுடைய நிருபக தர்மம் 'ஶேஷத்வத்தோடுகூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்' என்று இரண்டையும் எங் ஙனே சொல்லக்கூடுமென்னில்; சேஷத்வத்திற்கும் தாஸத்வத்திற்கும் வாசி யறியும்போது, ப்ரபஞ்சத்தில் ஈஶ்வரனைத்தவிர மற்றெல்லாப் பொருள்களுக்கும் சேஷத்வம் உண்டு என்றும், தாஸத்வம் சைதன்ய முடைய ஜீவன்களுக்கே ஏற்பட்டது என்று அறியவேணும். அப்போது ஆத்மாவுக்கு தாஸத்வம் அந்தரங்க நிருபகம் என்று அருளிச்செய்தது கூடும். இப்போது இங்கு 'தாஸத்வம்' என்றருளிச்செய்தது கேவலம் 'அசித்வத் சேஷத்வத்தை'ச் சொன்னதல்ல. சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொல்லிற்று. எங்ஙனேயென்னில், ஆத்மாவுக்கு ஶேஷத் வம் ஸ்வரூபமானாலும் அந்த ஶேஷத்வம் கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது

ஸ்வரூபமில்லை. கிஞ்சித்காரந்தான் அவன் உகந்ததாயிருக்கவேணும். அப்போது சேஷத்வத்தோடு கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம் வேண்டியதாயிருக் கிறபடியால் ஶேஷத்வத்தோடுகூடின ஜ்ஞாத்ருத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்னத் தட்டில்லை ஆனால் இந்த இரண்டு தர்மத்தில் தாஸத் வத்தை அந்தரங்க நிருபகமாகவும், ஜ்ஞானத்தை பகிர்தளமாகச் சொல்ல வேணுமென்கிற நிர்பந்தம் ஏன்? ஜ்ஞானத்தை அந்தரங்க நிருபகமாக வும், தாஸத்வத்தை பஹிர்தளமாகச் சொல்லுவதினால் வரும் தோஷம் ஏன்? என்கிற சங்கையுதிக்கலாம். அப்போது இந்த விடத்தில், ஆத் மாவுக்கு, அசித் வ்யாவ்ருத்தியாயிருக்கிற 'ஜ்ஞானத்தை' லக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறதா, அல்லது ஈஶ்வர வ்யாவ்ருத்தியான 'ஶேஷத்வத்தை' லக்ஷணமாகச் சொல்லுகிறதா வென்றால், ஈஶ்வர வ்யாவ்ருத்தியான "ஶேஷத்வத்தை" தர்மமாகச் சொல்லவேணும் அவனுக்கு சரீரமாயி ருக்கிறபடியாலே.

இந்த ஸூத்ரத்தாலே புஷ்பத்தின் உள் தளம் செவ்வி நாற்றம் முத லிய குணங்களால் உபாதேயமாய், வெளி தளம் அவைகளில்லாமையாலே எப்படி, த்யாஜ்யமாகிறதோ, அப்படியே தாஸ்யத்தையுடைய ஜன்மமே ஶ்ரேஷ்டமென்றும். அது இல்லாத ஜ்ஞாநாநந்தங்களோடு வர்ணத்தை முக்யமாகவுடைய ஜன்மம் த்யாஜ்யம் என்னும் அபிப்ராயத்தை இவ ருக்கு திருத்தம்பியார் வெளியிட்ட வாக்யமும் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். அதாவது:— "ஶேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே."

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

இதன் பொருள்:—

ப்ராப்த ஶேஷியுடைய ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான, ஜ்ஞாநா நந்த மயத்வத்தாலே, ஶ்லாக்யமாயிருக்கும் ஆத்மாவையும், ஸகியாதவர் கள், த்யாஜ்யமா யௌபாதிகமான வர்ணத்தை விரும்பமாட்டார்களே!.

ஏவம் விதமான தாஸ்ய ஜன்மத்தையே ஆதரித்து, அதற்குப் புறம் பான, ஜ்ஞாநத்தையும் வர்ணத்தையும் ஏற்றமாகவுடைய ஜன்மத்தை அநாதரித்து, வார்த்தை சொன்னவர்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

எங்ஙனே யென்னில்:—

அணைய ஊரப்புனைய, அடியும் பொடியும் பட பர்வதபவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை, பெருமக் களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

(இதன் கருத்து)

(நித்ய விபூதியில் ஸ்ரீய:பதி கண் வளர்ந்தருளுகைக்கு பாங்காயிருக்கும்) திருவரவணையாயும், (அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு) நடத்துகைக்கு (வாஹநமான கருடப்புள்ளாயும்), அவனுகரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயும் (ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்தில் ப்ராப்த சேஷியானவன்) திருவடியும், (ததீயருடைய) ஸ்ரீபாததூளியும், படிம்படியும் அவனுகந்தருளி வர்த்திக்கும் திருமலையாழ்வாரிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளிலேயும், ஏதேனுமொன்றாக திருவவதரிக்கப்பெறுகிற, திர்யக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களை, நித்ய ஸூரிகளும், ஸ்ரீ ஸநகப்ரம்ஹர்ஷி உத்தவர் ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் பெரிய முதலியார் முதலான முமுக்ஷுக்களும் லபித்து அபிலஷிப்பார்கள்.

74. ஸூத்திரம்.

194. (ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா)—தே - உனக்கு, ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி - மோக்ஷத்தில் ருசியிருக்கும்பக்ஷத்தில், ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹாயதி - தேசகாலாதி ஸம்பந்தரூபலௌகிகஸத்தாவிலக்ஷணமாய்,சாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டியதாயிருக்கும் ஸத்தையில் ஆசையிருக்கும்பக்ஷத்தில், ஆத்மதாஸ்யம் - ஆத்மாவின் சேஷத்வத்தையும், ஹரே: ஸ்வாம்யம் - பகவானுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும், ஸதா ஸ்வபாவம் ச - எப்பொழுதுமுள்ள ஸ்வபாவத்தையும், ஸ்மர - அநுஸந்தித்துக்கொள்.

(அ—ம்). ஆகந்துகம் - வந்தேறி. பராமர்சிக்கிறது - சொல்லுகிறது

77. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). ஆர்ப்பு - மண்முதலிய மறிந்ததுகள்; மாலிந்யம்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது.—

அழுக்கடைந்த மாணிக்கத்தை நேர் சாணையில் யேறிட்டுக்கடைந்தால் பளபளக்கை வடிவாயிருக்குமாப்போலே, அஜ்ஞான சேதநனுக்கு, திரோதாந நிவர்த்தியிலே அடியேனென்கை வடிவாயிருக்கும் என்று முதலியாண்டான்.

வார்த்தாமாலை.

78. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) வ்யபதேசம் - பெயர், சொல்லுகை.

79. ஸூத்திரம்.

195. (ஏகாந்தீ)—ஏகாந்தீ - ப்ரபந்நனானவன், க்ராமகுலாதிபி : - க்ராமம், குலம், இவை முதலியவைகளால், நைவ வ்யபதேஷ்டவ்ய : - சொல்லப்படுமவனல்லன். விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய : - பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன். ஹி - ஏனென்றால், தஸ்ய - அவனுக்கு, ஸர்வம் - க்ராமகுலாதிகளெல்லாம், ஸ ஏவ - ஸர்வேச்வரனேயிறே.

(அ—ம்). ஏகாந்திகள் லக்ஷணங்களாவன.—

வைஷ்ணவன்:—
1. அக்ருத்யத்தை பாபமென்று தவிரும்.
2. க்ருத்யத்தை அதிகாரிஸம்பத்திக்காகச்செய்யும்.
3. கைங்கர்யத்தை ஸாதனமென்று செய்யும்.

ஏகாந்தி:—
1. அக்ருத்யத்தை ஸ்வரூப ஹாநியென்று தவிரும்
2, க்ருத்யத்தைலோக ஸங்க்ரஹதயாகர்த்தவ்யமென்று செய்யும்.
3. கைங்கர்யத்தை காலக்ஷேபமென்று செய்யும்.

பரமைகாந்தி:—
1. அக்ருத்யத்தை ருசியில்லாமையாலே தவிரும்.
2. க்ருத்யத்தை க்ருபையாலே செய்யும்.
3. கைங்கர்யத்தை ராகப்ராப்தமென்று செய்யும்.

வார்த்தாமாலை.

குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகனகை கேள்வ
னடியார்க்கு அவனடியேயாகும்—படியின் மேல்
நீர் கெழுவு மாறுகளின் பேரும் நிறமுமெல்லாம்
ஆர்கலியைச் சேர்ந்திட மாய்ந்தற்று.

ஞான சாரம்.

81. ஸூத்திரம்.

196. (ஸைஸ்து)— பரபலார்தந : - சத்ருஸைந்யங்களை நாசம்பண்ணுமவரான, காகுஸ்த்த : - ககுஸ்த்த குலத்தில் பிறந்த

195. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா. 196. ரா - ஸு - 39 - 30.

சக்ரவர்த்தித்திருமகன், சரை: து-பாணங்களால், லங்காம் - லங்கா பட்டணத்தை, ஸங்குலாம் க்ருத்வா - வ்யாகுலப்படுத்தி, மாம் - என்னை, நயேத் யதி - அழைத்துக்கொண்டுபோவாராகில், தத் - அந்த காரியம், தஸ்ய - பராக்ரமசாலியான அவருக்கு, ஸத்ருசம் பவேத் - தகுந்ததாக ஆகும்.

197. (ரக்ஷமாம்)—133—வது இலக்கம் பார்க்க.

198. (ஶ்ரீதோபவ)—33—வது இலக்கம் பார்க்க.

82. ஸூத்திரம்.

199. (அஸந்தேசாத்து)— ராமஸ்ய அஸந்தேசாத் து - பெருமாள் நியமனமில்லாமையாலும், தபஸ: அநுபாலநாத் ச - பாதிவ்ரத்யமென்னும் தபஸ்ஸை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், பஸ்மார்ஹ - தஹிக்க யோக்யனே!, த்வாம் - உன்னை, தபஸா - பதிவிரதத்தன்மையின் ப்ரபாவத்தால், பஸ்மநகுர்மி - பஸ்மமாகச் செய்யாதிருக்கிறேன்.

(அ—ம்). கைப்புடை—கை - சிறிய, புடை - இடம். அதாவது கோபுரவாசலுள்ளிருக்கிற ஒட்டுத்திண்ணை.

திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தை விட்டபடியாவது:—ஸ்வஜாதி ஸ்வவர்ணாநுரூபமான (ஸ்வவ்யாபாரத்தை) வாஸநா ருசியுடன் விட்டான். பரசக்தியைப்பற்றி ஸ்வசக்தியை விடுகையும், பரனுடைய ரக்ஷகத்வத்தைப்பற்றி ஸ்வரக்ஷணாபிமானத்தை விடுகையும், பரவ்யாபாரத்தைப்பற்றி ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடுகையும் உபாயாதிகாரிக்கு க்ருத்யமென்றபடி.

ஆய் வ்யாக்யானம்.

83. ஸூத்திரம்.

200. (குருஷ்வ மாம்)—மாம் அநுசரம் குருஷ்வ - அடியேனை தேவரீர் பின்னேவரும்படி நியமிக்கவேணும். இஹ - இந்த விஷயத்தில், வைதர்ம்யம் ந வித்யதே - விரோதமில்லை.

199. ரா - ஸு - 22 - 20. 200. ரா - அ - 30 - 22.

(அத்தால்) அஹம் - நான், க்ருதார்த்த: பவிஷ்யாமி - க்ருதார்த்தனாக ஆகுவேன், தவச - தேவரீருக்கும், அர்த்த: - சேதனலாபமானது, ப்ரகல்பதே - உண்டாகிறது.

201. (ந ச ஸீதா)—ஹே ராகவ - ஏ ராகவனே! த்வயா விநா - தேவரீரைவிட்டால், நச ஸீதா - ஸீதையுமில்லை, ந சாஹமபி - நானுமில்லை, யதி ஜீவாவ: - ஜீவிப்போமானால், ஜலாத் - ஜலத்திலிருந்து, உத்ருதௌ - வெளிப்படுத்தப்பட்ட, மத்ஸ்யௌ இவ - மீன்போல, முஹூர்த்தம் ஜீவாவ: - முஹூர்த்தகாலமே ஜீவிப்போம்.

202. (தநுராதாய)—ஸகுணம் தநுராதாய - ஏற்றிய நாணுடனேவில்லை யெடுத்துக் கொண்டு, கநித்ரபிடகாதர: - மண்வெட்டியையும் கூடையையும், சிரஸ்ஸில் தரித்து, பந்தாநம் அநுதர்சயந் - உமக்கு வழிகாட்டிக்கொண்டே, தே அக்ரத: - கமிஷ்யாமி உமக்குமுன்பு செல்வேன். நித்யம் - பிரதிதினமும், மூலாநிச பலாநிச - கிழங்குகளையும் பழங்களையும், வந்யாநி - காட்டிலுள்ளதான, தபஸ்விநாம் - ருஷிகளுக்கு, ஸ்வாஹாராணி - ஸுகமாகக் கொண்டுவரத்தகுந்த, யாநிச அந்யாநி - வேறு எவைகளுண்டோ, (அவைகளையும் தேவரீருக்கு,) ஆஹரிஷ்யாமி - கொண்டு, கொடுப்பேன்.

203. பாவாம்ஸ்து - 189 இலக்கம் பார்க்க.

204. ஸீதாஸமக்ஷம் - 72 - இலக்கம் பார்க்க.

205. பர்வாநஸ்மி - 73 இலக்கம் பார்க்க.

206. (சத்ர)—லக்ஷ்மண: து - இலக்ஷ்மணனோ வென்றால், சத்ரசாமர பாணி: - திருக்குடையையும், திருவெண்சாமரத்தையும், கையில் தரித்துக்கொண்டு, அநுஜகாம ஹ - பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்து போனார்.

207. (அத தஸ்மிந்) —அத - அதன்பின், தஸ்மிந் திநே - அந்தப் பட்டாபிஷேகத் திருநாளில், சுபலக்நே - நல்ல லக்னத்

201. ரா - அ - 53 - 31. 202. ரா - அ - 31 - 23 - 24. 206. ரா - அ - 12 . 32. 207. பாத்மபு - 2 - 49.

தில், சுபோதயே - நல்ல முஹூர்த்தத்தில், ராகவஸ்ய - சக்கிர
வர்த்தித் திருமகனுக்கு, அபிஷேகார்த்தம் - திருவபிஷேகத்திற்
காக, மங்களம் - மங்கள காரியங்களை, சக்ரிரே - பண்ணினார்கள்.

208. (மந்த்ரபூத):—ஸம்சிதவ்ரதாஃ முநயஃ - தீக்ஷ்ணமான
வ்ருதத்தோடுகூடிய ருஷிகள், சதுர்வேதமயாந் - நான்கு வேத
ஸ்வரூபங்களாயும், சுபாந் - சுபங்களாயுமிருக்கிற, வைஷ்ணவாந்
ஸூக்தாந் - விஷ்ணுவை ப்ரதிபாதிக்கிற மந்த்ரங்களை, ஜபந்தஃ
ஜபித்துக்கொண்டு, சுத்தைஃ - ஸ்வதஃ பரிசுத்தங்களான, மந்த்ர
பூத ஜலைஃ - வேதோக்த மந்த்ரங்களாலே பாவநமாக்கின ஜலத்
தாலே, ஜகதாம் பதிம் - உலகத்திற்கு நாயகனை, காகுத்ஸ்தம் -
ராகவனுக்கு, அபிஷேகம் சக்ருஃ - திருவபிஷேகஞ்செய்தார்கள்.
சுபதமேதஸ்மிந் லக்நே - அப்படிப்பட்ட மங்களகரமான காலத்
தில், திவி - ஆகாசத்தில், தேவதுந்துபயஃ நிநேதுஃ - தேவதுந்
துபி முதலான வாத்யங்கள் முழங்கின, ஸமந்ததஃ - நாலு பக்கத்
திலும், புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுஃ - புஷ்பவர்ஷங்களை வர்ஷித்
தார்கள். முனிபிஃ வேதபாரகை: - வேதபாராயணம் பண்ணிக்
கொண்டிருக்கும் மஹரிஷிகளோடு (கூடியவரும்) திவ்யாம்பரை:-
திவ்யமான வஸ்த்ரங்களாலும், பூஷணை: ச - திவ்யாபரணங்களா
லும், திவ்யசந்தாநுலேபநை: - நல்ல வாஸனையோடுகூடிய
சந்தனங்களாலும், திவ்யை: - திவ்யங்களான, நாநாவிதை: புஷ்
பை: - அநேகவிதமான புஷ்பங்களாலும், அலங்க்ருத: ச - அலங்
கரிக்கப்பட்டவரும், தேவ்யா ஸஹ - ஸீதாப்பிராட்டியோடு
கூடினவருமான, ரகூத்வஹ: - ரகு குலத்தில் ச்ரேஷ்டரான சக்
கிரவர்த்தித் திருமகன், சுசுபே - விளங்கினார். ததா - அப்பொ
ழுது, லக்ஷ்மண: - இளையபெருமாள், திவ்யம் சத்ரம் சாமரம் ச -
லோகோத்தரமான திருக்குடையையும் - திருவெண்சாமரத்தை
யும், த்ருதவான் - தரித்தார், பரதசத்ருக்னௌ - பரதன், சத்
ருக்னன், இவர்கள், பார்ச்வே - இருபக்கத்திலும், தாளவ்ருந்தம்
விவேஜது: - விசிறியைக்கொண்டு விசிறினார்கள். ஸ்ரீமான் -
ஸ்ரீமானான, ராக்ஷஸேந்த்ர: விபீஷண: - ராக்ஷஸாதிபதியான
விபீஷணாழ்வான், தர்ப்பணம் ப்ரததௌ - கண்ணாடி ஸமர்ப்பித்

208. பாத்மபு - 2 - 49.

தார். வாநரேச்வர: ஸுக்ரீவ: - வாநராதிபதியான (ஸுக்ரீவ)
மஹாராஜர், பூர்ணகலசம் ததார - பூர்ணகலசத்தைத் தரித்தார்.
மஹாதேஜா: ஜாம்பவாந் ச - பெருமதிப்பையுடைய ஜாம்பவான்,
மனோஹாராம் புஷ்பமாலாம் - மனத்திற்குப்பிடித்த புஷ்பமாலையை
ஸமர்பித்தார். வாலி புத்ர: து - அங்கதன், ஸகர்ப்பூரம் தாம்
பூலம் - கர்ப்பூரத்தோடுகூடிய தாம்பூலத்தை, ப்ரியாத் ததௌ -
ப்ரீதியோடு கொடுத்தார். ஹநுமான் - திருவடி, திவ்யாம் தீபி
காம் - திவ்யமானக் கைப்பந்தத்தைப் பிடித்தார். ஸுஷேண:
து - ஸுஷேணன், சுபம் த்வஜம் - அழகான த்வஜத்தைப் பிடித்
தான். மந்த்ரிண: - மந்திரிகள், மஹாத்மானம் பரிவார்ய - பெரு
மாளைச் சுற்றிக்கொண்டு, ஸமுபாஸிரே - ஸேவித்தார்கள்.

(அ—ம்). ஒப்பூண் - ஸமானபோஜனம்; பங்க்தி போஜனம்,

84. ஸாஹித்திரம்.

209. (இதம் புண்யம்):—லக்ஷ்மண - ஓ லக்ஷ்மணா!
இதம் புண்யம் - இவ்விடம் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும்படியா
இதம் பவித்ரம் - இவ்விடம் பரிசுத்தமானது, இதம் பஹுமா
னது, இதம் மேத்யம் - இவ்விடம் அநேகவிதமான மிருகங்களோடும்
ம்ருகத்விஜம் - இவ்விடம் அநேகவிதமான மிருகங்களோடும்
பக்ஷிகளோடுங்கூடியது. ஏதேந பக்ஷிணா ஸார்த்தம் - இந்த பக்ஷி
ராஜனை பெரிய திருவுடையாருடன், இஹ வத்ஸ்யாமி - இங்கு
வ்வஸிக்கப்போகிறேன்.

210. (காசித்ராவஸதஸ்ய) :—காசித் - ஒரு கோபகன்யகை,
பஹி:-வெளியில், குரும் த்ருஷ்ட்வா - பெரியோர்களைப் பார்த்து,
(தான் போகக்கூடாமையாலே) ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா-க்ரு
ஹத்துக்குள்ளேயிருந்தே, கோவிந்தம் - கோவிந்தனை, தந்மயத்
வேந - அவன் மயமாகவே, மீலிதலோசநா - மூடிய கண்களை
யுடையவளாய், தத்யௌ - த்யாநம் பண்ணினாள். ததா - அப்
போது, தச்சித்த - அந்த க்ருஷ்ணனிடத்தில் வைத்த மனதை
யுடையவளாதலால் வந்த, விமலாஹ்லாத - நிர்மல ஸுகத்தால்,
க்ஷீணபுண்யசயா - போக்கடிக்கப்பட்ட புண்ய ஸமூஹங்களை

209. ரா - ஆ - 15 - 19. 210. வி - 4 - 513 - 20.

யுடையவளாயும், ததப்ராப்தி - அவனையடையாததினால் வந்த, மஹாதுக்க - மஹாதுக்கத்தினாலே, விலீநாசேஷபாதகா - நசித்த பாப ஸமூஹங்களையுடையவளாயும், பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் - பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான, ஜகத்ஸூதிம் - ஜகத்காரண வஸ்துவை, சிந்தயந்தீ - த்யாநம் பண்ணிக்கொண்டு, நிருச்ச்வாஸதயா - மூச்சில்லாமையால், அந்யா கோபகன்யகா - வேறு கோபகன்னிகையானவள், முக்திம் கதா - தேஹவிமோசநத்தையடைந்தாள்.

(அ—ம்) திருநாராயணபுரம், கோயிலுக்கு மேற்கே மலைபடியிலே மூன்றுகாததூரத்திலிருக்கிற ஓர் ஊர்.

ப்ரக்ஷீண சேஷ புண்ய பாபையாய் - நன்றாகப் போக்கப்பட்ட புண்ய பாபையாய். திருக்குரவை - ராஸக்ரீடை.

85. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) நிதர்சந பூதர் - த்ருஷ்டாந்த பரர்.

86. ஸூத்திரம்

211. (விஷ்ணோ:கார்யம்) :—விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய - எம்பெருமானுடைய காரியத்தை உத்தேசித்து, யதா - எப்பொழுது, தேஹத்யாக: க்ருத; - தேஹத்தின் தியாகமானது செய்யப்பட்டதோ, ததா — அப்போது, மாநவ: - மநுஷ்யன், வைகுண்டமாஸாத்ய - வைகுண்டத்தை யடைந்து, முக்தோபவதி - முக்தனாகிறான்.

212. (தேவகார்யபர:) :—ய: - எவன், தேவகார்யபர: பூத்வா - தேவகார்யத்தைச் செய்கிறவனாய் ஆகி, ஸ்வாம் தநும் ப்ரித்யஜேத் - தன்னுடைய சரீரத்தை விடுகிறானோ, ஸ: நர: - அந்த மனிதன், பாதகக்ருத் அபி - பாபியானாலும், விஷ்ணு ஸாயுஜ்யம் யாதி - விஷ்ணுவின் பதவியை அடைகிறான்.

213. (ரங்கநாதம்) :— ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய - நம்பெருமானை யாச்ரயித்து, (அவர் விஷயமாக) ய: தேஹத்யாகம் கரோதி - எவன் தேஹத்தை விடுகிறானோ, தஸ்ய வம்சே ம்ருதா: ஸர்வே - அவனுடைய வம்சத்தில் மரணமடைந்தவர்களெல்லோரும், ஆத்யந்திகம் லயம் கச்சந்தி - ஸூக்ஷ்மசரீர விமோசநத்தையடைகிறார்கள்.

---

211. ஆக்நேயபுராணம். 212. வாயுபுராணம். 213. வாமந புராணம்.

214. (அக்நிப்ரவேசம்) :—மத்கதாத்மநா - என்னிடத்தில் வைத்த மனதினாலே, யச்சாபி - எவனாகிலும், அக்நிப்ரவேசம் குருதே - அக்நிப்ரவேசம் பண்ணுகிறானோ, ஸ: - அவன், மம ஆலயம் - என்னுடைய பரமபதத்தை, அக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந - அக்னிபோல் ப்ரகாசிக்கிற விமாநத்தினால், யாதி - அடைகிறான். மாம் ப்ரபந்ந: ய: மர்த்ய: - என்னிடத்தில் பந்யாஸம் பண்ணின எந்த மனிதன், ப்ராணாந் த்யஜதி - ப்ராணனை விடுகிறானோ, (அவன்) அநாசகம் மத் க்ருஹம் - நாசமில்லாத என்னுடைய பரமபதத்தை, பாலஸூர்ய ப்ரகாசேந விமாநேந - பாலஸூர்யனைப்போல் விளங்குகிற விமானத்தினால், வ்ரஜேத் - அடைவான்.

87. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). இதுக்கே -இந்த தேஹ த்யாகத்திற்கு.

88. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அதிஸக்தனாய் - ஆசையுடையவனாய்.

89. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது:—
அமுதனார், ஓறியாச்சானை, உம்முடைய வநுஷ்டாநமிருக்கும்படியிது, நாங்கள் என் செய்யக்கடவோம் என்ன ; என்னனுஷ்டானத்துக்கு ஒரு பல முண்டாகிலன்றோ உம்முடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யவாய முண்டாவது ; வெறும் புடவை தோயாமல் கெடும், பட்டுப்புடவை தோய்க்கக்கெடும் என்றருளிச்செய்தார். ஆசாரியர்களில் சிலர், உம்முடைய அநுஷ்டானமிருக்கும்படியிது, நாங்கள் என் செய்யக்கடவோ மென்ன ; என்படியும் உங்கள் படியுங்கொண்டு காரியமென் ? "ஏதத் வ்ரதம் மம" என்றருளிச்செய்தபடியே யன்றோ வென்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

---

214. பாரதம் - ஆச் - பர்வம்.

90. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). இருந்தவே நோக்கின்றேன் - நன்றாக உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணுகின்றேன். குதிரியாய் - குத்ஸித ஸ்த்ரீயாய். ஓதி நாமம் - திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி. மடலூர்தல் - மடற் குதிரை யீவர் தல். பெண்ணை - பனைமரம்

மடலூருகையாவது.

அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்த வாற்றாமையாலே அவ்விஷயத்தை ஒரு படத்திலே யெழுதி, வைத்தகண் வாங்காதே யத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, பனை மடலைக் குதிரையாகக்கொண்டு, பிரிந்த போது தடங்கி கண்ட போகோபகரணங்களெல்லாம் அக்னி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊணுறக்கமு மின்றிக்கே, உடம்பில் துளி நீறிட்டுக்கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொண்டு திரிதல். இது போர் சுட்டுப் பொரி கொறிக்கை யோபாதி அதிஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தி.

ஈடு - மாசறு சோதி ப்ரவேசம்.

91. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அடிக்கழஞ்சு பொருகை - ஒரு அடி மண் கழஞ்சுப் பொன்விலை. (கழஞ்சு - பன்னிரண்டு பணவிடை கொண்ட நிறை.)

92. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்), முறுகுதலாலே - முதிர்ந்த தசையிலே. கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு - கண் சுழலமிட்டு. அலமாப்பு— கலங்கல், துன்பம்.

பேரமர்காதல்:— 1, பேர் - பெரிய, அமர் - யுத்தத்தை விளைவித்த, காதல் - காமம். 2. பேர் - பெரியதான. அமர்காதல் - அமர்ந்த காதல்.

கடல் புரைய - கடல் போலே.

93. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஜீவன் முக்தருக்கு ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபம் என்றதை இந்த ஸூத்ரத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயமாவது:—

ஆச்சான் பிள்ளையை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமோ, ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபமோ வென்று கேட்க; "முமுக்ஷு தசையில் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம், முக்த தசையில் ப்ராப்யாநுரூபமான ஸ்வரூபம்" என்றருளிச்செய்தார் என்று திருநகரிப் பிள்ளையருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

94. ஸூத்திரம்

215. (ஶமதமநியதாத்மா) :— யః - எவன், சமதமநியதாத்மா - சாந்திதாந்திகளாலே கட்டுப்பட்ட மனதையுடையவனாய், ஸர்வபூதாநுகம்பீ - எல்லாபூதங்களிடத்தில் தயையுள்ளவனாய், விஷயஸுகவிரக்தః - சப்தாதிவிஷயஸுகங்களில் ஆசையற்றவனாய், ஜ்ஞாநதீப்தః - ஜ்ஞாநத்தால் விளங்குகிறவனாய், ப்ரசாந்தః - அடக்கமுள்ளவனாய், அநியதநியதாங்கః - சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களை சிலகாலவிசேஷத்தில் புஜிப்பவனாய், நைவஹ்ருஷ்டః - ஸந்தோஷமில்லாதவனாய், ந ருஷ்டః - கோபமில்லாதவனாய், ப்ரவஸித இவ - தேசாந்தரம் போனவன்போல, கேஹே வர்த்ததே-வீட்டிலிருக்கிறானோ, ஸः முக்தः - அவன் முக்தியடைந்தவனே.

216. (அமாநித்வம்) :—அமாநித்வம் - அடக்கம், அதம்பித்வம் டம்பமில்லாமலிருப்பது, அஹிம்ஸா - ஹிம்ஸைசெய்யாமலிருப்பது, க்ஷாந்திः பொறுமை, ஆர்ஜவம் - சூதில்லாமலிருப்பது, ஆசார்யோபாஸகம் - ஸத்குரு ஸேவை, சௌசம் - மனச்சுத்தி, ஸ்தைர்யம் - நல்லகார்யத்தில் விடாமுயற்சி, ஆத்மவிநிக்ரஹः - சரீரஸ்வாதீநம், (இவைகள் ஜ்ஞாநங்கள், மற்றது அஜ்ஞாநங்கள்).

(அ—ம்). ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் அனந்தரம் 'ப்ராவண்யம்' என்றத்தை அந்வயிக்க.

95. ஸூத்திரம்.

217. (பரமாத்மநி) :—யः - எவன், பரமாத்மநி ரக்தः - பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாய், அபரமாத்மநி - பகவத்வ

215-ப.வி. 216. ஸ்ரீகீதை-13-8. 217. பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி.

யதிரிக்தவிஷயங்களில், விரக்த: - ஆசையற்றவனாய், ஸர்வைஷணாவி நிர்முக்த: - ஈஷணாத்ரயங்களை விட்டவனாயிருக்கிறானே, ஸ: - அவன், பைக்ஷம் போக்துமர்ஹதி - பிக்ஷைவாங்கி புஜிக்க யோக்கியனாகிறான்.

(அ—ம்). சொய்விதாம் - ஸுலபமாம். தெரிவரிய - இந்திரிய அனுபவத்தைக்கொண்டு தெரிவரிய, அளவிலா -பகவத் அனுபவத்தைப் பற்ற ஆதிக்கமில்லாததாய், சிறு - ஆத்ம வஸ்துவைப்பற்ற வருமதாகை யால் பரிச்சின்னமாயிருக்கிற, இன்பம் - ஸுகம். இத்தால் கைவல்யானுபவம் சொல்லிற்று. ஒழிந்தேன் - விட்டேன்.

96. ஸூத்திரம்.

218. (ஶமஶ்சித்த) :—சம: - சமமானது, சித்தப்ரசாந்தி: ஸ்யாத் - மனதையடக்கிறதாக ஆகிறது. தம: - தமமானது, இந்திரியநிக்ரஹ: - பாஹ்ய இந்திரியங்களையடக்கிறது.

219. (தமோ பாக்ய) :—தம: - தமமாவது, பாஹ்யகரணாநாம் அநர்த்தவிஷயேப்ய: நியமநம் - பாஹ்யேந்திரியங்களை அநர்த்தகமான சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் அடக்குவது, சம: - சமமாவது, அந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம் - மனதை அப்படியடக்குவது.

97. ஸூத்திரம்.

220. (தஸ்மை ஸ:):—ஸம்யக் உபஸந்நாய-நன்றாய் கிட்டிநின்றவனாய், ப்ரசாந்தசித்தாய - மனச்சுத்தியையுடையவனாய், சமாந்விதாய - பாஹ்யேந்திரிய நிக்ரஹமுடையவனாயிருக்கிற, தஸ்மை - அந்த சிஷ்யனைக்குறித்து, ஸ: வித்வான் - அந்த ஆசாரியன், யேந - எந்த ப்ரம்ஹவித்யையால், ஸத்யம் - ஸத்யமான, அக்ஷரம்-நாசரஹிதமான, புருஷம் - புருஷனை, வேத - அறிவனோ, தாம் ப்ரஹ்மவித்யாம் - அந்த ப்ரம்ஹவித்யையை, தத்த்வத: - உள்ளபடி, ப்ரோவாச - உபதேசிக்கவேண்டும்.

219. கீதாபாஷ்யம். 220. மு - உப - 1 - 2 - 12.

221. (ஏதேந) :— ஏதேந - இதனால், ச்ரவணோபயுக்தம் - கேட்பதற்கு உபயோகமான, அவதாநம் - ஜாக்கிரதையானது, விலக்ஷிதம் - சொல்லப்பட்டது. உபாஸநோபயுக்த - உபாஸநத்திற்கு உபயோகமான, அத்யந்தேந்திரிய ஜயாதி: - அதிகமான இந்திரிய அடக்கம் முதலியவை, நது - சொல்லப்படவில்லை.

222. (தைவாதீநம்) :—ஸர்வம் ஜகத் - எல்லாவுலகும், தைவாதீநம் - தைவத்திற்கு ஸ்வாதீநமானது, தைவதம்து மந்த்ராதீனம் - தேவதையானது மந்த்ரங்களுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது, தத் மந்த்ரம் ப்ராம்ஹணாதீநம் - அந்த மந்த்ரமானது ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்வாதீநமானது, ப்ராம்ஹணா: மம தேவதா:- அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் எனக்கு தேவதைகள்.

223. (ப்ரஹ்ம) :—ப்ராஹ்மவித் - ப்ராஹ்மத்தையறிந்தவன், ப்ராஹ்மண: விது:-ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

(அ—ம்). ஆசரித்துக்காட்டுமவன் ஆசாரியன். விசேஷதர்மங்களைக் குறித்து உபதேசிக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் ஆசாரியனாகிறான். அஜ்ஞாநத்தை யகலும்படி பண்ணி ஜ்ஞானத்தை குடி புகரும்படிப் பண்ணி ருசியை கொழுந்தோடும்படி பண்ணுகை ஆசாரிய க்ருத்யம்.

சிஷ்யாசாரிய க்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமி கூரத்தாழ்வான். எங்ஙனேயென்னில்; தம்மளவிலே உடையவர் நிக்ரஹம் பண்ணினாரென்று கேட்டு இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் விநியோக ப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்னென்று அருளிச்செய்கையாலே சிஷ்யர்க்கு ஸீமாபூமி.

ஸாபராதனான நாலூரானை நான் பெற்ற லோகம் நாலூரானும் பெறவேணுமென்கையாலே ஆசாரியர்களுக்கு ஸீமாபூமி.

ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது பிராட்டிக்கு எங்ஙனே யென்னில், பகவத் விமுகனாய் ஸாபராதனுமான ராவணனுக்கு பகவதுபதேசம் பண்ணுகையாலே. விதித:——இத்யாதி ச்லோகம் ப்ரமாணம் இப்படி தோஷம் பாராமல் ஹித ப்ரவர்த்தகத்வமுள்ளது பிராட்டிக்கும் கூரத்

221. ச்ருதப்ரகாசிகை.

தாழ்வானுக்குமிறே. ஆழ்வாருக்கும் ஆசாரியத்வ பூர்த்தி திருவாய்மொழியை வ்யாஜீகரித்து த்வயத்தையருளிச் செய்கையாலே. என்று இளையாழ்வார் திருமாலையாண்டானருளிச்செய்வர். ஆகையிறே திருவாய் மொழி தீர்க்க சரணாகதி யென்று பேராகிறது. சரணாகதியும் திருவாய் மொழியுமாக விரண்டுமிறே த்வயவென்று போருகிறதென்று பெரியாண்டான் அருளிச்செய்வர்.

ப்ரமேய ரத்நம்.

பரதார பரிக்ரஹம் இஹ பரங்களில் துன்பத்தையே விளைவிக்கின்றபடியால் நிஷித்த மென்றருளிச்செய்கிறார். இது, "பகைபாவமச்சம் பழியென நான்கு - மிகாவா மில்லிறப்பன்கண்." (குறள்) என்று பகையும், பாவமும், அச்சமும், குடிப்பழியும், இந்த நான்கு குற்றங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறபடியால் எவ்வுலகத்திலும் துன்பத்தையே யுண்டாக்கும். ஆதலால் பிறன் மனைவி எளிதிற் கிடைத்தாலும் விரும்பலாகாது. அவர்களால் பாரிக்கிற ஸுகம் ப்ராந்தியே யொழிய ஸுகம் எள்ளளவும் கிடையாது. பொரிபுறம் தடவிய வெல்லம்போல் க்ஷணப்போது ஸுகமிருந்தாலும் அது முடிவில் தர்வியாதிகளை விளைவித்து அகால மரணத்தை யடையச்செய்கிறது.

பெண்டிரால் வரும் ஸுகம்—அதிக பசியுடன் திரியும் நாய், வழியில் கிடந்ததோர் தசையற்ற எலும்பைக்கண்டு, ஆவலுடன் அத்தை கவ்விக் கடிக்கையில், அந்த எலும்பு சதையில்லாதபடியாலும், நாயின் வாயில் பல விடங்களிலும் குத்தப்பட்டு அத்தால் பெருகுகிற இரத்தத்தை அந்த நாய் தன்னுடைய இரத்த மென்றறியாமலும், வெகு நேரம் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், தன்னுடைய இரத்தம் வரவரக் குறைந்து பலஹானி யடைந்து கடைசியாக அடைந்த மரணத்திற்குச் சமானமாகும். பஞ்ஜகம் - விரோதம்; பங்கம்.

99. ஸூத்திரம்

224. (ஸராக்ஷஸபரீவாரம்):—ஸராக்ஷஸபரீவாரம் - பரிஜநங்களான ராக்ஷஸர்களோடு கூடிய, த்வாம் - உன்னை, மஹாத்யுதி: - அதிகாந்தியையுடைய, (பெருமாள், ஹதவாந் - கொன்றார். த்வயா - உன்னால், இந்த்ரியாணி - இந்திரியங்களை, புரா ஜித்வா - முன்பு ஜயித்து, த்ரிபுவனம் ஜிதம் - மூன்று உலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டது.

---

224. ரா - யு - 114 - 18.

225. (தஸ்மாதேவம்):—தஸ்மாத் - ஆகையால், ஏவம்வித் - இவ்விதமறிந்தவன், சாந்த: தாந்த: - அந்தர்பஹிரிந்திரியங்களை அடக்கினவனாய், உபரத: - ஸர்வ விஷயவிரக்தனாய், ஸமாஹிதோ பூத்வா - ஜாக்கிரதையுடையவனாய், ஆத்மநி ஏவ - தன் ஆத்மாவிலேயே, ஆத்மாநம் பஸ்யே - பரமாத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும்.

226. (ஏகாந்தீ து):— க்ருஷ்ணைகஸாதந: - கண்ணனொருவனையே யுபாயமாகவுடைய, ஏகாந்தீ து - பரமைகாந்தியானவன், க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ - கண்ணனையடைகிறவிஷயத்தில், தேவதாவிஷயாந்தரை: - தேவதாந்தரங்களோடும், விஷயாந்தரங்களோடும், ஸமம் - ஸமமாக, பக்த்யுபாயம்-பக்தியென்னுமுபாயத்தை விநிச்சித்ய - நிச்சயித்து, (ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும்.)

102. ஸூத்திரம்.

227. (ராமோ பாமிநி):—ஹே பாமிநி - ஏ அழகு பொருந்தியவளாய், ராம: - பெருமாள், லோகஸ்ய - உலகத்திற்கும், சாதுர்வர்ண்யஸ்ய, நான்கு வர்ணத்திற்கும், ரக்ஷிதா - ரக்ஷிக்கிறவன், ஸ: - அவர், லோகஸ்ய மர்யாதாநாம் ச - இந்த லோகத்தின் மர்யாதைகளுக்கும், கர்த்தா காரயிதா ச - செய்கிறவராயும், செய்விக்கிறவராயுமிருக்கிறார்.

228. (அஹமஸ்யாவர:):— க்ருதஜ்ஞஸ்ய - உபகாரஸ்மரணமுடையவராய், பஹுஜ்ஞஸ்ய - அல்போபகாரத்தையும் பஹுவாக நினைக்கிற, அஸ்ய-இந்த பெருமாளுக்கு, அஹம் அவர: ப்ராதா - நான் தம்பி, குணை: - அவர்குணங்களால், தாஸ்யமுபாகத: - தாஸனாயிருக்கும் தன்மையையடைந்தேன், நாமத: - பெயரினால், லக்ஷ்மண: நாம - லக்ஷ்மணனென்று ப்ரஸித்தன்.

(அ—ம்). அளவிலிகள் - ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள்.

---

225. ப்ரு - உப 2 - 4. 227. ரா - ஸு - 35 - 11. 228. ரா - கி - 4 - 12.

104. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ராக்தந - பூர்வமான. முழுமடை செய்து - ஒரு மடைசெய்து.

105. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பரிஷ்வங்கிக்கிற - ஆலிங்கனம் பண்ணுகிற. யோஷித்தேஹம் - ஸ்த்ரீதேஹம். அஸ்ருக் - இரத்தம் பூயம் - துர்கந்தம். விண் - மலம். ஸ்நாயு - குடல், மஜ்ஜா - மூளை, அஸ்தி - எலும்பு. சர்மாவநத்தமாய் - தோலால் மூடப்பட்டதாய்.

இங்கே தேஹத்தின் ஹேயதையை ஆழ்ந்தவறிவுடைய அழகிய மணவாள தாஸர் அழகாய் அரங்கத்தந்தாதியில் அருளிச்செய்ததை ஆராயத்தகுந்தது.

பையிலத்தி மூளைநரம்பூனுதிரம் பரந்த குரம்
பையிலத்தியுள் விளை பாண்டமென்னுமற் புன்பாவையர் தோல்
பையிலத்திசெய்து நரகெய்துவீருப்யப்பற்றுமினோ
பையிலத்தி மேவித்துயில் கூரரங்கர் பொற்பாதத்தையே.

(பயில் - பொருந்தியிருக்கும், குரம்பை - தேஹத்தை, இலத்தி - மலம், தோல் பையில் - சரீரத்தில், அத்திசெய்து - இச்சைசெய்து. பயில் - படத்தையுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலும், அத்தி - க்ஷீராப்தி.)

110. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அதிலோக க்ரூரமான - லோகத்திலில்லாதக் கொடுமையையுடைய.

112. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஸம்வாதமாக - ப்ரமாணமாக.

முதல் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது ப்ரகரணம்.

115. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் என்கிற 'உம்' சப்தத்தால், கீழ் 43-வது ஸூத்திரத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளால் உபாயாந்தரங்களை விடவேண்டியதாய்ச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், இவ்விடத்தில் அவைகளை வ்யாவ்ருத்திக்கைக்காக, வேறு முக்யமான தோஷங்களைக் காட்டுகிறார். "ப்ராபகாந்தர" இத்யாதியால்:—

பாரதந்த்ரியந்தான் மூன்று விதம்:—

1. பாரதீன பலத்வம். 2. பாராதீன கர்த்ருத்வம். 3. ஸ்வரக்ஷணோபாய ப்ரவ்ருத்த்யனர்ஹத்வம்.

117. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ராபகாந்தரங்களை, அஜ்ஞர் உபாயமாக ப்ரமிக்கிறதையும். அவைகளையே ஜ்ஞாநிகள் அபாயமென்று கழிக்கிறதையும் நாயனார் அருளிச்செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாஶ்ரம வித்யாவ்ருத்தங்களை கர்த்தபஜநமம் ஶ்வபசாதமம் ஶில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி ஶவவிதவாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள்"

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

119. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நீக்குகையாவது—ஸ்வதந்த்ரனுக்கு உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கச் செய்யுமது.

120. ஸூத்திரம்.

229. (காலேஷ்வபி ச): —ஸர்வேஷு காலேஷு அபிச - ஸமஸ்தகாலங்களைப் பார்த்தாலும், திக்ஷுஸர்வாஸு ச - எல்லா

---

229. ஜித - ஸ்லோ - 9.

புண்யதேசங்களைப் பார்த்தாலும், சரீரே ச - என்னுடைய தேஹத்தைப்பார்த்தாலும், கதௌ சாபி - உபாயாந்தரங்களைப்பார்த்தாலும், அச்யுத - ஆச்ரிதர்களை நழுவவிடாதவனே! மே - எனக்கு, மஹத் பயம் வர்த்ததே - விசேஷமான பயமிருக்கிறது.

(அ—ம்).

"மாசுச:" என்கையாலே மோஹஜநகம். இவ்விடத்தில் மோகம் பந்துவதத்தால் வந்த மோகம் என்னலாகாது ஏனெனில்; விஶ்வரூப தர்ஶநத்தாலே பந்துவதத்தில் தனக்கு கர்த்ருத்வம் உண்டென்கிற ப்ரமம் தீர்ந்து விட்டது. இப்போது சரம ஶ்லோகத்தில் சொல்லும் மோகம், உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதால் வரும் ஸ்வரூப ஹாநித்வ மோகம். மோகாபநோதம் - சோகத்தை தீர்க்கை

121. ஸூத்திரம்.

230. (ஸக்ருதேவ ஹி): —ஸக்ருதேவ ஹி - ஒருதடவையானாலும், க்ருத: - செய்யப்பட்ட, அயம் ஶாஸ்த்ரார்த்த: - இந்த ப்ரபத்தியானது, நரம் - சேதனனை, தாரயேத் - காப்பாற்றும், உபாயாபாயஸம்யோகே - ஸாதநாந்தரங்கள், நிஷித்தானுஷ்டானங்கள், இவைகளின் சேர்க்கையில், அநயா நிஷ்டயா ஹீயதே - ப்ரபத்தி அனுஷ்டானமில்லாதவனாயிருக்கிறான். அபாய ஸம்ப்லவே - ப்ரமாதிகமாக நிஷித்தானுஷ்டான முண்டானால், ஸத்ய: - உடனே, ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் - ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டும், புந: சரணம் வ்ரஜேத் - மறுபடி சரணாகதி செய்யவேண்டும், (இதி) யத் - என்பது யாதொன்றுண்டோ, ஸா - அதுவானது, அத்ர - இவ்விஷயத்தில், ப்ராயஶ்சித்தி: - ப்ராயஶ்சித்தம். உபாயா நாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரே அபி - உபாயாந்தரங்களில், உபாயத்வ புத்தி பிறந்தாலும், ஏததேவ - இதுவே ப்ராயச்சித்தம்,

(அ—ம்).

புந: ப்ரயோகமன்று என்கிற வீடத்தில் "பிள்ளை ஸன்னிதியிலே, ஒரு வைஷ்ணவர் புந: ப்ரபதனமாவது என்? என்று கேட்க; பிள்ளையும் அருளிச் செய்ததாவது—ஒரு குருடன் ஒரு கொடியைப்பற்றிக் கொண்டு ஆற்றிலே போகாநின்றால், நரிப்பள்ளம் கண்டவாறே, கை

230. லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

யை இறுக்கிப் பிடிக்குமோபாதி தனக்குள்ள அத்யவஸாயத்திலே ஊன்றுகையே புந: ப்ரபத்தி என்றருளிச்செய்தார்" என்கிற ஐதிஹ்யம் அநுஸந்தேயம்.

122. ஸூத்திரம்.

231. (நிர்வாணமய:): —அயம் ஆத்மா - இந்த ஜீவாத்மாவானவன், அமல-நிர்மலனாயும், ஜ்ஞான மய: - ஜ்ஞானஸ்வரூபியாயும், நிர்வாணமய ஏவ - ஸுகமயனாகவுமிருக்கிறான். துக்காஜ்ஞானமயா: தர்மா: து - துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலிய தர்மங்களோ, ப்ரக்ருதே: - பிரகிருதியினுடையன. ந ஆத்மந: - ஆத்மாவின் தர்மங்களல்ல.

(அ—ம்).

குடம்:—சரீரசத்தி. ஜலம்: - ஜ்ஞாந சத்தி. ஸூர பிந்து - ஸ்வயத்நமூலமான அஹங்காரம். உபாதாநம் - பானைக்கு மண்போல் இவ்விடத்தில் ஸுவர்ணம் உபாதாநம்.

123. ஸூத்திரம்.

232. (புருஷ: ஸ பர:): —ஹே பார்த்த - ஓ அர்ஜுனனே! பூதாநி - ஸர்வ ப்ராணிகளும், யஸ்ய அந்த:ஸ்தாநி - எவனுக்குள்ளிருக்கின்றனவோ, யேந - எவனால், இதம் ஸர்வம் - இந்த ஸகல ப்ரபஞ்சமும், ததம் - விஸ்தரிக்கப்பட்டதோ, ஸ: பர: புருஷ: - அந்தப்பரமபுருஷன், அநந்யயா - விஷயாந்தரங்கலசாத, பக்த்யா - பக்தி யோகத்தால், லப்ய: - அடையத்தகுந்தவன்.

233. (பக்த்யா): — ஹே அர்ஜுந - ஓ அர்ஜுனனே! ஹே பரந்தப-ஓ சத்ருக்களைக் கொல்லுகிறவனே! ஏவம் வித: - இந்த விச்வரூபியான, அஹம் - நான், அநந்யா - என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட, பக்த்யா து - பக்தியாலேயே, தத்த்வேந - உண்மையாக, த்ரஷ்டும் பார்ப்பதற்கும், ஜ்ஞாதும் ச - அறிவதற்கும், ப்ரவேஷ்டும் ச - என் ஸ்வரூபத்தையடைவதற்கும், சக்ய: - தகுந்தவனாகிறேன்.

231. வி - 4 - 6 - 7 - 22. 232. ஸ்ரீகீதை - 8 - 22.
233 - ஸ்ரீகீதை - 11 - 54

(அ—ம்). மஹார்க்கமான - அத்யந்த பெருவிலையுள்ள.

125. ஸூத்திரம்.

234. (விசித்ரா): — ஹேப்ராஹ்மன் - ஓ ப்ராஹ்மணரே - விசித்ரா - விசித்திரமாயும், ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா - கைகால்களோடு கூடினதுமான, தேஹஸம்பத்தி : - கரணகளேபரங்கள். ஈச்வராய நிவேதிதும் - ஈச்வரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பதற்கு பூர்வமேவ க்ருதா - முன்பே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

235. மந்மநா : - 106 - வது இலக்கம்பார்க்க.

236. (ஸததம்): —யதந்த : - இந்திரியநிக்ரஹஞ்செய்தவர்களாய், ஸததம் - எப்போதும், மாம் கீர்த்தயந்த : - என்னை த்யானஞ்செய்தவர்களாய், த்ருடவ்ரதா : - ஸ்திரமான பக்தியையுடையவர்களாய், நித்யயுக்தா : - ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய், பக்த்யா - பக்தியினால், மாம் - மனதிலிருக்கிற என்னை, நமஸ்யந்த : ச - நமஸ்காரஞ்செய்தவர்களாய், உபாஸதே - உபாஸிக்கிறார்கள்.

237. (ஓமிதி): — ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை, ஓம் இதி - ப்ரணவார்த்தங்கொண்டு, த்யாயத - த்யானம் பண்ணுங்கள்.

238. (ஆத்மாநமேவ); — ஆத்மாநம் ஏவ - பரமாத்மாவையே, லோகம் - உலகசரீரனாக, உபாஸீத - உபாஸிக்கவேண்டியது.

(அ—ம்).

கோதானத்தில் - சௌளத்தில், ராஜமஹேந்தரன் - என்கிற ராஜா ஸமர்ப்பித்த திருவபிஷேகம்:—க்ரீடம். படி ஆபரணம். அழகிய மணவாளனுக்கு கௌஸ்துபமணியோபாதி திருமார்பிலே சாற்றிக்கொள்ளும் பச்சைத் திருவாபரணம். ஓலக்கம் - ஸபை.

126. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) பர்த்ருபோகம் - பர்த்தாவுக்குண்டாகும் போகம்.

---

234. விஷ்ணுதத்வம். 236. ஸ்ரீகீதை - 9 - 14. 237. முண்ட - உப - 2 - 2 - 6, 238. ப்ரு - உப - 3 - 4 - 15.

224042 600 008

127. ஸூத்திரம்

239, (ஆத்மா வா):—அரே - ஓ [illegible] ஆத்மா - ஆத்மாவே, மந்தவ்ய : - மநநம் பண்ணத்தகுந்தது, ச்ரோதவ்ய : - கேட்கத்தகுந்தது. த்ரஷ்டவ்ய : - பார்க்கத்தகுந்தது. நிதித்யாஸிதவ்ய: - பக்திபண்ணத்தகுந்தது, (தர்சந ஸமாநாகாரமாக த்யானம்பண்ணவேண்டும்.)

(அ—ம்).

தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரச்நத்தை - அத்தை அறியவேணுமென்று இச்சித்தவனுடைய வினவை. அநுவதிக்கை - ஒருவன் சொன்னத்தையநுஸரித்துதான் சொல்லுதல்.

128. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்).

ஔஷத ஸேவை - மருந்துண்ணல். ருக்ணராய் - ரோகிகளாய். நச்சுமா மருந்து:— நச்சு - ஆசையை பெருக்கும்படியான, மா - பெருமையையுடைய. மருந்து - அமுதம். அவ்யவதாநேந - வேறொன்று கலசாமல்; மதுர பதார்த்தம் கலசாமல். (மதுர பதார்த்தத்தில், ஔஷதத்தை கலசிக்கொடுத்தால் சீக்கிரத்தில் வியாதியைப் போக்காது).

129. ஸூத்திரம்.

240. (த்ரைகுண்யவிஷயா:): — ஹே அர்ஜுந - ஓ அர்ஜுனனே ! வேதா : - வேதங்கள், த்ரைகுண்ய விஷயா : - ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களை முக்கியமாக உடையன, நிஸ்த்ரைகுண்ய:- மூன்று குணங்களற்றவனும், நிர்த்வந்த்வ : - ஸுகதுக்கமில்லாதவனும், நித்யஸத்வஸ்த : - எப்போதும் ஸத்வகுணமுள்ளவனும், நிர்யோகக்ஷேம : - யோகக்ஷேமமில்லாதவனும், ஆத்மவான் - ஸ்வரூப ப்ரவணனும், பவ - ஆகக்கடவாய்.

241. (அக்நீஷோமீயம்): —அக்நீஷோமீயம் - அக்நீஷோம தேவதையைக் குறித்தான, பசும் ஆலபேத - பசுவை ஹிம்ஸிக்கவேண்டும்.

---

239. ப்ரு - உப - 4 - 4 - 5. 240. ஸ்ரீகீதை - 2 - 45.

242. (அதபாதகபீத:)— த்வம் - நீ; பாதகபீத: அத - ஸ்வரூபவிருத்தங்களான உபாயாந்தரங்களில் பயமுடையவனாகில், பாரத - ஓ யுதிஷ்டிர! விமுக்தாந்ய ஸமாரம்ப: - பகவத் வ்யதிரிக்தங்களெல்லாவற்றின் ஆரம்பத்தை விட்டவனாய், ஸர்வபாவேந - ஸகல எண்ணங்களாலும், நாராயணபர: பவ - நாராயணபரனாக ஆகக்கடவாய்,

(அ—ம்).

பதிரன் - செவிடன். விகலகரணர் - கரணலோபர். படுகரணர் - நல்ல கை கால்களை யுடையவர். அபதே ப்ரவ்ருத்தர் - கெட்டமார்க்கத்தில் நடக்கிறவர்; வேத சாஸ்த்ர விருத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்கள்.

ஸ்யேந விதியாவது:— பருந்து என்னும் பெயரையுடைய யாகம். அதாவது 'ஸ்யேநம்' என்றால் 'பருந்து' என்கிற பக்ஷிக்கு பெயர். அப்போது, பருந்தைக்கொன்று செய்கிற யாகமாகிறது 'அஸ்வமேத சப்தம்போல்'. அதுவன்று இவ்விடத்தில், பின்னை என்னவென்றால்:— ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பருந்தானது, பூமியில் சில பதார்த்தங்களை (ஆகாராதிகளை) க்கண்டால், எப்படி அதி வேகமாக இறுஞ்சி எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோகுமோ, அப்படியே இந்த யாகமானது சத்ருக்களுடைய பொருள்கள் யாவற்றையும் அபஹரித்துக்கொடுக்கும். இதற்கு ப்ரமாணம்:— "யதாவை ஸ்யேநோ நிபத்யாதத்தே ஏவமயம்த்விஷந்தம்ப்ராத்ருவ்யம் நிபத்யாதத்தேயமபிசரதி ஸ்யேநேந."

ததுபரி - அதற்குமேல். விவக்ஷிதம் - சொல்லப்பட்டது.

உபாயாந்தரங்களை 'பாதகமாக' பாரதத்தில் சொன்னவிடம்:— பாரதத்தில்; தர்மதேவதையான யமன், தன்னுடைய புத்ரன் க்ருஷ்ணன் ஸமீபத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும், "அன்னே தஞ்சம்" என்கிற விஸ்வாஸமின்றிக்கே, அடுத்து அடுத்து யாகம் பண்ணுகிறபடியைக்கண்டு, அத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்துடன் தான் ஒரு சண்டாள வேஷத்தோடே அந்த யாகமத்தியத்திலே அத்யந்தம் பசியோடே விடாய் தோற்றவந்து, தர்மபுத்ரனை "இத்தனை சோறுவேணும்" என்று, கேட்க, அப்போது ப்ராஹ்மணர் புஜிப்பதற்கு முன்னே அவனுக்கு இடப்போகாமையாலும், இடாவிடில் 'அவன் பிழையான்' என்று, தோற்றுகையாலும், "யாகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்க, பாதகமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே! என் செய்வோம்!" என்று, அவன் நடுங்க, அப்போது சரமஸ்லோகத்தை "அதபாதக" இத்யாதியால் உபதேசித்ததிறே.

242. பார - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம்.

"அதபாதக பீதஸ்த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத.
விமுக்தாந்ய ஸமாரம்போ நாராயண பரோபவ"
என்று, இந்த ஸ்லோகம், சரம ஸ்லோக பூர்வார்த்த விவரணம்.

எ. அருப்பதம்.

இந்த உபாயாந்தரங்களை, 'பாதகங்கள்' என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி 'நிறைந்தவன் பழி' இத்யாதி பாசுரத்தாலே இத்தை 'பழி' என்றும், 'வன்பழி' என்றும், 'நிறைந்தவன் பழி' என்றும், வாயோலையிட்டு வைத்தார்.

இவ்விடத்தில் 'பழி' என்று சொல்லுவது ஸ்வாதந்த்ரியத்தை. இதற்கு ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆண்டாள் ஒரு நாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, "இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே யிருக்கிறதென்' என்ன, ஆகில், 'நாளை பெருமாள் பாடே போனவாறே வரக்காட்டு' என்ன, அவர்களையுங்கொண்டு திரு முன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப் பாடிட்டு, 'ஒன்று சொல்லுவாய்போலேயிருந்தாய்!' என்று திருவுள்ளமாக, 'இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள் என்று சொல்லா நின்றார்கள்' என்ன, 'நாமே ஸத்ருஸமான இடத்திலே ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம்' என்றருளிச்செய்ய, பிற்றை நாள் மன்னிக்கொண்டுவந்து நீர் வார்த்தார்கள். ஆக 'அத்தலையாலே வருமதொழிய தந்தாமொன்றை யாசைப்படுகையுங்கூட பழி', என்றிருக்கும் குடிகாணும்.

'அதபாதக பீதஸ்த்வம்' தர்ம புத்ரன் ஒரு தடவற் பொய்சொல்லி அதுக்கு நரக தர்ஸநம் பண்ணினானித்தலைப்போக்கி, நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினான் என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியில்லை. 'அதபாதக பீதஸ்த்வம்' ஓமே செய்து போந்தவை பாதகமென்று தோற்றி பீதபீதனானாகில். அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியா கலாபமடைய, க்ருஷ்ணனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன் என்றறிந்த வநந்தரம் பாதக ஸமமாய்த் தோற்றிற்று."

ஈடு-5-5-7-திருவாய்மொழி.

(தடவற் பொய் - ஆபாஸமான பொய், ஓமே செய்துபோந்தவை - ராஜ ஸூயாதிகள்)

ஓமே காட்டின ஐதிஹ்யத்தால் த்ருஷ்டார்த்தமாகவும் தானாகவொரு ப்ரவிருத்தி பண்ணுகை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று தோற்றுகையால்,

அக்ருஷ்டார்த்தமான ஸ்வயத்நம் ஸ்வரூப விரோதித்வேந அவத்யா வஹமென்பது விப்ரநர்ப்யாயவிக்கமென்றபடி.

ச-டு. அ. ஜீயர். அரும்பதம்.

130. ஸூத்திரம்.

243. (ஶ்யேநேந): — ச்யேநேந - ச்யேநமென்னும் பெய ருள்ள யாகத்தாலே, அபிசரந் - ஹிம்ஸைக்காக, யஜேத - யாகம் பண்ணவேண்டும்.

(அ—ம்). காரீரியாவது:— வர்ஷார்த்தமாக விதிக்கப்பட்ட காம் யகர்மங்கள்.

131. ஸூத்திரம்.

244. (ஆஜ்ஞா தே): —ஹே ஸ்ரீரங்க ஸர்வஸ்வ - கோயிலை ஸர்வஸ்வமாக உடையவனே ! ஸநிமித்தநித்யவிதய : - நைமித்திக விதிகளோடு கூடிய நித்ய விதிகள், தே - தேவரீருடைய, ஆஜ்ஞா - கட்டளை, ஸ: - அந்த, ஸ்வர்காதிகாம்யத்விதி: - ஸ்வர்க்கம் முத லியவற்றை ஆசைப்பட்டவர்களுக்காக ஏற்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோ மாதி விதியானது (காம்யவிதிகள்) அநுஜ்ஞா - அநுஜ்ஞையாகிறது (அநுஜ்ஞையாவது - செய்யாவிடில் தோஷமின்றிக்கே, செய்தால் அந்தந்த பலங்களைப் பெறக்கூடிய கர்மங்கள்) அபிசாரச்ருதி : - சத்ருவதாதி ஸாதநவிதாயக ச்ருதியானது, சடபித்தசாஸ்த்ரவச தோபாய : - சாஸ்த்ரத்தில் அப்ராமாண்யபுத்தியுடையவர்களுக்கு ப்ராமாண்யபுத்தியுண்டாய் தத்வசமாக்கும் வழி, தத : - ஆகையால், ஸர்வீயஸ்ய - எல்லாருக்கும் ஹிதபரராய், ஸமஸ்தசாஸிது : - ஸமஸ்தாதிகாரிகளுக்கும், ருச்யநுகுணமாக ஶாஸ்த்ரப்ரவர்த்தக ரான, தே - தேவரீருடைய, ரக்ஷாகூதநிவேதிநீ - ரக்ஷணரூபமான தாத்பர்யத்தைத் தெரிவிக்கிற, அஸௌ - கீழ்ச்சொன்ன, ச்ருதி: - ச்ருதியானது, த்வந்நித்யசாஸ்தி : - தேவரீருடைய நித்யமான சாஸநமாகிறது. அஹோ - ஆச்சரியம்.

244. ஸ்ரீரங்க உத் - 20

132. ஸூத்திரம்.

விஶிஷ்ட வேஷம் - சரீரம். நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் - ஆத்மா. அத் தால் - ஶ்யேநயாகத்தால்.

133. ஸூத்திரம்.

245. (யஜ்ஞேந தாநேந): —யஜ்ஞேந - யாகத்தினாலும், தாநேந - தானத்தினாலும், தபஸா - தபஸ்ஸாலும், அநாசகேந - உபவாசத்தாலும், ப்ராஹ்மணா: - ப்ரஹ்மவிஷயக்ஞானமுள்ளவன், விவிதிஷந்தி - தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறான்.

246. (அவித்யயா): —அவித்யயா - காமாதிகளிலே, ம்ருத் யும் - உபாஸநவிரோதிபாபங்களை, தீர்த்வா - போக்கி, வித்யயா - உபாஸநத்தாலே, அம்ருதம் மோக்ஷத்தை, அஶ்நுதே - அடைகி றான்.

247. (ஸர்வாபேக்ஷா): —யஜ்ஞாதிஶ்ருதே : - யாகாதி கர்மங்களை யங்கங்களோடு செய்யவேணுமென்று வேதங்களில் சொல்லியிருப்பதால், அச்வவத் - குதிரைபோல, அதாவது: - ஜேணம் முதலிய உடுப்புக்களில்லாத குதிரை கமநஸாதநமாகாதாப் போலே, ஸர்வாபேக்ஷா ச - (பக்தியோகமானது) ஸகல கர்மங்க ளையும் அங்கமாக அபேக்ஷிக்கிறது.

248. (கஷாயபக்தி:): — கர்மாணி - யாகாதிகர்மங்கள், கஷாயபக்தி : - ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைப் போக்கடிக்கும் ஸாதனங் கள். ஜ்ஞாநம் து பரமாகதி : - ஜ்ஞானமே மோக்ஷமடைவதற்கு உயர்ந்த உபாயம்.

249. (கஷாயே) :— கர்மபி : - கர்மாநுஷ்டானங்களாலே, கஷாயே - பாபங்கள், - பக்வே - பக்வமானது, தத : - அதனால், ஜ்ஞானம் ப்ரவர்த்ததே - ஜ்ஞானமுண்டாகிறது.

245. ப்ரு - உப - 4 - 4. 246. மைத்ரீய - உப - 7 - 9.
247. ப்ர - ஸூ - 3 - 4 - 26.

250. ஜந்மாந்தர—168 - வது இலக்கம் பார்க்க.

139. ஸூத்திரம்.

251. (பத்ரம் புஷ்பம்): —ய: - எவன், மே - எனக்கு, பத்ரம் - இலையாவது, புஷ்பம் - புஷ்பத்தையாவது, பலம் - பழத்தையாவது, தோயம் - ஜலத்தையாவது, பக்த்யா - பக்தியோடு, ப்ரயச்சதி - கொடுக்கிறானோ, ப்ரயதாத்மந: - அநந்யப்ரயோஜனதையாகிற மந: சுத்தியையுடையவனுடைய, பக்த்யுபஹ்ருதம் - பக்தியால் கொடுக்கப்பட்ட, தத் - அதை, அஹம் - நான், அச்சாமி - ஸ்வீகரிக்கிறேன்.

252. (அந்யத் பூர்ணாத்): —ஜநார்த்தந:-கண்ணன், பூர்ணாத் அபாம்கும்பாத் அந்யத் - குடிக்கும் தண்ணீர் நிறைந்த ஒரு குடத்தை வைப்பதைக்காட்டிலும் மற்ற எவையும், பாதாவநேஜநாத் அந்யத் - திருவடியை சோதிப்பதைக் காட்டிலும் மற்ற எவையும், குசலஸம்ப்ரச்நாத் அந்யத் - குசலப்ரச்நத்தைக் காட்டிலும் மற்ற எவையும், ந இச்சதி - இச்சியான் காண்.

253. (ஏதத் ஸாம):— ஏதத் ஸாம - இந்த ஸாமத்தை, காயந் - பாடிக்கொண்டு, ஆஸ்தே - இருக்கிறான் (முக்தன்).

(அ—ம்).

இந்த ஶ்லோகத்தில் "பத்ரம் புஷ்பம்" என்று அருளிச்செய்ததால் அல்பத்தில் ஸந்தோஷத்தை யடைவான் என்று தோற்றாநிற்க "அந்யத்" என்றும் "புரிவதும் புகை பூவே" என்று மறுபடியும் அருளிச்செய்வதற்கு நியாமகம், முந்திய ப்ரமாணத்தாலே அதிகத்தில் இச்சை இல்லை என்று தோற்றுகையாலே இந்த 'அந்யத்' என்கிற ஶ்லோகத்தால், கீழ்ச்சொன்ன ஶ்லோகத்தின்படி அல்பத்திலேயே இச்சையுடையவன் என்று ஸ்திரப்படுத்துவதோடு, அநுஷ்டாந பர்யந்தம் காட்டப்படுகிறது.

பிரிவு - துக்கம், இத்தால் ஹேய ப்ரத்யநீகத்வம் அபிப்ராயம். விரிவது - விஸ்தாரம் - மேவல் - பெறுகை. உருகை - இச்சை. அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலம் - ஏலப்பொடி முதலானது இல்லாத வெறும் ஜலம்.

---

251. ஸ்ரீகீதை - 9 - 26. 252. மஹாபாரதம் உத் - ப. 253. தை - உப - 3 - 10 - 5.

"அல்பத்தியில் இச்சை யுடையவன்" என்றதற்கு, ஓர் ஐதிஹ்யம்:-

ஸஞ்ஜயன், த்ருதராஷ்டிரனுக்கு கண்ணனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லியிருந்தும், அவரவர்கள் வாசல் தோறு மலங்கரித்துத் திரளச்சிறப்புகள் வைத்தும், "பேராயிர முடையார் பெண்கண்டால் பித்தர்" என்று அநேக மாயிரங் கன்னிகைகளை யலங்கரித்து வைத்தும், அநேகமாயிரம் பசுக்களை அலங்கரித்து வைத்துமிருக்க, இவற்றை மதியாதே, அநந்ய ப்ரயோஜநன் இடும் சோற்றை விரும்பி ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அங்கே யமுது செய்தார்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

தோயம் யோ மே பக்த்யா.— இத்யாதியால், 'சேதனன் பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே அடைவுகெட கொடுக்குமாப்போலே, நானும் ஸ்நேஹ பாரவஶ்யத்தாலே அடைவு கெட ஸ்வீகரிப்பன்' என்று அருளிச்செய்த வண்ணம் அநுஷ்டித்துக் காட்டியதற்கு அஸ்மத் ஆசாரியன் ஸந்நிதியில் பல தடவைகளில் செவியுற்ற வேறோர் ஐதிஹ்யமாவது:—

கண்ணன் தூது எழுந்தருளுகிறபோது, பீஷ்ம த்ரோணாதிகளின் க்ருஹங்களைப் புறக்கணித்து, ஸ்ரீ விதுரரிருக்கும் இருப்பிடத்தை நாடிச் சென்ற வளவில், ஸ்ரீ விதுரரைப் பார்த்து 'இது யாருடைய வீடு?' என்று வினவ, அவர் மற்றவர்களைப்போல் அபிமானத்தால் தன்னதென்று மறந்தும் சொல்லத் தெரியாத ஸ்வபாவத்தையுடையவராய்க் கொண்டு, 'இது தேவர் திருமாளிகை' என்று விண்ணப்பிக்க, இவ்வூரில் நமக்கும் ஓர் இருப்பிடம் கிடைக்கப் பெற்றோமே! என்று அகமகிழ்ந்து அவ்வகத்தின்கண் சடக்கெனப் புகுந்தான். "ஸ்ரீவைகுண்டநாதன், தனக்கு உபய விபூதியும் இருப்பிடம் என்பதை மறந்து, நீசனேனிய அடியேன் யிருந்த விடத்தை பரமபதம் பாற்கடல் மற்றும் திவ்ய தேசங்களைத் துறந்து வந்து இத்தை குவாலாக அபிமானித்தான். இன்னமும் நித்ய ஸூரிகளிடத்திலும் அநாதரத்தால் 'அவாகி' யாயிருக்கும் அப்பீடுடையான் 'நிறை வொன்றுமில்லாத' அடியேன்பால், 'ஆதியஞ் சோதி யுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த' அம்மாமணி வண்ணன் நேரில் வார்த்தையும் சொன்னான்" என்கிற' ஸௌசீல்யாதிகளில் ஆழங்கால் பட்டு, "கண்ணன் வெண்ணெய் களவுண்டு அடிவுண்ட அடி ஆராயப்புக்கு ஆறு மாதம் ஆழ்வார் மோஹித்த தெல்லாம்,' இவர் ஓரே காலத்தில் அனுபவித்தார்.

பசியால் வருந்தி வந்தவனை, கிடைத்த தோர் பழத்தைக்கொண்டு ஆதரத்துடன் ஆராதனம் செய்யப்புக்கு அவ்வாயர் கோன்புடைநின்று பழங்களை பரவசத்தால் கீழே நழுவவிட்டு உரித்த தோல்களையே அம்

மஹாமதி அமுது செய்வித்தார். ஆய்ச்சியர்கள் வெண்ணெயுண்டு வளர்ந்த அருமை திருமேனியுடையவன் அமுதினும் இனிதாக அதை அருந்தினான்.

இப்பரிமாற்றத்தைக் கண்ணுற்றவர்கள், கண்ணனைப் பார்த்து 'ஸ்ரீ விதுரர் பக்தி பரவசத்தால் அடைவு கெட புஜிப்பித்த அவ்வஸாரமானத் தோல்களை அருந்தாமல் இனிய கனியை யுண்ணவேண்டியிருக்க, ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்படி செய்யலாமோ! என்று விண்ணப்பிக்க, ஆச்ரிதர் தோஷங்களைக் காணக் கண்ணில்லாத அக்கண்ணன் 'அவர் பக்தி பரவசத்தால் எப்படி க்ரமம் தப்பிக் கொடுத்தாரோ அவ்வண்ணமே நானும் ப்ரேம வசத்தால் அடைவு கெடவுண்டேன், இத்தனை போக்கி தெரிந்து செய்த காரியமல்ல' வென்று மறுமாற்ற மருளினன்.

பத்திரம் முதலியவற்றைப் பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்துப் பேறு பெற்றவர் பலருளராயினும் நால்வரைக் குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் மிக பொருத்தமாகும்.

பத்திரம் சமர்ப்பித்தவன், நீச ஸ்திரீயைப் புணர்ந்து அவளோடு வாழ்ந்து மண்ணிற் புதைந்திருந்த ஒரு சாளக்கிராமத்தின் மேலே துளசிச் செடியோடு மண்ணை வெட்டிக் கொட்டிய ஒரு பிராமணன். இக்கதை ஆக்னேய புராணம் காவேரி மாகாத்மியத்திற்காண்க.

புஷ்பங்கொடுத்தவன், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான்.

பழங்கொடுத்தவன், சபரி

தோயங்கொடுத்தவன், ரந்தி தேவராஜன்.

ரந்தி தேவன் சரித்திரம்.

ரந்திதேவர் சந்திரகுலத்தில் கீர்த்திபெற்ற ஓர் அரசர், அவர் கொஞ்சகாலம் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து உலக விஷயங்களை அநித்யம் என்று வைராக்கியம் தோன்றத் தன் ஐச்வர்யங்களை எல்லாவற்றையும் ஜாதிபேதமின்றி ஜனங்களுக்குத் தானம் செய்தார். பின்னர் பத்நீஸஹிதராய் வனம் சென்று அங்கு வானப்ரஸ்தாசிரமத்திலிருந்து ஸத்கர்மங்களையனுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கையில் நாற்பத்தெட்டு நாள் ஓர் உபவாஸ விரதம் இருந்து நாற்பத்தொன்பதாம் நாள் காலையில் பாரணைக்கு வேண்டிய அளவு ஆஹாரம் சேகரித்துப் பாரணை செய்ய யத்தனிக்கையில் ஒரு பிராமணன் மிகுந்த பசியுடன் வந்து தனக்கு ஆஹாரம் கொடுக்கும்படி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டான். அவர் பாதி ஆஹாரத்தை அந்தப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார் பின்னர் ஒரு சூத்

திரன் பசியுடன் வர அவனுக்கும் இரங்கி கொஞ்சம் ஆஹாரத்தைக் கொடுத்தார். சூத்திரன் போனதும், ஒரு நாய் வாலைக்குழைத்துக் கொண்டு பசியுடன் வந்தது. மிகுதியாயிருந்த உணவை அதற்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னிடம் இருந்த ஜலத்தைக் குடிக்கப்போகும் தருணத்தில் சண்டாளன் ஒருவன் வந்து தனக்கு அதிக தாஹமாக இருக்கிறது; குடிக்க ஏதாவதுகொடுத்தால் உபகாரமாக இருக்குமென்று கேட்டுக் கொண்டான். இந்த சமயத்தில் கூட அரசன் மனம் நொந்துகொள்ளாது, மிகுதியாயிருந்த ஜலத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, "எனக்கு மோக்ஷம்கூட வேண்டுவதில்லை. உலகத்தில் உள்ளோர் துயரமெல்லாம், என்னிடம் வந்து சேருவதால், அவர்களுக்குச் சுகம்வருமாயின் நான் துக்கம் அநுபவிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இப்படிச்செய்தால் எனக்கு எல்லா துன்பங்களும் நீங்கிவிடும்" என்று கூறினார். அப்பொழுது பகவான் பிரத்தியக்ஷமாகி அவருக்கு சாந்தி உண்டாக்கும்படி செய்ய, அவர மேலாப்பதவியை அடைந்தார்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம். 9—21.

141. ஸூத்திரம்.

254. (த்வதங்க்ரிம்):— த்வதங்க்ரிம் - தேவரீருடைய ஸர்வ ஸுலபமான திருவடிகளை, உத்திச்ய - உத்தேசித்து, கதாபி-எப்போதாகிலும், கேநசித்-ஜாதி பேதமில்லாமல் எவனுலேயாவது, யதாததாவாபி - ஒரு நியமத்தோடில்லாமல் எவ்விதமாயாவது, ஸக்ருத்க்ருதः - ஒருதரம் செய்யப்பட்ட, அஞ்ஜலிः - அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஹ்ருதயத்தை ஜலபண்டமாய்ச் செய்யக்கூடிய அஞ்சலி முத்திரையானது, தவைதவ - தேசகால தேஹநியதிகளில் பலப்ரதாநம் பண்ணுகையாகிற விளம்பமில்லாமல் அப்போதே, அசுபாநி - ஸகலபாபங்களையும், அசேஷதः - குவியலாக, முஷ்ணாதி - போனவழிதெரியாதபடி போக்குகிறது. சுபாநி - தேசவிசேஷப்ராப்தி முதலிய யாவற்றையும், புஷ்ணாதி - போஷிக்கின்றது.

255. (நமஸ்சக்ரு:)ः— 153-வது இலக்கம் பார்க்க.

256. (பத்தாஞ்ஜலிபுடா:):— பத்தாஞ்ஜலிபுடாः - கூப்பினகைகளையுடையவராய், ஹ்ருஷ்டாः - ஸந்தோஷமடைந்தவர்க

254. ஸ்தோத்ரரத்நம்.

ளாய், நமஃ இத்யேவவாதிநஃ - நமஃ என்று சொல்லுகிறவர்களாய், (பகவானை சரணமடைந்தார்கள்.)

(அ—ம்). தேவையாயிராதே - தச்சநுபமாயிருக்காதே,

143. ஸூத்திரம்.

257. (சித:பரமசித்):— சிதஃ - சேதனனுக்கு, பரமசில்லாபே - பரமாத்மாவை பெறுகிற விஷயத்தில், ப்ரபத்திரபி - ப்ரபத்தியும், ந உபதிஃ - ஸாதனமன்று. விபர்யயேது - ஈச்வரன் சேதனனைப் பெற நினைக்கும்போது (எதிர் தட்டாகும்போது) அஸ்ய பாதகம் - இந்த சேதநனால் செய்யப்பட்ட பாதகங்களும், ப்ரதிஷேதாய நைவ - ப்ரதிபந்தகமாகாது.

(அ—ம்). 'பாதகமும்' என்கிற 'உம்' சப்தத்தாலே ப்ராதான்யத்தைக்காட்டுகிறது. ப்ரதாநமாக யெண்ணப்படும் பாதகமாவது:— பஞ்சமாபாதகம்.

145. ஸூத்திரம்.

258. (ஏபிஶ்ச):—ஏபிஃ ஸசிவைஃ ச ஸார்த்தம் - இந்த மந்திரிகளோடு கூட, சிரஸா - தலைவணங்கி, மயா - என்னால், யாசிதஃ - கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட தேவரீர், ப்ராதுஃ - தம்பியும், சிஷ்யஸ்ய - சிஷ்யனும், தாஸஸ்ய - தாஸனுமான என் விஷயத்தில், ப்ரஸாதம் கர்தும் அர்ஹஸி-அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்.

259. (யத் த்வத்) :—இஹ - இவ்வுலகில், யத் த்வத்ப்ரியம் - எது உனக்கு ப்ரீதிகரமோ, தத்புண்யம் - அதுவானது புண்யம், அந்யத் - தேவரீருக்கு ப்ரியமல்லாதது, அபுண்யம் - பாபம். அத்ர - இவ்வுலகில், அந்யத் - மற்றது, தயோஃ - புண்ணியபாபங்களுக்கு, லக்ஷணம் ஜாது ந பவதி - லக்ஷணமாக ஒருக்காலுமாகிறதில்லை. ராஜகோஷ்ட்யாம் - ராஸக்ரீடையில், தவ யத் தூர்த்தாயிதம் - தேவரீருடைய எந்த தூர்த்தனுடைய காரியங்களுண்டோ, தத்கீர்த்தநம் - அந்த தூர்த்தச்செயலைச் சொல்

258. ஸ்ரீரா - அ - 104 - 12. 259. அதிமானுஷஸ்தவம் - 53.

லுவது, பரமபாவநம் - மஹாபரிசுத்தமாக, ஆமநந்தி - பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

(அ—ம்). ஏழை - ஜ்ஞாநஹீனன். ஏதலன் - உறவு இல்லாத வன்னியன். கீழ்மகன் - ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களால் அத்யந்த அபக்ருஷ்டன். என்னாது - இத்தோஷங்களை எண்ணாமல். பச்சை - உபஹாரம்.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நன்மையாவது:—

கைகேயி 'ராஜன்'' என்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தால், தனனை ஸ்வதந்த்ரனுக்கி விட்டாளென்னுமத்தாலே, தான் இல்லையாய்விட்டோமென்றுமத்யந்த பீதனுப், ரத்னத்தைப் பறிகொடுத்தவன் அரசனிடம் முறையிடுமாப் போல், 'விலலாப ஸபாமத்யே' என்று அப்பெரிய ஓலக்கத்தின் கண், தன் இழவையும் நீதியையும் பலவிதமாக பகர்ந்தும் ப்ரலாபித்தும் பயன்படாமையால், பாரானும் பெருமாள் பாடே பாத சாரிபாய்ப் பார்ந்து, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருள வேணுமென்று தலையால் இறைஞ்சி 'ஶேஷியே புரஸ்தாச்சாலாயாம்' என்று பெருமாள் திருமுன்பே ப்ராயோபவேஶம்பண்ணத் துணிந்தும், ஸித்தமாய் ப்ராப்தமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியை பண்ணின நன்மையே இவரிடத்திலுள்ளது.

இது ஶேஷிக்கு அப்போது அநிஷ்டமாயிருந்தபடியால் ப்ரபத்தியும் பலியாமல் தீமையாய் விட்டதித்தனை.

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் தீமையாது:—

ஸ்வரூபத்தை மறந்து ஜாதி ப்ரயுக்தமான வழியரித்தல், பாஹிம்ஸை செய்தல் முதலான பாபக்ருத்யங்கள்.

'இந்த தோஷங்கள் ஜன்மஸித்தமேயாகிலும் மஹாபாபரூபமானது பெருமாளுக்கு அபிமதமாகலாமோ' என்கிற சங்கையிலே 'அதுவும் புண்யம்' என்கைக்காக புண்யபாப லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (யத்த்வத் ப்ரியம்) இத்யாதியாலே.

146. ஸூத்திரம்.

260. (அஹமஸ்மி) :—அஹம் - நான், அபராதாநாமாலயஃ- அபராதங்களுக்குக் கொள்கலமாய், அகிஞ்சநஃ - உபாயசூன்யனும், அகதிஃ - கதியற்றவனும், அஸ்மி - இருக்கிறேன்.

260. பாஞ்சராத்ரம்.

261. (த்வத்பாதாரவிந்த) அஹம் - அடியேன், த்வத்பாதார விந்தயுகளம் - தேவரீருடைய இரண்டு திருவடித்தாமரைகளை, சரணம் ப்ரபத்யே - உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

262. (ரிபூணாமபி வத்ஸல:)—ரிபூணாம் அபி - சத்ருக்களி டத்திலும், வத்ஸல: - வாத்ஸல்யகுணமுடையவன்.

263. (ஆநயைநம்):—ஹே ஹரிச்ரேஷ்ட ஸுக்ரீவ - வானரோத்தமனான ஸுக்ரீவனே! ஏநம் - இவனை, ஆநய - அழைத்துவா, மயா அஸ்ய அபயம் தத்தம் - என்னால் இவனுக்கு அபயங் கொடுக்கப்பட்டது. விபீஷணோவா - விபீஷணனாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். யதிவா ராவண: ஸ்வயம் - லோகஹிம்ஸகனான ராவணனாயிருந்தாலு மிருக்கட்டும்.

(அ—ம்). கொள் கலம் - இட்டு வைக்கும் பாத்திரம், பாஜநம்.

147. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஸகாசத்திலே - ஸமீபத்திலே, அந்யபரையாய் - பர்த்தாவல்லாதவேறு புருஷனை யடைந்தவளாய்.

148. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்), ஸ்வாதந்த்ரிய நிருத்தமாய் - ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே கட்டுப்படாததாய். அப்ரதிஹதம் - தடையற்றது. ஒரோதசையிலே என்றது:— நம்மாழ்வார், பரதாழ்வான் முதலானவர்கள் ஆர்த்தராய், சரணமடைந்த காலத்தில் அவை பலிக்காமையை ஸூசிப்பிக்கிறது. அதாவது ஆழ்வார், (இன்னின்ற நீர்மையினியா முறாமை) என்று, சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தரவேணுமென்று பல விடங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணியும் பலியாமைக்குக் காரணம், இவரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்பு பண்ணுகை முதலான ஈச்வரேச்சையே. அப்படியே ருஷிகள் முதலானவர்களுடைய அபீஷ்டத்தை பூர்த்திசெய்ய திருவுள்ளங் கொண்டு, பரதாழ்வானுடைய எண்ணத்தை விபலமாக்கினதுவும் அவனுடைய கார்யமே ஈச்வரன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தால் செய்யும் காரியத்திற்கு ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை என்கிற விடத்தில், "நிரங்குச ஸ்வ

261. சரணாகதிகத்யம். 263. ரா - யு - 18 - 38.

தந்த்ரனானவன் ஈச்வரத்வச்செருக்காலே செய்யுமவற்றுக் கடி யாராயக்கூடாதெ"ன்னுமத்தையும் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"பட்டத்தர்க்குரிய யானையுமரசும் செய்யுமவை யாராயாது".

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

இதன் பொருள்:—அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய யானையைக் கண்ணைக்கட்டி விட்டால் அவ்வானை யெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க இவனையிப்படி யெடுக்கைக் கடியென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாக பரிக்ரஹிக்கு மளவில் இங்ஙனொத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவளை யிப்படி யிவன் பரிக்ரஹிக்கைக் கடியென்னென்று மாராய்வாரில்லை யென்றபடி.

149. ஸூத்திரம்.

264. (நாயமாத்மா):—அயம் ஆத்மா - இந்தப்பரமாத்மா, ப்ரவசநேந - மநநத்தாலே, ந லப்ய: - அடையத்தகுந்தவனல்லன், நமேதயா - பக்தியினாலும் அடையத்தகுந்தவனல்லன், ந பஹுநாச்ருதேந - அதிகமாயிருந்துள்ள ச்ரவணத்தாலும் ப்ராப்யனாக மாட்டான். ஏஷ: யம் ஏவ - இந்த ஸர்வேச்வரன் எவனை, வ்ருணுதே - அங்கீகரிக்கிறானோ, தேந - அவனால், லப்ய: - லபிக்கப்படுமவன்; ஏஷ: ஆத்மா - இந்த பரமாத்மா. தஸ்ய - அவனுக்கே, ஸ்வாம் தநூம் - தன் திருமேனியை, விவ்ருணுதே - ப்ரகாசிப்பிக்கிறான்.

(அ—ம்). அஸக்ருத் கீர்த்தநம் - அநேகந் தடவை சொல்லுகிறது.

151. ஸூத்திரம்.

265. (தமப்யபாஷ):—ஹே அரிந்தம ஸௌமித்ரே - பகைவரையடக்கவல்ல லக்ஷ்மணா! ஸுக்ரீவஸசிவம் - ஸுக்ரீவமந்திரியாயும், வாக்யஜ்ஞம் - பேசத் தெரிந்தவருமான, தம் கபிம் - அந்த சிறிய திருவடியை, மதுரை: வாக்யை: - மதுரமான

264. கடோபநிஷத் - 2 - வதுவல்லீ. 265. ரா - கி - 3 - 27.

சொற்களுடனே, ஸ்நேஹயுக்தம் - ஸ்நேஹத்துடன் கூடியிருக்கும்படி, அப்யபாஷ - பேசுவாயாக.

266. (ஸோஹம்) :—158-வது இலக்கம் பார்க்க.

267. (ஸர்வலோக) :—(ஏ வானரர்களே) ஸர்வலோகசரண்யாய - எல்லா உலகங்களுக்கும் ரக்ஷகனுய், மஹாத்மநே ராகவாய - கம்பீரத்தன்மையுள்ள பெருமாளின் பொருட்டு, உபஸ்திதம் - வந்திருக்கிற, விபீஷணம் மாம் - விபீஷணனென்று பெயரையுடைய என்னை, க்ஷிப்ரம் - விரைவில், நிவேதயத - அறிவியுங்கோள்.

268. (ஆநயைநம்) :—263-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). மாழை-அழகு.

152. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) அவ்யவதாநேந - புருஷகாரத்வாரமன்றிக்கே; மத்யஸ்தரில்லாமல் கூடு பூரித்து-கூட்டைப் பூரித்து அதாவது குவித்தென்றபடி.

153. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). தேவும் - தேவத்வம், பரத்வம் என்றபடி. தன்னையும் - ஸ்வரூபம்.

"ந்யக்ரோத பீஜே வடவத் ப்ரணவே ஶப்த ஜாலவத், ஸித்தே ததீய ஶேஷத்வே ஸர்வார்த்தாஸ்ஸம்பவந்திஹி." இந்த ஶ்லோகத்தால் சேதனனுக்கு ததீய பாரதந்த்ரியமே ஸ்வரூபம் என்னுமிடம் ஸித்தம்.

159. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). ஸாதந விஶேஷம் - ஈஶ்வரோபாயம். பல சதுஷ்டயம் - இஹலோக ஐஶ்வர்யம், பரலோக ஐஶ்வர்யம், கைவல்யம், பகவல்லாபம். மூக்ககண்டமாக - சாப்தமாக. உத்தமனுலேப்ரபத்யே என்கிற க்ரியையாலே (தமிழிலக்கணத்தில் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்

267. ரா - யு - 17 - 13.

கையைச் சொல்லும் பதங்களில், தன்மை சப்தத்திற்கு உத்தமன் என்று ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் வழங்குவது) ஆக்ஷிப்தமான - ஸித்தித்த.

160. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அதில் இந்த நமஸ்ஸுதான் என்றது:— திருமந்த்ரத் நமஶ்ஶப்தம் ப்ராபக விரோதி கழிக்கையாலே, அதைப் போலன்றியே ப்ராப்ய விரோதியைக்கழிக்கிறது இந்த நமஸ்ஸு.

'ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர்பட்டது' என்றத்தை 'எனதுயிர்பட்டது ஆருயிர்பட்டது' என்றன்வயித்து, என்னுடைய ஆத்ம வஸ்துவுக்கு வந்த ஹானியை, ஆருடைய ஆத்ம வஸ்து அடைந்தது என்று பொருள் கொள்ளவேணும்.

161. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). சட்டையாவது:—ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய அநங்யார்ஹதையை காட்டும் பொருட்டு சரீரத்தில் யிட்டுக்கொள்ளும் அங்கி. இது முக்யமாய் தங்கள் அவயவங்களை மறைக்க ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் ஆபரணம் போலே அழகாயுள்ளது,

162. ஸூத்திரம்

269. (ஹாரோபி) :—ஹாரஃ அபி - ஒரு முத்து மாலையும், கண்டே - கழுத்தில், ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணு - ஆலிங்கநத்திற்கு விரோதியாம் என்னுமச்சமுள்ள பிராட்டியாலே, ந அர்ப்பிதஃ - ஸமர்ப்பித்துக்கொள்ளவில்லை. (பெருமாளாலே ஸமர்ப்பிக்கப்படவில்லையென்றும் சொல்லலாம்) (ஏனெனில்;) ஆவயோஃ அந்தரே - எங்களிருவர் மத்தியிலும், பர்வதாஃ - மலைகளும், ஸரிதஃ - நதிகளும், த்ருமாஃ - மரங்களும், ஜாதாஃ - இருக்கிறுப்போலேயிருக்கும்.

(அ—ம்). ஆர்ஷம் - ருஷி ப்ரோக்தமானது; புராணம் முதலானது. இதில் சொல்லும் சப்தம் வியாகரணத்திற்கு விருத்தமாயிருந்தபோதிலும் தோஷமாக எண்ணப்படமாட்டாது. லிங்கவ்யத்யயம் - லிங்கவித்யாஸம். (பால் மாருட்டம்) அதாவது 'பீர்வா' என்று சொல்லவேண்டியதை 'பீருணு' என்று வித்யாஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இந்த ஸூத்திரத்தில்ச் சொல்லப்படுகிற ஶ்லோகத்தால் "ஸ்பர்ச விரோ

தியாமென்று நாயகி, திருக்கழுத்திலொரு முத்துத் தாவட முட்பட பூண்பதில்லை" என்று அர்த்தம் கொள்ளும்போது. 'பீர்வா' என்கிற சப்தமிருக்கவேண்டும். 'பீருணா' என்று இருந்தபடியே அர்த்தம் சொல்லும்போது, 'ஸ்பர்ச விரோதியாமென்று நாயகன், நாயகி திருக்கழுத்திலொரு முத்துத்தாவட முட்பட பூண்பதில்லை, (அதாவது நாயகனால் பூணப்படவில்லை) என்று கொள்ளவேணும்.

'பீர்வா' என்கிறது, ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஸ்த்ரீலிங்கத்தைக் காட்டும், மூன்றும் வேற்றுமை ஒருமைச்சொல்.

'பீருணா' என்கிறது, அப்படியே புல்லிங்கத்தைக் காட்டும் சொல்.

163. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) இருப்க்கை - பின்வாங்குகை. எதிர் வழி. நேரே பார்க்லக, அல்லது போகதசையில் ஶேஷி அபிப்ராயாநுகுணமாக தானும் சிறிது வ்யாபரிக்கை.

இந்த ஸூத்ரத்தில் ஶேஷத்வத்தோடு கூடின பாரதந்த்ரியமே ஸ்வரூபமென்றறுதியிடுகிறபடியால், ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களினுடைய தர்மங்களை தனித்தனியே முதலில் அறியவேணும். இவைகளை யறியும்போது 'ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியே திருமந்திரத்தை யிட்டே நிரூபிக்க வேணும். அப்படி நிரூபிக்கும்போது அதில் ப்ரணவத்தால் ஶேஷத்வமும், மநஸ்ஸால் பாரதந்த்ரியமும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது மகாரவாச்யனான ஜீவன் எம்பெருமானுக்கே ஶேஷமென்று ப்ரணவத்தாலும், அசித்தைப்போல் அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு விநியோக பாத்திரன் ஜீவன் என்று நமப்பதத்தாலும் அர்த்தமாகிறது. இந்தப்ரணவந்தன்னில் ஜீவன் ஜ்ஞாதாவென்று மகாரத்தின் தாதுவர்த்தத்தாலும், அவன் எம்பெருமானுக்கு அனந்யார்ஹஶேஷபூதனென்று, அகார உகாரங்களாலே சித்திக்கிறபடியால், இந்தசேதனன ஜ்ஞாதாவாய் அத்தால் கர்த்தாவாய், அத்தால் போக்தாவாகிறான். அப்போது இவன் செய்யும் கார்யம் ஜ்ஞானத்திற்கு அவிருத்தமாயும், போகத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றதாயும் ஏற்படாது அதாவது 'ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்டமாயன் என்னும் ஸ்வபாவத்தை யுடைய ஈஶ்வரன், போக தசையில் இவனைக் கைங்கர்யம் கொள்ளும்போது, இந்த சேதனன் தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தை தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேணுமென்று உத்தியோகிப்பான், அப்போது அது ஈஶ்வரனுக்கு மிடருபிடியாயிருக்கும். இப்படி அவன் முகவிலாஸத்தை கெடுக்கச்செய்தது கேவலம் இவனுடைய ஜ்ஞானத்தால் வந்தது. ஆகையால் ப்ரண

வத்தின் அர்த்தத்தை விபஜித்துப் பார்க்கும்போது சேதனன் தன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதம் வாராமல் எவ்வளவு மட்டும் தான் கைங்கரியம் செய்யலாமோ அவ்வளவுதான் இவன் செய்வானென்றும் மற்றப்படியானால் அதற்கு இசையானென்றும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பாரதந்த்ரியத்தைக் காட்டுகிறது நமப்பதமானபடியால், இந்த பாரதந்த்ர்யத்தின் லக்ஷணத்தை யறியும்போது, ஜீவன் ஜ்ஞானவானாயிருந்தபோதிலும் அசித்தைப்போல் எம்பெருமானுக்கு விநியோக யோக்யதையைக் காட்டுகிறது.

ஆக ப்ரணவத்தால் ஏற்பட்ட கேவல ஶேஷத்வமாவது:-சேதனன் தன் ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தை நோக்கிக்கொள்ள வேணு மென்று போக தஶையில் அவனுடைய கைங்கரியத்தில் இசையாதொழிகை.

நமப்பதத்தால் சொல்லப்படும் கேவல பாரதந்த்ரியமாவது:-அசித்தைப்போல் தன்னை ஆள்கொள்ளக்கடவதென்று செய்ததலை நாற்றுப்போல் செயலற்றுக் கிடக்கை.

ப்ரணவத்தாலும் நமப்பதத்தாலும் வருகிற, ஶேஷத்வத்தோடு கூடின பாரதந்த்ர்யமாவது:—இந்தசேதனனை கைங்கரியம் கொள்ளும் காலத்தில் போகதசையில் போகாநுரூபமாக இவனும் சில வியாபாரங்களை மேல் மேல் செய்யவேண்டியதாயிருக்க, அசித்தைப்போல் எதிர்விழி கொடாதிருக்கை.

நமப்பதத்தாலும் ப்ரணவத்தாலும் வருகிற, பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின ஶேஷத்வமாவது:— ஈஶ்வரன் போக தசையில் சேதனனை கைங்கரியம் கொள்ளும்போது கேவலம் தன்னுடைய முகமலர்த்திக்காக இச்சேதனன், அசித்தைப்போல் இல்லாமல் சில வியாபாரங்களை போகாநுரூபமாகச் செய்யுமவை.

ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னவைகளில் முதல் மூன்றும் ஓரோர் காரணங்களாலே போக விரோதியாகையால், அவைகள் த்யாஜ்யங்களாய் இவைகளே ஆதரணீயங்களாகக் கடவது. இத்தால் உண்டாகும் பலன்களை முமுக்ஷுப்படியில் அருளிச் செய்கிறதாவது - "இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா ஸுக்ருதங்களும் க்ருதப்; இந்நினைவிலே யெல்லாஸுக்ருதங்களுமுண்டு; இதன்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும், ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இது தன்னிலே எல்லாபாபங்களும் போம் எல்லாபலங்களுமுண்டாம்'

இவ்விடத்தில் ஆசாரிய ஹ்ருதய வாக்யங்கள் அநுஸந்தேயமாவது:-

"சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றோ பாரதந்த்ரிய போக்ய தைகள்."

"ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த தைஷ்யங்களுக்கு உதயம்"

(இதன் அர்த்தத்தை ஆசாரியன் ஸந்நிதியில் கேட்டுத் தெளிய வேண்டும்).

இத்தர்மங்களை இராமாயண புருஷர்களில் இளைய பெருமாளும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானும் அநுஷ்டித்துக் காட்டினபடி:—

பெருமாள் காட்டிற்கு எழுந்தருளும்போது இளைய பெருமாளைப் பார்த்து 'நில்' என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் சேஷி திருவுள்ளம் போல் நிற்கவேண்டியதாயிருக்க, கைங்கர்யமில்லாதபோது சேஷத்வமில்லை என்று தன் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து, பெருமாளை நிர்பந்தித்தும் 'குருஷ்வ மாம் அநுசரம்' என்று ப்ரார்த்தித்தும் பின் தொடர்ந்தது, கேவல சேஷத்வமாகும்.

ஸ்ரீ பரதாழ்வான் வசிஷ்டர் முன்னிலையில் "ராஜ்யம்சாஹம்ச ராமஸ்ய" என்று தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினையாமல் சொத்தாக பாவித்து வார்த்தையருளிச்செய்ததால் கேவல பாரதந்த்ர்யத்தின் வேஷத்தை வெளியிட்டார்.

பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின சேஷத்வத்தையும், இவர் அநுஷ்டித்துக் காட்டினதன்றோ வென்னில்? பெருமாள் நாட்டைத்துறந்துக் காடேறச் சென்றவளவில், சொத்தை ஆளவேண்டியது ஸ்வாமியானபடியால், தான் நியமிப்பது நியாய மற்றதென்று நினைத்து, அவரை மீண்டு எழுந்தருளப் பண்ணுவதில் ஒரு நிலையாய் நின்ற விடத்திலும் பலியாமையால், அது சேஷிக்குத் திருவுள்ள மில்லை என்றெண்ணி தன் ஸ்வரூபம் அழிய மாறியாகிலும், ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்வதே கர்த்தவ்யம் என்றெண்ணி "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" என்று ஸந்தோஷத்தோடே ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மீண்டார் என்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

இந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின சேஷத்வத்தை, நம்மாசாரியர்கள் பல விடங்களிலும் அநுஷ்டித்துக் காட்டின ஐதிஹ்யங்களாவன:—

(1) ஒரு நாள் எம்பெருமானார் நீராடி யெழுந்தருளும்போது பெரிய நம்பி யெதிரே யெழுந்தருளி எம்பெருமானாரை தண்டம் ஸமர்ப்

பிக்க, அவரும் தலை தாழ்த்திக்கொண்டெழுந்தருளினார். அப்போது பெரிய நம்பி அருகிருந்தவர்கள் நம்பியைப்பார்த்து, ஶிஷ்யரான எம்பெருமானாரை ஆசார்யரான தேவரீரே தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கலாமோ? இது ஶிஷ்யாசார்ய க்ரமமன்றே? இது எதுக்காக இப்படி செய்தருளிற்றென்ன; பெரிய நம்பி அருளிச்செய்தபடி:— ஆளவந்தார் திருவடிகளிலொழிய அடியேன் ஶிரஸ்ஸு வணங்காது. ஆளவந்தாரும் முதலிகளும் போலே யிருந்தாராகையாலே இவரே நமக்காசார்யரென்றருளிச்செய்து எழுந்தருளினார். அவர்களும், எம்பெருமானாரண்டையிலே யெழுந்தருளி விண்ணப்பம் செய்தபடி:— ஆசார்யரான பெரிய நம்பி தண்டம் ஸமர்ப்பித்தால் ஶிஷ்யரான தேவரீர் கூட தண்ட மிடாமலும், அஞ்சலி பண்ணாமலும் போனால் ஶிஷ்யாசார்ய க்ரமம் நடக்குமோ? இப்படி தேவரீர் செய்யலாமோ வென்ன; வாரீர்காள் இப்போது நாம் நம்பிக்கு இஷ்டம் செய்யவோ, அநிஷ்டம் செய்யவோ? என் நினைவாலே அவர் திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லவேணுமென்று போனேன். அதினால், தோஷமில்லை யென்றருளிச்செய்யக் கேட்டு, நம்பி திருவுள்ளமும், எம்பெருமானார் திருவுள்ளமும் ஒன்றாயிருந்ததென்று கொண்டாடினார்கள்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

(2) எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆழ்வான் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்தபடி:— ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானைக்கண்டவுடன் மங்களா சாஸநமே யாத்ரையாயிருக்க, ஸ்ரீபீஷ்மர் பரமாத்மஜ்ஞ ருமுடையவராயிருக்க, பகவத் பரிக்ருஹீதரான பாண்டவ பக்ஷபாதத்திலே சேர்ந்திராதே பாண்டவர் ப்ரதிபக்ஷத்திலே நின்று விரோதி கார்யஞ்செய்து கண்ணன் திருமேனியிலே அஸ்த்ர ஶஸ்த்ரங்கள் விடும்படியான செயல் கூடினபடி யெங்ஙனே? யென்ன; அது கேளீர், ராஜாக்களைப் பணிக்கனாய் ஸாமம் பயக்குவிப்பானொருவன் ஆயமறிந்து தானிச்சித்தபடி தட்டிக்கொட்டி ஸாமம் பழங்கி அவனோடே போர் பொருதுமாபோலே; பீஷ்மாதிகளும், ஸர்வேஶ்வரனுடைய லீலா ரஸாதீநராக ஸங்கல்பாந்தர்கதராகையாலே ஈஶ்வரனென்றே யறிந்து செய்யக்கூடும் ஆழ்வார்களெல்லோரும் பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்கண்டு அத்தலைக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோவென்று வயிறு பிடித்து மங்களா ஶாஸநத்திலே தத்பரராயிருப்பர்கள். பீஷ்மாதிகள், லீலா ரஸாதீநராக ஸங்கல்பாந்தர்கதராகையாலே அவர்களோடு லீலாரஸமநுபவிப்பரென்றருளிச்செய்தார்.

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

(பணிக்கன் - உபாத்தியாயன்; கூத்து முதலிய பயிற்றுவோன். ஆயம் - ஸ்நேஹம்.)

(3) ஒரு நாள் ஸ்வாமி உடையவர் இரண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை யழைத்துத் ததீயாராதனைச் செலவுக்குத் த்ரவ்யம் இல்லை என்று அருளிச்செய்து நீங்கள் பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸர் திருமாளிகைக்குப் போய் அவர் இல்லாதபோது, அவர் தேவி பொன்னாச்சியார் நித்திரை செய்யும் காலையில், பதிவிருந்து அத்தேவியார் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களைக் கழற்றிவரச்சொல்லி அனுப்பினார். அப்படியே அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஸமயம் பார்த்து உள்புகுந்து ஒரு பக்கமாய் ஸயனித்திருந்ததைக்கண்டு அந்த பக்கத்து ஆபரணங்களை கழற்றிக்கொண்டார்கள், உடனே இது தெரிந்து அந்த அம்மாள் தமது மற்றொரு பக்கத்து நகைகளையும் பாகவத கைங்கர்ய நிமித்தம் கழற்றிப் போகட்டுமே யென்று மெதுவாய்த் திரும்ப, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பொன்னாச்சியார் விழித்துக் கொண்டாரென்று கழற்றின ஆபரணங்களை உடையவர் முன் வைத்துத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்கள். இது நிற்க பிள்ளையுறங்காவல்லி தாஸர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளின போது நடந்த விருத்தாந்தங்களை கேள்வியுற்றார். அப்போது தன் தேவியை மற்றொரு பக்கத்து நகையையும் அவர்கள் கழற்றும்படி ஸம்மதப்படவில்லை என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தம்மாள் "மற்றொரு பக்கம் நகையும் பாகவத விநியோகமாகட்டுமென்று திரும்பினேன், உடனே அவர்கள் அடியேன் விழித்துக்கொண்டதாக நினைத்துப் போய்விட்டார்கள்" என்று விண்ணப்பிக்க, அப்போது பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸர் தேவியார் மீது மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு "நீ அசித்தைப் போல் இருக்கவேண்டியது உன்னுடைய ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வதந்த்ரப்பட்டு ஒரு பக்கம் திரும்பாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் வந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மற்ற ஆபரணங்களையும் கழற்றி ததீயாராதன கைங்கரியத்தில் உபயோகப்படுத்திருப்பார்கள். உனக்கு பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞான மில்லாதபடியால் ஆசாரிய கைங்கரியம் இழக்க வேண்டியதாயிற்று. இனி உன்னுடைய ஸம்பந்தம் வேண்டுவதில்லை" என்று சொல்லித்தான் மூன்று நாள் பரியந்தம் அமுது செய்யாமலிருந்தார். இத்தை கேள்வியுற்ற ஸ்வாமி உடையவர், அவர்களை வரவழைத்து நடந்த காரியங்களை நன்றாகக் கேட்டு பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸரைப் பார்த்து உமக்கு கேவல பாரதந்த்ர்யஜ்ஞானம் தெரியும், உம்முடைய தேவிகளுக்கு ஸ்வரூபத்திற்குச் சேர்ந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடு கூடின சேஷத்வ ஜ்ஞானம் போரும். அவள் ஸம்பந்தத்தால் இந்த ஜ்ஞானம் உமக்கு வரவேண்டியதாயிருக்க நீர் பிணங்கியிருப்பது தகாது" என்று அருளிச்செய்தார்.

குருபரம்பரை, பன்னீராயிரப்படி.

இந்த ஐதிஹ்யத்தால் சில ஸம்சய முண்டாகும். அதாவது "ஸ்வாமி எம்பெருமானார் மடத்துத் ததீயாராதனச் செலவிற்கு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு பாகவதர்களுடைய பொருளைக் களவு காணும்படி நியமிப்பார்களா?" என்பது. இது ஸ்வாமி வேணுமென்று நடத்திக்காட்டியதேயன்றி இயல்பாக வந்ததல்ல.

எம்பெருமானார் முதலிகளுடன் திருக்காவேரிக் கெழுந்தருளி நீராட்டஞ்செய்து அநுஷ்டானங்களை முடித்து வருகையில், முதலியாண்டான் ஒரு பக்கத்திலும் கூரத்தாழ்வான் ஒரு பக்கத்திலுமாக ஈரவாடை வஸ்திரத்தை ஏந்திவர அவ்வஸ்திரத்தின் மீது தமது கைகளை வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, வருவர். அக்காலையில் பிள்ளையுறங்காவல்லி தாஸர் ராஜஸ்தானத்திற்குப் போய் சேவகம் ஒப்புவித்துத் திரும்பும்போது, ஸ்வாமியைக் கண்டு தண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்பர். எம்பெருமானாரும் அவரைத் தமது பக்கல் வரவழைத்து அவர்மீது தமது திருக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு தினந்தோறும் மடத்துக்கெழுந்தருளுவர். இவ்விதம் நடந்துவருங்காலத்தில் முதலிகளனைவரும் அத்யாஶ்சர்யத்துடன் ஒருவர்க்கொருவர் அந்தரங்கமாய் யோசித்துக்கொண்டிருப்பர்கள். இவர்களுடைய தன்மையை யறிவிக்கவேணுமென்று, ஒரு நாள் மடத்தில் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் உலர வைத்திருந்த திருப்பரியட்டங்களைவேறு சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு அப்பரியட்டங்களில் ஒவ்வொரு சாண் சேதித்து வரும்படி நியமித்தார். அவர்களும் அவ்வண்ணம் செய்த மறுநாள், அப்பரியட்டங்களைக் கண்ணுற்ற ஸ்வாமிகள், தூசு (துணி) போனால் தூசு போயிற்றென்று துணியாமல், தங்கள் ஸர்வ ஸ்வத்தையும் பறி கொடுத்தவர்கள் போல் பரிதபித்தும் பாகவதர்களை பரிபவித்தும், ஒருவருக் கொருவர் பிணங்கி சீறுபாறுமாயிருப்பதைக் கண்டு, "வாரீகோள்! ஸ்வாமிகாள்!, ஒரு கந்தலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விரும்பியெடுத்ததாகயிருந்தால், நீங்கள் அவர்கள் கொண்டதற்குக் கைக்கூலிகொடுத்து ஸந்தோஷிக்க வேண்டியிருக்க, அவர்களை தூஷிப்பதும், பழைய துணி போனால் கோடி யுடுப்போம், என்று உகந்திருக்க வேண்டியதாயிருக்க இடி விழுந்தாப்போலிருக்கும் உங்கள் ஸ்வரூபத்தையும், தன் தேவியின் சில ஆபரணத்தைக் கொண்டவர்கள், ஸர்வத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றவில்லையே யென்று வ்யாகுலமுற்ற பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாஸரின் ஸ்வரூபத்தையுமறிந்த உங்களுக்கு, அவர் விஷயத்தில் யான் நடந்துகொண்டது கூடுமென்று தோற்ற வில்லையா?" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

நல்லடிக்காலத்தில் நம்மாசிரியர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத்தங்களோபாதி ப்ராக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமை யின்றிக்கே யாயிற்றிருப்பது. திருவுடை மன்னர், செழுமாமணிகள், நிலத்தேவர், தெள்ளியார், பெரு மக்கள், பெருந்தவத்தர்; உருவுடையாரினையார், ஒத்

துவல்லார், தக்கார், மிக்கார், வேதம்வல்லார், வேதவிமலர், சிற மாமனிசர், எம்பிரான்றன் சின்னங்களென்றாகும் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படி திருநாமம் சாற்றுகையாலே கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மநுஷ்யரென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம்

166. ஸூத்திரம்.

270. (தீபோ) :—ஜநகாத்மஜே - ஏ ஜானகியே, நேத்ராதுரஸ்ய - கண் ரோகமுடையவனுக்கு, தீப இவ - விளக்கு போல, மே ப்ரதிகூலா அஸி - எனக்கு ப்ரதிகூலமாயிருக்கிறாய். த்ருவம் - நிச்சயம். தத் - ஆகையால், அநுஜ்ஞாதா - உத்திரவு பெற்றவளாய், யதேஷ்டம் கச்ச - இஷ்டப்படி போவாயாக.

271. (ஸபாங்காம்) :—ஸபங்காம் - அழுக்குப்படிந்தவளும், அநலங்காராம் - அலங்காரமற்றவளும், விபத்மாம் - தாமரைப் பூக்களில்லாத, பத்மிநீம் இவ - தாமரைப் பொய்கையைப் போன்றவளுமாகிய (பிராட்டியை திருவடி கண்டார்.)

272. (தீர்கமுஷ்ணம்) :—(பெருமாள்) தீர்க்கம் உஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய - சுடும்படியான பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, மேதினீம் அவலோகயந் - பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு, உபஸ்திதம் - கிட்டேயிருக்கிற, மேக ஸங்காசம் விபீஷணம் - மேகநிறத்தையுடைய விபீஷணனைப் பார்த்து, உவாச - சொன்னார். திவ்யாங்கராகாம் - திவ்ய சந்தனக்காப்பு அணிந்தவளாயும், திவ்யாபரணபூஷிதாம் - நல்ல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், சிரஸ்நாதாம் - சிரஸ் ஸ்நானம் பண்ணினவளாயுமிருக்கிற, வைதேஹீம் ஸீதாம் - ஜநகராஜன் திருமகளான ஸீதாப்பிராட்டியை, இஹ இவ்விடத்திற்கு, உபஸ்தாபய - அழைத்துக் கொண்டுவா, மா சிரம் - தாமதம் வேண்டாம்.

273. (அஸ்நாதா) :—ஹே ராக்ஷஸாதிப - ஏ ராக்ஷஸ ராஜனான விபீஷணா! பர்த்தாரம் - என் பர்த்தாவாகிய பெருமாளை, அஸ்நாதா - ஸ்நாநம் பண்ணாமலே, த்ரஷ்டுமிச்சாமி - பார்க்க இச்சிக்கிறேன்.

274. (யதாஹ) :—தே பர்த்தா ராம: - உமக்கு பர்த்தாவாகிய பெருமாள், யதா ஆஹ - எப்படிச்சொன்னாரோ, ததா - அப்படி, தத் - அதை, கர்துமர்ஹஸி - செய்யக் கடமைப் பட்டவள். (என்று பிராட்டியைப் பார்த்து விபீஷணன் சொன்னார்.)

168. ஸூத்திரம்.

275. (ஆஹ்லாத) :—ஆஹ்லாத சீதநேத்ராம்பு: - பகவதநுபவத்திலுண்டான ஸந்தோஷத்தாலே சீதளமான கண்ணீரையுடையவனாய், புலகீக்ருதகாத்ரவான் - மயிர் கூச்சலோடு கூடிய சரீரத்தையுடையவனாய், ஸதா பரகுணாவிஷ்ட: - எப்போழுதும் பரமாத்மாவின் குணங்களால் ஆவேசமடைந்தவன் போலிருப்பவனாய், ஸர்வதேஹிபி: த்ரஷ்டவ்ய: - இவ்விதமாய் ஸகல ஜனங்களால் பார்க்கத் தகுந்தவனாய் (ஜ்ஞாநியாயிருப்பான்)

169. ஸூத்திரம்.

276. (ஆர்த்தாநாம்) :—அஸௌ - இந்த ப்ரபத்தியானது, ஆர்த்தாநாம் - ஆர்த்தியுடையவர்களுக்கு, ஸக்ருதேவ க்ருதா - ஒரு தடவை செய்யப்பட்டதாய், ஆசுபலதா - சீக்கிரம் பலம் கொடுக்கும், த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் - த்ருப்த ப்ரபந்நரான சேதனருக்கும், தேஹாந்தர நிவாரிணீ - இன்னொரு தேஹம் வரவொட்டாது.

171. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). திருமலையில் வாஸத்துக்கு அங்கத்வமும், ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் வாஸத்துக்கு அங்கித்வமும், ஸித்திக்கையாலே ஸாதய ஸாதன பாவம் லபிக்கிறது.

172. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). கனைகடல் - சப்திக்கிற கடல்.

---

270. ரா - யு - 118 - 17. 271. ரா - ஸு - 15 - 21. 272. ரா - யு - 118 - 6, 7. 273. ரா - ஸு - 118 - 16.

274. ரா - யு - 117 - 14. 276. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

174. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) ஹேதுத்வயம் - ப்ராப்ய ப்ரீதி விஷயத்வ க்ருதஜ்ஞதைகள்.

175. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஸிம்ஹாவலோகநமாவது:— பூர்வம் சொல்லிவந்த அர்த்த விசேஷங்களை மறுபடி ஜ்ஞாபகத்திற்கு கொண்டுவரும் பொருட்டு அவைகளை சுருங்கச்சொல்லுவது. அது எதைப்போலவென்னில், 'ஸிம்ஹமானது குகையைவிட்டு வெகுதூரம் போய் சற்று நின்று திரும்பி தான் வந்த வழி எவ்வளவென்று பார்ப்பதுபோல்'

ஆந்தரகுணம்:— அந்த: பாவம் - ஆந்தரம். அத்தால் அந்தரகுணங்களைச்சொல்லுகிறது.

176. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). "உபாஸகன் ஈஶ்வரனை புஜிப்பிக்கவேணுமென்று நினைத்திருக்கும், ப்ரபந்நனை ஈஶ்வரன் புஜிப்பிக்கவேணுமென்று நினைத்திருக்கும்"

உடையவர் வார்த்தாமாலை.

177. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விருப்புறினும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லாமல்
திருப்பொலிந்தமார்பனருள் செய்யான்—நெருப்பை
விடாதகுழவி விழ வந்திருந்தினும்
நடாதே யொழியுமோதாய்.

ஞான ஸாரம்.

179. ஸூத்திரம்.

277. (அஸந்நேவ):—ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மமானது, அஸத் - இல்லை; இதி - என்று, வேதசேத் - அறிகிறுனேயாகில், ஸ: - அவன், அஸந்நேவபவதி - இல்லாதவனுக ஆகிறுன். ப்ரஹ்ம

277. தை - உப - ப்ர - 8, 8.

அஸ்தி இதிவேதசேத் - ப்ரஹ்மமிருக்கிறதென்று அறிகிறுனேயாகில், தத: - அக்காரணத்தினுல், ஏநம் - இவனை, ஸந்தம் விது: இதி - இருக்கிறவனுக அறிகிறுர்கள் என்று.

(அ—ம்). அவஸரப்ரதீக்ஷனுய் - ஸமயம்பார்த்துக்கொண்டு. சூழல் - ஆலோசனை, உபாயம்.

181. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அக்நி - ஆஶ்ரயாஶ:. ஆஶ்ரயம் - அஶ்நாதி - தன்னுடைய இருப்பிடத்தைத் தானே புஜிக்குமது. தான் பற்றிவந்த விறகைத்தானே நீருக்கும்.

திருமலையில் ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:— அஹங்காரமாகிறது - ஒரு சண்டாளன், மமதையாகிறது - அச்சண்டாளனுக்கு பார்யை; ராகத்வேஷங்களாகின்றன - இவர்களுடைய ப்ரஜைகள், இவ்வஹங்காரம் ஒன்றையுங்கொல்ல இவை இத்தனையும் நசிக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; பதிவ்ரதையாகையாலே பார்யை அநுமரணம் (உடன்கட்டை யேறுதல்) பண்ணும், முலைகொடுப்பாரில்லாமையாலே சிசுக்கள் நாக்குவற்றி நசிக்கும்"

வார்த்தாமாலை.

182. ஸூத்திரம்.

278. (ந காமகலுஷம்) :—தே - தேவரீருடைய, பாதயோ: - திருவடிகளில், ஸ்திதம் - வ்யவஸ்திதமான, மம சித்தம் - என் மனது, ந காமகலுஷம் - பரமபதத்தை யாசைப்பட்டுக் கலங்குகிறதில்லை. ஸர்வஜந்மஸு - எல்லா ஜந்மங்களிலும், வைஷ்ணவத்வம் து கேவலம் - கேவலதாஸ்ய ஜந்மமான வைஷ்ணவத்வத்தையே, காமயே - இச்சிக்கிறேன்.

279. (நஹிமே):—மஹாரதம் ராமம் விநா - மஹாரதனுகிய பெருமாளைப் பிரிந்து, ராக்ஷஸீ மத்யே வஸந்த்யா: மே - அரக்கர் மதியில் வஸிக்கின்ற எனக்கு, ஜீவிதேந அர்த்த: நஹி - ப்ராணனுல் ப்ரயோஜனமில்லை. அர்த்தை: நைவ - அர்த்தங்களா

278. ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம். 279. ரா - ஸு.

லும் ஒரு பிரயோஜனமில்லை. நசபூஷணை: - ஆபரணங்களாலுமொரு பிரயோஜனமில்லை.

280. (ந தேஹம்):—தவ - தேவரீருடைய, சேஷத்வவிபவாத் - சேஷத்வமாகிற பெருமைக்கு, பஹிர்பூதம் - புறம்பாயுள்ள, தேஹம் - அந்தரங்கமான சரீரத்தையும், நஸஹே - வேண்டேன், ப்ராணாந் ச - தேஹத்திற்கு தாரகமான ப்ராணங்களையும் சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாகில் வேண்டேன், அசேஷாபிலஷிதம் - எல்லாருக்கும் ஆசைப்படத்தகுந்த, ந ஸுகம் - ஸுகத்தையும் சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் வேண்டேன். ஆத்மாநம் ச ந - சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் ஆத்மாவையும் வேண்டேன். அந்யத் கிமபி - பின்னும் வேறொன்றையும், ந ஸஹே - சேஷத்வத்திற்கு புறம்பாயாகில் வேண்டேன். நாத - ஸர்வசேஷியானவனே! க்ஷணமபி - க்ஷணகாலமும், ந ஸஹே - ஸஹிக்கிலேன். தத் - அந்த வஸ்துக்கள், சததா விநாசம் யாது - அனேக விதமாய் விநாசத்தை அடையட்டும். மதுமதந - ஓ மதுஸூதனனே! இதம் - இந்த, விஜ்ஞாபநம் விண்ணப்பமானது, ஸத்யம் - மெய்யானது.

(அ—ம்). இடையாட்டம் - ப்ரஸ்தாபம், வ்யாபாரம்.

183. ஸூத்திரம்.

281. (விஷஸ்ய):—விஷஸ்ய - விஷத்திற்கும், விஷயாணாம் ச - சப்தாதி விஷயங்களுக்கும், அந்தரம் - தாரதம்யமானது, அத்யந்தம் தூரம் - மிகவும் அதிகமானது, விஷம் - விஷமானது, உபபுக்தம் ஹந்தி - புஜித்தவனைக்கொல்லும், விஷயா: - விஷயங்களானவை, ஸ்மரணாதபி - நினைத்தமாத்திரத்திலும் கொல்லும்.

184. ஸூத்திரம்

282. (ஆஸ்வாத்ய):—தஹநஜ்வாலாம் - அக்னி ஜ்வாலையை, ஆஸ்வாத்ய - பானம் பண்ணி, யதா உதந்யாசமநம் - எப்படி தாஹத்தைத்தீர்க்க நினைக்கிறானோ, ததா - அப்படித்தான், சரீரிண:-

280. ஸ்தோத்ரரத்நம் 57.

ஆத்மாக்களுக்கு, விஷயஸம்ஸர்காத் - விஷய ஸங்கத்தாலே, ஸுக சிந்தா - ஸுகிக்கவேணுமென்று யோசிப்பது.

283. (விஷயாணாம்):— விஷயாணாம் து - விஷயங்களுடைய, ஸம்ஸர்காத் - ஸம்பந்தத்தாலே, ய: நர: - எந்த மனிதன் ஸுகம் பிபர்த்தி - ஸுகத்தையநுபவிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், ந்ருத்யத: பணிந: - படத்தை விரித்து ஆடுகிற பாம்பினுடைய, சாயாம் - நிழலை, விச்ரமாய - இளைப்பாறுவதற்கு, ஆச்ரயேத - அடைகிறான்.

(அ—ம்). ஆடுகிறபாம்பு - கோபத்தால் ஆடுகிற ஸர்ப்பம். ஆகாம யநர்த்தம் - இனி வரும் துன்பம்.

185. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) நீர்ப்பண்டம் - பனிக்கட்டி. மாந்துகை - க்லேசிக்கை.

186. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). பல - பலவிதமான விஷயாந்தரங்களை.

187. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பூயஸ்தை - ஆதிக்யம். தர்மம் - நித்யநைமித்யாதிகள். துஷ்டம் - தூஷணம். நிந்தனை, ஸ்வைரஸஞ்சாரம் - காமுகனாய்த்திரிதல்,

188. ஸூத்திரம்.

284. (அஜ்ஞ:):—அஜ்ஞ: - குணதோஷ விவேகமில்லாதவன், ஸுகமாராத்ய: - ஸுகமாக பூஜிக்கப்படுவான், விசேஷஜ்ஞ: - விசேஷஜ்ஞானமுடையவன், ஸுகதரம் ஆராத்யதே - மிகவும் ஸுலபமாக பூஜிக்கப்படுகிறான். ஜ்ஞானலவதுர்விதக்தம் - அல்பஜ்ஞானத்தாலே கர்வமடைந்த, நரம் - மனிதனை, ப்ரஹ்மாபி - பிரமனும், ந ரஞ்ஜயதி - ஸமாதானப்படுத்தமுடியாது.

(அ—ம்). ப்ரமேயங்களை - அர்த்தங்களை.

284. பர்த்ருஹரி - மு - ப - 1 - 2.

189. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). மஹாபாதகமாவது - ஜன்மாந்திரத்திலும் தப்பிக்க வொண்ணாதபாபம். தந்த்ரேண ஒன்றாகச்சேர்த்து.

190. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ததநுகுணரூபமாவது — திருமண்காப்பு, திருமணித்தாவடம், திருவிலச்சனை முதலான வேஷம்.

'உருவுடைத்துப்போல' என்றது, யதாபூர்வம் ஸ்வரூபத்தையுடைத்தானது போலே என்றபடி.

191. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). உண்டை - குறுக்கிழை. பாவு - நெட்டிழை, வரிசைபடப் பரப்பின நூல். பாறி - ஓடி. பாற - நன்றாக

192. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஆனைத்தொழில் - அதிமாநுஷ வியாபாரம்.

193. ஸூத்திரம்.

285. (யா ப்ரீதி:) :—யா ப்ரீதி: - எந்த ப்ரீதியானது, மயி - என்னிடத்தில், ஸம்வ்ருத்தா - இருக்கின்றதோ, (அதுவானது) மத்பக்தேஷு - என் ஆச்ரிதர்களிடத்திலும், தே ஸதா அஸ்து - உமக்கு எப்போதுமிருக்கக்கடவது. தேஷாம் - அவர்களுடைய, அவமானக்ரியா - அவமானம் பண்ணுதலானது, அகிலம் ஜகத் - ஜகத்தெல்லாம், ஸம்ஹரதி - நாசம் செய்யும்.

(அ—ம்). பகவதுக்தியை - 'அச்வமேதத்தில்' பகவத்வசனத்தை.

194. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பாகவதாபசாரம் தான் அநேகவிதம்:— அதில் ப்ரதானமான அபசாரம் பன்னிரண்டு. அவையெவையென்னில்:—

1. ஜன்மநிரூபணம்:- பகவத்பக்தர்களை "எக்குற்றவாளரெதுபிறப்பேதியல்பாக நின்றோர், அக்குற்றமப்பிறப் பவ்வியல்பே நம்மையாட்கொள்ளுமே" என்று நினையாமல், சூத்ரன், நிஷாதன், சண்டாளன் என்று தர்மவியாதர், ஸ்ரீகப்பெருமாள், மாறனேர்நம்பி முதலானவர்களை குறை நினைத்தல்.

2. சரீரநிரூபணம்:— பகவத்பக்தர்களை தேவதிர்யக் மநுஷ்யஸ்தாவர ரூபங்களான சதுர்வித சரீரங்களை பரிக்ரஹித்திருந்தாலும் இவர்கள் ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் அஸுர ராக்ஷஸரூபமென்றும், மிருகமென்றும், பட்சியென்றும் நினைத்து, பொன்னாச்சியார், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், ஸ்ரீ பெரிய உடையார், திருவனந்தாழ்வான் முதலானவர்களை தாழ நினைத்தல்.

3. பாகநிரூபணம்:— ஷட்பாவ விகாரமான பால்ய யௌவந வ்ருத்தாதி வயோநிரூபணஞ் செய்கை.

4. ஆச்ரமநிரூபணம்:— ப்ரஹ்மசர்ய க்ரஹஸ்த வாநப்ரஸ்த ஸன்னியாஸ, ஆச்ரமங்களிலிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை பேத புத்தி செய்தல்.

5. அவயவநிரூபணம்:— திருமேனியிலேயாதல்; அவயவங்களிலேயாதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு தோஷமுண்டாகிலும், அவர்கள் ஜ்ஞானமே ஸர்வாவயவ பூர்த்தியென்று நினையாமல் அத்தோஷங்களைப் பிரார்த்திக்கை.

6. ஆலஸ்யநிரூபணம்:— ப்ரபந்நனானவன் தம்முடைய திருமேனியை வியாதி முதலியவைகளால் உபேக்ஷை பண்ணி ஹேயமாயிருக்குமிடத்தில் குத்ஸியாமல் அவர் விக்ரஹமே போக்யமாக பாராதிருத்தல்.

7. வாஸநிரூபணம்:— கோயில் திருமலை பெருமாள்கோவில் நின்றுமெழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எத்தனை ஆதரிப்பார்களோ, அப்படியே ஒரு குப்பத்திலிருந்து எழுந்தருளின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அவர்களிருந்த ஸ்தலமே திவ்யதேசமென்று உத்தேச்ய ப்ரதிபத்தி செய்யாதிருக்கை. இவ்விடத்தில் சாண்டிலியின் கதை அநுஸந்தேயம்.

8. பந்து நிரூபணம்:— எழுபத்து நான்கு ஸிம்மாஸனாதிபதிகள் மற்றும் பிரஸித்தமான ஆசார்யர்கள் தவிர, உபாய சூந்யராய் ஒதுங்கி வர்த்திக்குமவர்கள் வந்தனைக்கு அயோக்யரென்று பேதபுத்தி பண்ணுகை.

10. ப்ரகார நிரூபணம்:— திருவாராதனம், திருநந்தவனஞ் செய்தவர்களிடத்தில் பூஜ்யதாப் பிரதிபத்தியும், திருமாலை திருவிளக்கு

சாத்துபடி மற்றுமுள்ள பரிசாரங்கள் செய்கிறவர்களையும் தேவதாந்தர ஸாதனாந்தராதிகளை விட்டு 'சோம்பரையுகத்திபோலும்' என்கிறபடியே ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாதே வெறுமனேயிருக்கிறவர்களை வேஷதாரிகளென்று நினைவுசெய்து, அவர்களை ஸாமான்னியர்களாக புத்தி பண்ணுவது.

11. வர்த்தனநிரூபணம்:— ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருமேனியாத்ரா ததீயாராதநார்த்தமாகவாதல், க்ருஷி உத்யோக வியாபாரவர்த்தநாதிகளைச் செய்து வருவராயின், அவர்களை மதியாதிருத்தல்.

12. தோஷநிரூபணம்:— ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமேனி போகமான ப்ரவ்ருத்தியில் தோஷத்தை எறிடுவது.

"பாகவதாபசாரமாவது:— ஸ்ரீ வைஷ்ணவனோடொக்க தன்னையும் ஸமான ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

ப்ரமேயரத்னம்.

எம்பெருமான் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜந்மாந்தரத்திலே யீடேறலாம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே அபராதம் பண்ணினால் ஜந்மாந்தரத்திலுமில்லை ஆசார்யன் விஷயத்தில் அபசாரம் பண்ணின நாலூரானும் ஈடேறினான். பகவத் விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணின சிசுபாலனுமீடேறினான். பாகவத விஷயத்திலபசாரம் பண்ணினார் இன்னாரீடேறினாரென்று இதுக்கு முன்பு கேட்டறிந்ததில்லை.

பிராட்டியும் (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமவளாகையாலே தன் விஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கும். (மித்ரபாவேந) என்னுமவனாகையாலே ஈஶ்வரனும் தன் விஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கும். பாகவத விஷயத்தில் அபராதம் பண்ணினால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஒரு கையும் ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணின வாசார்யன் ஒரு கையுமாக ப்ராப்யஸ்தலத்தேறப் பிடித்துக்கொண்டு போகிலும் ப்ரதிபந்தகமாயேவிடும்.

எம்பெருமானார் தம்முடைய அந்திமதசையிலே, "ஸகல வேதங்களிலும், ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஸகலமான ஆழ்வார்கள் திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலும் ஸகலாசார்ய பாசுரங்களிலும் பார்த்தவிடத்தில் ஒருவதிகாரிக்கு த்வயமொழிய புருஷார்த்தமில்லை, ஆசார்யாபிமானமொழிய மேக்ஷோபாயமில்லை. பாகவதபசாரமொழிய மோக்ஷவிரோதியில்லை" என்றருளிச்செய்தார்.

வார்த்தாமாலை.

அவர்கள் திருநாமத்தின் ஏற்றமாவது:—

நல்லடிக்காலத்தில் நம்மாசிரியர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமை யின்றிக்கேயாயிற்றிருப்பது. திருவுடை மன்னர், செழுமாமணிகள், நிலத் தேவர், தெள்ளியார், பெரு மக்கள், பெருந்தவத்தர், உருவுடையாரினையார், ஓத்துவல்லார், தக்கார், மிக்கார், வேதம் வல்லார், வேதவிமலர், சிறு மாமனிசர், எம்பிரான்றன் சின்னங்கள் என்று நம் குலநாதரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படி திருநாமம் சாற்றுகையாலே கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை பாகவதாபசாரம்.

பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது — எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திறத்துப்பண்ணும் அபசாரம். பாகவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய உயிர் நிலையான எம்பெருமான் திறத்துப்பண்ணு மபசாரம். பாகவதஸம்ஶ்லேஷம் பகவத் ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். பகவத் ஸம்ஶ்லேஷம் பாகவத ஸம்ஶ்லேஷ பர்யந்தமாயல்லாதிராது. அபாகவத ஸம்ஶ்லேஷம் பாகவத விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து பகவத் விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் முடித்துவிடும். பாகவத ஸம்ஶ்லேஷம் பகவத் ஸம்ஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து அபாகவத விஶ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்து இதனையும் எடுத்துக்கரைமாஞ்சேர்த்துவிடும்.

மாணிக்கமாலை

ஜன்ம நிரூபணத்தால் பெருமாளுக்குப் பிறந்த சீற்றத்திற்கு ஓர் நிதர்சனம்:—

அரக்கர் அமர் ஆரம்பத்தில் முடியுடை மன்னன் சடை முடி தரித்துத் தரைமேல் நிற்க, மாயயாக்கை பூண்டு மாதாவை மாயம் செய்த மாபாதகன் மகுடத்தை மண்மீது மடித்தி, மாயோன் பாலடைந்த அம்மானுருதியை, 'த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம'' என்னுமாப்போலே "இன்றாஶ்ரயித்த உமக்கு ஒரு வாட்டம் வரில் நித்யாஶ்ரிதையான பிராட்டியாலும் காரியமில்லை" என்று பெருமாளருளிச்செய்தார். (இவ்விடத்தில் வாட்டம் வரில்' என்றது ராவணன் திருவடியைப் பார்த்து "ஹே குரங்கே உன்னுடைய ஜாதித் தொழிலைக் காட்டினாயே'' என்று ஜன்ம நிரூபணம் பண்ணுமதென்று நம்மாசாரியர்கள் நிர்வாஹம்)

(ஶ்லோகார்த்தம்.)

"த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம
பரதேந மஹா பாஹோ லக்ஷ்மணேந யவீயஸா
ஶத்ருக்நேந ச ஶத்ருக்ந: ஸ்வஶரீரேண வா புந:"

பிராட்டி நிமித்தமாகவிறே யுனக்கு கிஞ்சித் அவமதி படவேண்டு கிறது, இதச்கு நிமித்த பூதையானவளையும் வேண்டேன்; அவரிலும் ப்ரியதமரான பரதன் நிமித்தமாக வுமக்கு வாட்டம்வரில் அவனையும் வேண்டேன்; அவனுக்கும் ப்ரியனான ஶத்ருக்நன் நிமித்தமாக வுமக்கு வாட்டம் வரில் அவனையும் வேண்டேன்; இவ்வளவுமல்ல, இவர்களித் தனை பேர் நிமித்தமாகவு மொரு வாட்டம் வரில் இவர்களித்தனை பேரை யும் வேண்டேன்; இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவநமிறே திருமேனி, அத்தை யும் வேண்டேன், ஆனபின்பு உமக்கொரு வாட்டம் வராமலிருக்கு மித் தனையே நமக்கு வேண்டுவதென்று கருத்து"

ஜீயர் அரும்பதம்.

196. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அர்ச்சா —அவதார—உபாதானஸ்ம்ரு, சப்தங்களுக்கர்த் தம். அர்ச்சா— 'பூஜா ப்ரதிமயோ:' என்கையாலே அர்ச்சா ஶப்தம் ப்ரதிமாவாசகம். 'அவதார'ஶப்தம் ஆவிர்பாவ வாசகம். 'உபாதாந' ஶப்தம் பரிமாணுஶ்ரயத்ரவ்ய வாசகம். 'ஸ்ம்ரு'—சிந்தாயாம் என்று சிந்தாவாசி, அதாவது ஆஶ்ரிதர் உகந்தது. இத்தை ஆழ்வார் "நெஞ்சி னால் நினைப்பான் யவனவனாகும்" என்றருளிச்செய்தார். க்ரூரம்— பாத கம், அதாவது பகவன் நிக்ரஹஹேது.

197. ஸூத்திரம்.

286. (அர்ச்சா) :—அர்ச்சாவதாரோபாதாந - அர்ச்சாவதா ரத்தின் மூலகாரணத்தினுடையவும், வைஷ்ணவோத்பத்தி - வைஷ்ணவர்களுடைய உத்பத்தியினுடையவும், சிந்தநம் - விசாரிப்பது, மனீஷிண: - பெரியோர்கள், மாத்ருயோனி பரீக்ஷாயா: துல்யம் ஆஹு: - தன்னுடைய ஜன்ம ஸ்தானத்தை பரீக்ஷிப்பதற்கொப் பாகுமென்கிறார்கள்.

286. வாராஹபுராணம்.

198. ஸூத்திரம்.

287. (தேஷாம் தத்) :— தேஷாம் - அந்த குருபுத்ரர்களு டைய, க்ரோதபர்யாகுலாக்ஷரம் - கோபத்தாலே துடித்த சொற் களையுடைய, தத் வசநம் - அந்த வார்த்தையை, ச்ருத்வா - கேட்டு ஸ ராஜா - அந்த த்ரிசங்கு மஹாராஜன், ஏதாந் - இந்த குருபுத்ரர் களை நோக்கி, புநரேவ - மறுபடியும், இதம் வசநம் அப்ரவீத்-இந்த வார்த்தையைச் சொன்னான், (அதாவது) பகவதா - ஆசாரியரா லும், ததைவ ச - அப்படியே, குரு புத்ரை: - குரு புத்ரர்களான உங்களாலும், ப்ரத்யாக்யாத: - அவமானப் படுத்தப்பட்டேன். (ஆகையால்) அந்யாம் கதிம் கமிஷ்யாமி - வேறொரு ஆசாரியனி டத்திற்குப்போகிறேன். தபோதனா: - தவத்தைத் தனமாகவுடை யவர்களே! வ: - உங்களுக்கு, ஸ்வஸ்தி அஸ்து - ஸௌக்கியமுண் டாகட்டும்.

288. (ருஷிபுத்ராஸ்து) :—ருஷிபுத்ரா: து - அந்த வஸிஷ்ட புத்ரர்கள், கோராபிஸம்ஹிதம் - கோர எண்ணங்கொண்ட, தத் வாக்யம் ச்ருத்வா - அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு, பரம ஸங்க்ருத் தா: - மிகக் கோபமுடையவர்களாய், சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி - சண்டாளத்தன்மையை யடைவாயாக, (என்று) சேபு: - சபித் தார்கள்.

289. (அத ராத்ரியாம்) :— அத - அப்படி சபித்தவுடன், ராத்ரியாம் வ்யதீதாயாம் - அந்தராத்ரி கடந்தவுடன், ராஜா - த்ரி சங்குமஹாராஜன், சண்டாளதாம் கத: - சண்டாளத்தன்மையை யடைந்தவராய், நீலவஸ்த்ரதர: - கருத்தவஸ்த்ரத்தையுடையவனாய், நீல: - கருத்த சரீரத்தையுடையவனாய், பருஷ: - கடினமான பேச் சையுடையவனாய், த்வஸ்தமூர்த்தஜ: - மயிர்குறைந்தவனாய், சித்ய மால்யாங்கராக: - சவத்திற்கு அலங்கரித்தமாலைகளாலும் சந்தனம் முதலியவற்றாலும் அலங்கரித்த தேஹமுடையவனாய், ஆயஸா பரண: ச - இரும்பு நகையையுடையவனாகவும், அபவத் - ஆனான்.

287. ரா - பால - 58 - 9. 288. ரா - பால - 58 - 9. 289. ரா - பால - 58 - 10.

290. (அநாசாராந்) :—75-வது இலக்கம் பார்க்க.

291. (பத்மகோடி) :—45-வது இலக்கம் பார்க்க.

199. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) த்ரிஶங்கு வ்ருத்தாந்தத்தால் குல குருவை விரோதித்துக்கொண்டு வேறு குருவை யடைவது, அனர்த்த ஹேதுவாமென்பது யறியத்தக்கது. ஆனால் "ஞான மநுஷ்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான, குருவை யடைந்தக்கால்" 'திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தம் தரும்' என்றருளிச் செய்ததற்கு விரோதம் வாராதோ வென்கிற ஶங்கை பிறக்கக்கூடும். இவ்விடத்தில் த்ரிஶங்குவினுடைய குல குருக்கள் ஜ்ஞாநாநுஷ்டான மில்லாதவர்களென்று சொல்லவொண்ணாது. இவர்கள் திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமாக நடந்தபடியால் ஶக்திமானான விஶ்வாமித்திரனும் அவனை ஈடேற்ற ஸமர்த்தனானான். ஆகையால் குல குருவின் அநுமதியைக்கொண்டு ஒரு ஶக்திமானை யடைந்தால் காரியமாமித்தனை. கேவல நாஸ்திக குரு விஷயமாய் இப்பாசுர மருளிச் செய்ததாகக்கொள்ளவேணும்.

202. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஸகல வேதங்களையும்-திராவிட வேதங்களையும்.

203. ஸூத்திரம்.

292. (கிஞ்சிதாகத) :—கிஞ்சித் ஆகதஸம்ரம்ப: - கொஞ்சம் கோபமடைந்தவரான, விச்வாமித்ர: - விச்வாமித்ரன், இதம் அப்ரவீத் - இப்படிச்சொன்னான் ; ஏகத: ச்யாமகர்ணாநாம் - ஒருகாது கருத்திருக்கிறதும், சந்த்ரசுப்ராணும் - சந்திரன்போல் வெண்ணிறமுள்ள, ஹயாநாம் - குதிரைகளுடைய, சதாநி அஷ்டௌ ச - எண்ணூறு, மே தேஹி - எனக்குக் கொடு, காலவ கச்ச-வ காலவனே! போ, மாசிரம் - தாமதம்வேண்டாம்.

293. (கிம் நு) :—ஹேபததாம் வர - ஹே பக்ஷிராஜ! தே மனஸா - உமதுமனதால், அசுபம் - தீங்கானது, கிமநுத்யாதம் -

292. பாரதம் - உத். 293. பார - உத்.

ஏதாவது நினைத்ததுண்டா? பவத: - தேவரீருக்கு, ஸ்வல்ப: - அல்பமாகிலும், அயம் வ்யபிசார: - இப்படிப்பட்ட தோஷம், நபவிஷ்யதிஹி - வருவதற்கு ஹேது இல்லை.

(அ—ம்). அபிவாதநாதிகள்-அபிமுகீ சரணார்த்தயாசஸ்வநாமோச்சாரண பூர்வகமான நமஸ்காரம். விசாரித்து-ஆலோசித்து. இவ்விடத்தில் "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே" என்றத்தையும், "கூரத்தாழ்வான் திருமகனார் திருவவதரித்த பின்பு இடைச்சுவர் தள்ளி இரண்டு வீடுகளும் ஒன்றாய்த்து" என்றத்தையும் ஸூசிப்பிக்கிறது. இன்னமும் "ஆற்றில் கெடுத்து குளத்தில் தேடாதே" என்கிற வசனம் "ஒருவரிடத்தில் அபசாரப்பட்டு மற்றொருவரிடத்தில் பொறுக்கவேணுமென்று அநுவர்த்தித்தல் கூடாதென்பனதக்காட்டுகிறது.

இவ்விடத்தில் பெரிய திருவடி நாயனார் மானஸமாகவே அபசாரப்பட்டபோதிலும், தானும் மானஸமாகவே பொருத்தருளவேணுமென்று நினையாமல் காயிகமாகவும் சென்று ப்ரார்த்தித்த பிறகு, முன்பு போலேயானாரென்ற இந்த ஐதிஹ்யத்தால், ஒரு காரணத்தாலே அபசாரம் வந்ததாயிருந்தாலும் அத்தை போக்கிக்கொள்ள த்ரிகரணங்களும் வேணுமென்பதை நன்றாய் அறிய வேணும்.

ஆனால் "மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈஶ்வரன் க்ஷமித்தருளும்." என்றது, ப்ரத்யக்ஷமாய் அவர்களில்லாத காலத்தில் என்று கொள்ளவேணும்.

வைநதேயருக்கு வந்த அபசாரமாவது:—

1. பாகவதை விஷயத்தில் வாஸ நிரூபணம்.

2. இவள் பாதசாரிணி யாகையாலே கடலையும் மலையையும் கடந்து ஒரு திவ்யதேசத்திற்கு எழுந்தருள சக்தியற்றவள்.

3. நாம் பக்ஷிராஜா ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வாகனம் என்கிற நினைவு.

4. காலவனை காலால் இடுக்கிக்கொண்டு வந்தாப்போல், இவளையும் இடுக்கிக்கொண்டு போவோம் என்று காலவனுக்கு சமானமாக நினைத்த அபசாரம்.

அயநம் - ஸூர்யனுடைய கமனம். தக்ஷிணாயநம் - தக்ஷிண திக்கமனம், உத்தராயணம் - உத்தரதிக் கமனம். மகராதி ஆறு மாதத்துக்கு உத்தராயணமென்றும், கடகாதி ஆறு மாதத்திற்கு தக்ஷிணாயன மெனப்

பெயர். மகர ஸங்க்ராந்தியான புண்ய காலம். அவ்வளவு போராது:- இப்படி கலங்கி வார்த்தை சொல்லுவது போராதென்றபடி. முசிப்பு - இளைப்பாறுதல்; சோம்பல்.

வாக்கொன்றை நன்றாகக் குறிக்கொள்ளாவிடில் ஸகல துன்பங்களையுமடைவார் என்பதை, "யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால் - சோகாப்பர் சொல்லிழுக்கப்பட்டு" என்கிற குறளாலும் அறியத்தக்கது.

204. ஸூத்ரம்.

294. (உபாப்யாம்):—உபாப்யாம் பக்ஷாப்யாம் எவ-இரண்டு சிறகுகளாலேயே, பக்ஷிணாம் - பக்ஷிகளுக்கு, ஆகாசே - ஆகாசத்தில், கதி: - எப்படி ஸஞ்சாரமோ, ததைவ - அப்படியே, ஜ்ஞான கர்மப்யாம் - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே, பகவான் ஹரி: - எம்பெருமான், ப்ராப்யதே - அடையப்படுகிறான்.

295. (பஶுர்மநுஷ்ய:):—பஶு: மநுஷ்ய: பக்ஷீவா - பசுவாகிலும், மனுஷ்யனாகிலும் பக்ஷியாகிலும், யேச - (இவர்களுக்குள்) எவர்கள், வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா: - வைஷ்ணவனை ஆச்ரயித்திருக்கிறார்களோ, தே - அவர்கள், தேநைவ - அந்த வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே, விஷ்ணோ: தத் பரமம்பதம் - விஷ்ணுவின் அந்த பரமபதத்தை, ப்ரயாஸ்யந்தி - அடைகிறார்கள்.

296. (யம் யம்):—யம் யம் - எதையெதை, பாணிப்யாம் ஸ்ப்ருசதி - திருக்கைகளால் தொடுகிறானோ, யம் யம் - எதையெதை, சக்ஷுஷா பச்யதி - திருக்கண்களாலே பார்க்கிறானோ, ஸ்தாவராணி அபி - அவைகள் ஸ்தாவரங்களானபோதிலும், முச்யந்தே - மோக்ஷத்தையடைகின்றன, பாந்தவா: ஜநா: கிம்புந: - பந்துஜனங்கள் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியதென்ன.

(அ—ம்). நிரபேக்ஷ ஸாதநம் - பூர்ண ஸாதநம்.

206. ஸூத்ரம்.

297. (மத்பக்தம்):—45-வது இலக்கம் பார்க்க.

295. பாரத்வாஜஸ்ம்ருதி. 296. பார - ஸ்மி.

298. (த்வம்):—த்வம் - தேவரீரே, ஸ்ரீதப்ரபாவேநகானப்ரபாவத்தாலே, நிஸ்தாரயிதும் அர்ஹஸி - இந்த பாபஸமுத்திரத்திலிருந்து தாண்டிவைப்பதற்கு தகுந்தவராகிறீர். ஏவம் உக்த்வா அத - இப்படிச் சொல்லியவுடன், ராக்ஷஸ: - ப்ரஹ்மராக்ஷஸனானவன், சண்டாளம் சரணம் கத: - நம்பாடுவானைச் சரணமடைந்தான்.

299. (யுந்மயா):—மயா - என்னாலே, கைசிகம் - கைசிகமென்று பெயரையுடையதும், உத்தமம் ஸ்வரம் - உயர்ந்ததான ஸ்வரமானது, பச்சிமம்கீதம்-கடைசியாகப்பாடப்பட்டதோ, (அதினாலே உன்னைக்கரையேற்றுவிக்கிறேனென்று நம்பாடுவான் சொன்னான்.)

300. (மார்காகதோ):—ஸமக்ரபலவாஹந:-நிறைந்த ஸைந்யங்களோடும் வாஹனங்களோடுங்கூடினவனாய்; அந்தரிக்ஷசர: - ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனாய், ஸ்ரீமான் - ஸர்வவித ஸம்பத்தையுடையவனாய், மார்க்காகத: - மார்க்கவசாத் போகிறவனாய், ந்ருபச்ரேஷ்ட: வஸு: - ராஜஶ்ரேஷ்டரான உபரிசரவஸுவானவன், தம் தேசம் ப்ராப்தவான் - விவாதம் நடக்கும் அந்தவிடத்திற்கு வந்தான். தேது - அவர்களோ, அந்தரிக்ஷகம் - ஆகாசத்திலிருப்பவரும், ஸஹஸாயாந்தம் - வேகமாய்ப் போகிறவருமான, தம் வஸும் த்ருஷ்ட்வா - அந்த உபரிசரவஸுவைப்பார்த்து, த்விஜாதய: - ருஷிகளென்ன, தேவா: - தேவதைகளென்ன, இவர்கள், ஏஷ: ஸம்சயம் சேத்ஸ்யதி - இவன் இந்த ஸம்சயத்தைப்போக்க வல்லனென்று, ஊசு: - சொன்னார்கள்.

301. (தாந்யை:) ஹே நராதிப - ஓ ராஜாவே, தாந்யை: - தான்யங்களால், (மாவினால்)யஷ்டவ்யம் - யாகஞ்செய்யவேண்டியது, அஸ்மாகம் ஏஷ:பக்ஷ: - என்பது ஏங்களுடைய அபிப்ராயம். பசுபி: - ஸாக்ஷாத் பசுவைக்கொண்டு யஜிக்கவேண்டுமென்பது, ஹே தேவாநாம் ஹி பக்ஷ: - தேவதைகளுடைய அபிப்ராயம். ஹே ராஜன் - ஓ அரசனே! ந: வதஸ்வ - எங்களுக்கு ந்யாயம் சொல்லு.

298. 299. கைசிகமாஹாத்ம்யம்.

302. (தேவதாநாம்) :—வஸுநா - உபரிசரவஸுவினால், தேவதாநாம் மதம் ச்ருத்வா து-தேவதைகளுடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டு, பக்ஷம் ஸம்ச்ரயாத் - அவர்களின் பக்ஷத்தையவலம்பித்து, அஜேந சாகேந - ஆட்டினால், யஷ்டவ்யம் - யஜிக்கவேணுமென்று, ஏவம் ததா வச: உக்தம் - இவ்விதமாய் அப்பொழுது வார்த்தை சொல்லப்பட்டது.

303. (குபிதாஸ்தே) :—ததா - அப்பொழுது, ஸர்வேமுனய: - ஸமஸ்தமான ருஷிகளும், குபிதா: - கோபமடைந்தவர்களாய், ஸூர்யவர்ச்சஸ: - ஸூர்யனைப்போன்ற காந்தியையுடையவர்களாய், விமானஸ்தம் - விமானத்திலிருக்கிறவனும், தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம் - தேவபக்ஷபாதியாய் பேசினவனுமான, வஸும் - உபரிசரவஸுவைப்பார்த்து, ஊசு: - சொன்னார்கள், யஸ்மாத் - எந்த காரணத்தால், தே - உன்னால், ஸுரபக்ஷோக்ருஹீத: - தேவதைகளின் பக்ஷமானது அங்கீகரிக்கப்பட்டதோ, தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தினால், திவ:பத - ஆகாசத்தினின்றும் விழக்கடவாய், அத்யப்ருதி - இன்று முதல், ராஜந் - ஓ அரசனே! தே - உனக்கு, ஆகாசேகதி: விஹதா - ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பது போய்விட்டது. வேதஸூத்ராணாம் - வேத ஸூத்திரங்களுக்கு, விருத்தம் - விருத்தமாக, உக்தம் பவேத்யதி - சொல்லப்பட்டதேயானால்; அஸ்மத் சாபாபிகாதேந - எங்கள் சாபத்தின் அடியினால், மஹீம்பித்வா - பூமியைப் பிளந்துகொண்டு, ப்ரவேக்ஷ்யஸி - விழக்கடவாய், வயம் விருத்தவசந: யதி - நாங்கள் விருத்தமான வார்த்தையையுடையவர்களானால், தத்ர பதாமஹே - அப்படியே நாங்களும் அங்கு விழக்கடவோம்.

304. (ததஸ்தஸ்மிந்):—தத: - பிறகு, தஸ்மிந் முஹூர்த்தே - அப்படி சபித்த அந்தகாலத்திலேயே, உபரிவஸு: ராஜா - அந்த உபரிசரவஸு மஹாராஜன், ததா - அப்படியே, அதோவை - தலைகீழாய், ந்ருப: - அந்த அரசன், ஆசுபூமே: விவரக: - சீக்கிரமாய் பூமியின் ரந்த்ரத்தில் ப்ரவேசித்தவனாய், ஸம்பபூவ - ஆனான்.

300—முதல் 304. வரையில் பாரதம் - மோக்ஷதர்மம்.

(அ—ம்). உத்தானைகாதசி - ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தியில் யோக நித்ரையில் நின்றும் திருப்பள்ளி யுணரும் தினமான கார்த்திக சுக்ல ஏகாதசி. ஸித்தாச்ரமம் - வாமனாச்ரமம். ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய் - ஸத்வ ப்ரதிபாதகமான் சாஸ்த்ர தர்மத்திலே நியதனாய். (சாஸ்த்ரமாவது—ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரம்.)

நம்பாடுவான் நைச்சியத்திற்கு ஜன்மம் காரணமா? ஜ்ஞானம் காரணமா? நம்பாடுவான் ஜன்ம ஸித்தமான நைச்சியத்தையுடையவரென்று சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜ்ஞான ஜன்மம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள், அதாவது இவருடைய நைச்சியத்திற்குக் காரணம் ஜ்ஞானமே யொழிய, ஜன்மத்தால் வருவதல்ல வென்று நிஷ்கர்ஷித்து, ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜாதி பரமாய் அர்த்தம் கொள்ளாமல், ஆத்ம பரமாய்க்கொண்டு 'ஜ்ஞான ஜன்மம்' என்று பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். ஜன்ம சப்தம் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டுமோவென்றால், சில ப்ரமாணங்களில் ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜ்ஞானபரமாய் அர்த்தமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்:—'அன்று நான் பிறந்திலேன் - பிறந்தபின் மறந்திலேன்' என்றும், 'செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத்தின்றெங்கே கிடக்கும்' என்றும், 'வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி" என்று இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் ஜ்ஞானம் பிறந்ததாகப் பொருளாகிறது. இந்த நியாயத்தை வுட்கொண்டு 'ஜன்மம் நைச்சியஸித்தம்' என்கிற விடங்களில் ஜன்ம சப்தத்திற்கு ஜ்ஞான ஜன்மமென்று ரூடியாக பொருள் கூறுவது கூடாது.

இவ்வர்த்தம் கோல்விழுக்காட்டில் நம்பாடுவான் முதலானவர்களுக்கு நைச்சியம் ஜ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டதாகச் சொன்னாலும் மற்றும் ஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்குண்டாகும் நைச்சியத்திற்கு, இத்தையே காரணமாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏனெனில்; லோகத்தில் ஜ்ஞானமில்லாதவன் தாழ்ந்த ஜன்மத்தில் பிறந்ததை கொண்டு எல்லோரிடத்திலும் தன் ஜன்ம ஸித்தமான நைச்சியத்தைக்காட்டுவதை எப்போதும் காணலாம். இதற்கு ஜ்ஞானம் காரணமாகமாட்டாது. ஆகையால் இவர்களுக்கு வரும் நைச்சியம் இயல்பாகவேயுள்ளது. மற்றவர்களுக்கு ஜன்மத்தால் அஹங்காரமும், இவர்களுக்கு ஜன்மத்தால் நைச்சியம் வந்த ஏற்றமுண்டு. ஆகையால் இவர்களுக்கு நைச்சியம், ஜன்மஸித்தமென்று கொண்டாடத்தட்டில்லை, ஜன்மத்தை ஜ்ஞானபரமாக மூலக்காரரும், விசதவாக்சிகாமணிகளான வ்யாக்யானக்காரர்களும் எங்கும் வெளியிடவில்லை. அஸ்மத் ஆசாரியரும் இவ்வர்த்தம் ஸாதித்ததில்லை அவர்கள் திருவுள்ளத்திற்கும் இது சேராது.

(பர்யாயஶப்தங்களைக்கொண்டு ஒரு அபிப்ராயத்தை வேறு விதமாக மாற்றிவிடலாமென்பதை, 'தாமரைக்கண்ணனுக்கு' பதில் 'கழுக்காணிக்கண்ணன்' என்று ஒரு வித்வான் கூறியதை இவ்விடத்தில் அறியத்தகுந்தது. இதன் விவரணம் ஈட்டில் காணலாம்.)

'நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்' என்பதற்கு ஓர் ஐதிஹ்யமாவது.—

பெரிய திருநாள் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தப்பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது எம்பெருமானார் தாமும் தீர்த்தமாடி ஸேவித்தெழுந்தருளுகிறவர், பிள்ளை யுறங்காவில்லி தாஸர் திருக்கை கொடுத்தவர இதென்னென்று சிலர் விண்ணப்பம் செய்ய, ஜந்மமுயர்ந்திருக்கையாலே நின்றோமே யென்கிற அபிமானமுண்டிறே யெல்லார்க்கும், அக்கொத்தையுமில்லாதவரிறேயிவரென்று அருளிச்செய்தருளினார்.

வார்த்தாமாலை.

207. ஸூத்திரம்.

305. (ஸர்வே'வேதா:):—யத்பதம்-யாதொரு ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, ஸர்வேவேதா: - எல்லாவேதங்களும், ஆமநந்தி - சொல்லுகின்றனவோ, யத் - யாதொன்றை, ஸர்வாணி தபாம்ஸி ச - எல்லா தவங்களும், வதந்தி - சொல்லுகின்றனவோ, யத் இச்சந்த: - யாதொன்றை விரும்பினவர்களாய், ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி - ப்ரஹ்மசரியத்தைச் செய்கிறார்களோ, தே - உனக்கு, தத்பதம் - அந்தப் ப்ராப்யஸ்வரூபத்தை, ஸங்க்ரஹேண - சுருக்கமாய், ப்ரவீமி - சொல்லுகிறேன். ஏதத் - இதுவானது, ஓமிதி - ஓம் என்பது,

306. (ஸர்வஸ்ய):—96-வது இலக்கம் பார்க்க.

307. (ஸ்வாத்யாய:):—ஸ்வாத்யாய: - வேதங்கள், அத்யேதவ்ய: - அத்யயநம்பண்ணத்தகுந்தன.

308. (மத்பக்தாந்):—ச்ரோத்ரிய: - வேதாத்யயநம்பண்ணினவன், மத்பக்தாந் நிந்தந் - என் பக்தர்களை நிந்தித்தானேயாகில், வத்ய: - உடனே, சண்டாளத்தாம் 'வ்ரஜேத் - சண்டாளத்தன்மையையடைவான்.

305. கடோபநிஷத் - 15.

(அ—ம்). ஒரு தலை - ஒரு தட்டு, ஒரு கூட்டம்

(பட்டர், ஸகலசாஸ்த்திரங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி பரதத்வத்தில் நிச்சயஜ்ஞானமில்லாத ஓர் ஶாஸ்திரி எழுந்தருளினால், வா, போ, என்று ஏகவசனத்தாலும், ஶாஸ்த்திரஜ்ஞானமில்லாமல் பரதத்வத்தை நிச்சயமாய் அறிந்த பாகவதரை ஆதரித்து எழுந்தருள வேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணிய ஐதிஹ்யம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

208. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). 'ஏழையேதலன்' இத்யாதியாலே அபிஜநவித்யாவ்ருத்தங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீ குகப்பெருமாள் விஷயமாக அவை யொன்றையும் பாராதே ஶரண்யரான பெருமாள் தாம் 'உன் தோழி' என்று புருஷகாரஸம்பந்தத்தையும், 'உம்பி' என்று பாகவதாஹங்காரத்தையுமுண்டாக்கி, 'தோழன் நீ எனக்கு' என்று தாமுமங்கீகரித்து, 'இங்கொழி' என்று தாமுகந்த கைங்கர்யத்தையும் கொண்டாரென்கையாலே ஜந்மவ்ருத்தாதிகள் அப்ரயோஜகம், பகவத்க்ருபையே ப்ரயோஜகமென்னுமிடம் வ்யக்தம்.

பரகாலநல்லான்ரஹஸ்யம்.

210. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விஶிஷ்டன் - அதிகன், மேலானவன்.

211. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ரஷ்டாவானவன் - நழுவ நிற்கிறவன்,

212. ஸூத்திரம்.

309. (காலேஷ்டு):—229-வது இலக்கம்பார்க்க.

(அ—ம்). ப்ரம்ஶம் - ப்ரமம், நசித்தலையுண்டாக்குவது. ப்ரம்ஶஸம்பாவனையாவது - நழுவுதலுக்கு ஹேதுவானது. அசஸ்மிந்தத்புத்தியாவது - ஶ்ரேஷ்டமல்லாததிலே ஶ்ரேஷ்டபுத்திபண்ணுமது. ப்ரஜனகமாவது;— 'ஜனனத்தைக்கவ்விவிக்கும் ஹேதுவென்று த்யாகநிஷ்டர்க்கு விளக்குமது.

ஆ·வி.

213. ஸூத்ரம்

(அ—ம்). பாவிக்கவேணும் - அப்யஸிக்கவேணும்.

217. ஸூத்ரம்.

310. (ஶ்வபசோऽபி):—149-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). "ஶ்வபசோऽபி" ஶ்லோகத்தால் விஷ்ணுபக்தன் ஶ்வபசனாயிருந்தாலும் த்விஜனைக்காட்டிலும் அதிகன் என்று சொன்னதைக்கொண்டு இந்த த்விஜன் விஷ்ணுபக்தியுடையவனோ? அல்லது விஷ்ணு பக்தியில்லாதவனோ? என்று ஶப்தத்தால் தோற்றவில்லை. ஆனால் இவ்விடத்தில் சொன்ன த்விஜன் விஷ்ணு பக்தியுடையவனென்றே கொள்ளவேணும். அப்போதுதான், விஷ்ணுபக்தியுடைய ஶ்வபசன் விஷ்ணு பக்தியுடைய த்விஜனைக்காட்டிலும் அதிகன் என்று அர்த்தமாகும். இதை வேறுவிதமாக, விஷ்ணுபக்தியில்லாத த்விஜனைக்காட்டிலும், விஷ்ணுபக்தியுடைய ஶ்வபசன அதிகன் என்று அர்த்தம் கொண்டால், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகரணத்திற்கும், ச்லோகத்தின் பூர்வோத்தர வாக்யங்களுக்கும், ருஷியின் திருவுள்ளத்திற்கும் சேராது.

1. ப்ரகரணத்திற்குச் சேராததாவது:—

உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும், பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் இரண்டு மொக்குமோ வென்னில்? "ஒவ்வாது" என்று அருளிச்செய்ததால், இருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாயிருந்தும் ஒருவர் மற்றொருவரைக்காட்டிலும் விலக்ஷணர் என்று ஸூத்ரகாரர் அறுதியிட்டிருக்கிறபடி இந்த ச்லோகமும் பகவத் ஸம்பந்தமுடைய த்விஜனைக்காட்டிலும், பகவத் ஸம்பந்தமுடைய ச்வபசன் அதிகன் என்று சொல்லுவதாகவே கொள்ளவேணும்.

2. ச்லோகத்தின் பூர்வோத்தர வாக்யங்களுக்குச் சேராததாவது:-

ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தத்தில் சொன்ன த்விஜ சப்தத்திற்கு விஷ்ணு பக்தியில்லாத த்விஜன் என்று சொல்லிவிட்டால் பின்னும் உத்தர வாக்யத்தில் "விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து" என்று சொன்னதையே சொல்லக்கூடாது. அப்படியே சொல்லிற்றென்றால் "கூறியது கூறல் மிகைபட கூறல்" என்கிற தோஷத்தில் விழும். ஆகையால் இவ்விடத்தில் த்விஜ சப்தத்திற்கு விஷ்ணுபக்தியுடைய த்விஜனையே காட்டித்தாயிற்று.

3. ருஷி திருவுள்ளத்திற்குச் சேராததாவது:—

ருஷிதிருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிய நம்மாசாரியர்கள் தங்கள் ஸித்தாந்தத்திற்கு இதையே ஆதாரமாக எடுத்திருக்கிறபடியால் இருவர்கள் அபிப்பிராயம் அதுவே என்று நிச்சயிக்கலாம். வ்யாக்யானத்தில் 'இங்ஙனன்றாகில் கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே." என்றருளிச்செய்தது, இருவர் திருவுள்ளமும் ஒன்றே யாகக் காண்கைக்காக.

இன்னமும் உத்தரவாக்யத்தில் "ச்வபசாதம:" என்கிற பதத்திற்கு, விஷ்ணு பக்தியில்லாத ச்வபசனை சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும்.

தாலத்திழி தலத்தூர் சண்டாள மாணலும்
மேலத்தவரதனின் மேன்மைத்தே—கோலக்
குறுங்குடி வாழ்மாயன் குரை கழற்காளாகப்
பெறுங்குடியாய் வாழ்வார் பிறப்பு.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யந்தாதி.

(காலத்து - பூமியின்கண், மேல் - மேன்மையாகிய, அ - அந்த தவரதனின் - தவசிகளைப் பார்க்கிலும். ஆள் ஆகப்பெறும் - அடிமையாகப் பெறுகின்ற,)

220. ஸூத்ரம்.

311. (பக்திரஷ்டவிதா):—அஷ்டவிதா - எட்டு விதமான, ஏஷாபக்தி: ஹி - இந்த பக்தியானது, யஸ்மின் ம்லேச்சேऽபி வர்த்ததே - எந்த மிலேச்சரிடத்திலுமிருக்கிறதோ, தஸ்மைதேயம் - அவன் பொருட்டு அபேக்ஷிதார்த்தங்களைச் சொல்லவேணும், தத: க்ராஹ்யம் - அப்படியே அவரிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களிருந்தால் க்ராஹிக்கதக்ககுந்தது, ஸச - அப்படிப்பட்டவர், அஹம் யதாஹி - நான் எப்படியோ, (அப்படி) பூஜ்ய: - பூஜிக்கத்தகுந்தவனாவான்.

223. ஸூத்ரம்.

312. (குருரேவ):—குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம - ஆசார்யனே பெரிய ப்ரஹ்மம், குருரேவ பராகதி: - ஆசார்யனே உயர்ந்த உபா

யம், குருரேவ பராவித்யா - ஆசார்யனே உயர்ந்த வித்யை, குருரேவ பராயணம் - ஆசார்யனே ப்ராப்யம், குருரேவபர: காம: - ஆசார்யனே மிகவும் விரும்பத்தக்கவன், குருரேவ பரம் தனம் - ஆசார்யனே உயர்ந்ததனம்.

326. ஸூத்திரம்.

313. (மத்பக்தம்):—யே நரா: - எந்த மனிதர்கள், மத்பக்தம் - என் பக்தனை, சூத்ர ஸாமான்யாத் - மற்ற சூத்ரஸமானமாக, அவமன்யந்தி - அவமானிக்கிறார்களோ, நராதமா: - அந்த கீழ்ப்பட்டமனிதர்கள், நரகேஷு - நரகங்களிலே, வர்ஷகோடி: - அவதிஷ்டந்தி - அநேக கோடிவர்ஷங்கள் இருக்கிறார்கள். மத்பக்தம் - என்பக்தனை, சண்டாளமபி - சண்டாளனைபேதிலும், புத்திமான் - ஜ்ஞானமுள்ளவன், நாவமன்யேத - அவமானிக்கக்கூடாது. அவமானாத் - அப்படித் தெரியாமல் அவமதிசெய்தால், ஸ: - அவன், ரௌரவே நரகே பததி எவ - ரௌரவம் முதலிய நரகங்களில் அவசியமாய் விழுகிறான்.

315. (ந ஶூத்ரா:):—பகவத்பக்தா: - பகவானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள், ந ஶூத்ரா: - ஶூத்ரர்களல்ல, விப்ரா: பாகவதா: ஸ்ம்ருதா: - பாகவதரான ப்ராஹ்மணர்களென்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஜநார்தநே - கண்ணனிடத்தில், யே அபக்தா: ஹி - எவர்கள் பக்தர்களல்லரோ, தே - அவர்கள், ஸர்வவர்ணேஷு - எல்லா வர்ணங்களிலும், ஶூத்ரா: - ஶூத்ரர்கள்.

316. (மத்பக்தஜன):—மத்பக்தஜனவாத்ஸல்யம் - என்னடியார்களிடத்தில் அன்பும், பூஜாயாம் அநுமோதநம் ச - என் பூஜையில் ஸந்தோஷிப்பதும், ஸ்வயம் அப்யர்ச்சநே யத்ந: - தான் பூஜை செய்வதில் யத்நமும், மதர்த்தே டம்பவர்ஜநம் - எனக்கான விஷயத்தில் டம்பமின்மையும், மத்கதாச்ரவணே பக்தி: - என் திவ்ய சரிதங்களைக் கேட்பதில் பக்தியும்; ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா—(அதினாலுண்டான) குரல் தழுதழுத்தலும், கண்ணீர் பெருக்குவதும், மயிர்க்கூச்சலடைவதும், மம நித்யம் அநுஸ்மரணம் - என்னை எப்போதும் நினைப்பதும், ய: ச மாம் நோபஜீவதி - என்னை வைத்துக்கொண்டு ஜீவிக்காமையும், அஷ்டவிதா ஏஷா பக்தி: - (இவை

யாகிற) எட்டுவிதமான இந்த பக்தியானது, யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே - எந்த ம்லேச்சனிடமுமிருக்கிறதோ, ஸ: - அவன், விப்ரேந்த்ர: - ப்ராஹ்மணோத்தமன், முநி: - ருஷி, ஸ்ரீமாந் - ஸம்பத்தையுடையவன், ஸ: யதி: - அவன் ஸந்யாஸி, ஸ ச பண்டித: - அவனே பண்டிதன், சதுர்வேதீ - நான்கு வேதமறிந்தவனாய், பக்திவர்ஜித: பூஜயந் - பக்தியில்லாமல் என்னை பூஜிக்கிறவன், மே ந பூஜ்ய: - எனக்கு பூஜிக்கத்தகுந்தவனல்லன், ய: - எவன், ச்வபச: அபி - ச்வபசனாயிருந்தாலும், மத்பக்த: - என்பக்தனாயிருக்கிறானோ, ஸ: அஸௌ - அந்த இந்த ச்வபசன், ஸதா மே பூஜ்ய: - எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன், தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் - அவனுக்கு ஜ்ஞானப்ரதானம் பண்ணவேணும், அவனிடத்திலிருந்து ஜ்ஞானம் பெற்றுக்கொள்ளவேணும், அஹம் யதா ஹி ஸ ச பூஜ்ய: - என்னைப்போல் அவனும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாகிறான்.

317. (ஶூத்ரம்):—பகவத்பக்தம் - பகவத் பக்தனாகிய, ஶூத்ரம் வா - ஶூத்ரனையும், நிஷாதம் - வேடனையும், ச்வபசம் ததா - நாய் மாம்ஸம் புஜிக்கிறவனையும், ய: ஜாதிஸாமாந்யாத் வீக்ஷதே - எவன் அந்தந்த ஜாதியின்படி குபாதுவாகப்பார்க்கிறானோ, ஸ நர: நரகம் யாதி - அந்த மனிதன் நரகத்தையடைவான்.

318. (மத்பக்தம்):—45-வது இலக்கம்பார்க்க.

319. (ஶ்வபச):—149-வது இலக்கம்பார்க்க.

319, (விப்ராத்):—அரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாத் - பத்மநாபனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் விமுகனை, த்விஷட்குணயுதாத் - பன்னிரண்டு குணங்களோடுகூடிய, விப்ராத் - ப்ராஹ்மணனைக்காட்டிலும், ச்வபசம் வரிஷ்டம் - ச்வபசன் ச்ரேஷ்டன் (என்று) மன்யே - எண்ணுகிறேன், ததர்ப்பித மனோவசநே ஹிதார்த்தப்ராண: - பகவத் திருவடிகளில் வைக்கப்பட்ட மனது, வாக், காயம், த்ரவ்யம், ப்ராணன், இவைகளுடையவன், ஸகலம் புநாதி - எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தி செய்கிறான்; நது பூரிமான: - அதிக அஹங்காரமுள்ளவன் அப்படி பரிசுத்தி செய்யமாட்டான்.

320, (வைஷ்ணவாநாம்):—வைஷ்ணவாநாம் விசேஷ: அஸ்தி - வைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. (என்னெனில்)

விஷ்ணோராயதநம் மஹத் - அவர்களுடைய திருமேனியானது பகவானின் பெரிய திருக்கோயில், மநீஷிணாம் ஹ்ருதயாநி - வித்வான்களுடைய ஹ்ருதயங்கள். ஜங்கம ஸ்ரீவிமாநாநி - ஸம்பத்கரமாய் ஸஞ்சரிக்கின்ற விமானங்களாயிருக்கின்றன, சுபாசாரம் - மங்களகரமான ஆசாரத்தையுடையவனையும், வீதகல்மஷம் - தோஷமற்றவனையும், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் - எப்படிப்பட்ட நீச குலத்திற் பிறந்தவனையுமிருக்கிற, வைஷ்ணவம் ய: பஶ்யதி-வைஷ்ணவனை எவன் பார்க்கிறானோ, (உடனே) புவி தண்டவத் ப்ரணமேத் - பூமியில் ஒரு தடிபோல் விழுந்து ஸேவிக்கவேணும்.

(அ—ம்). அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னிலுத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமென்னுமிடத்துக்கு அநேக உதாஹரணங்களாவன:—

விச்வாமித்ரர் ப்ரஹ்மர்ஷியான சரித்ரம்.

1. ஓர் ஸமயத்தில் விச்வாமித்ரர் கடுந்தபஸ்ஸு செய்துகொண்டிருக்கையில் தர்மதேவதை அவரைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வஸிஷ்டரூபத்துடன் வந்து, "எனக்குத் தாங்கமுடியாத பசி உண்டாயிருக்கிறது சீக்ரம் அன்னம் போடு" என்று கேட்ட மாத்திரத்தில், விச்வாமித்ரர் உடனே திவ்யமான சருவை ஸித்தம் செய்தார். ஆனால் அதில் கவனத்தை யெல்லாம் செலுத்தினதால் அதிதியைப் பூர்ணமாய் உபசரிக்க முடியவில்லை. பிறகு இதர தபஸ்விகளால் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தை அந்த அதிதி புஜித்த பிறகு, விச்வாமித்ரர் தான் சமைத்த அன்னத்தைக் கொதிக்க எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுக்க, "எனக்கு வேண்டாம். நான் புஜித்தாய் விட்டது. நீ இங்கேயே இரு" என்று அந்த அதிதி போய் விட்டார். அவரிடத்தில் வைத்த பக்தியால் விச்வாமித்ரர் அந்த அன்னத்தை தலையில் வைத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு அசையாமல் காற்றைப் புஜித்துக் கொண்டு கட்டையைப் போல் நின்று கொண்டிருந்தார். நூறு வருஷங்களான பிறகு தர்மதேவதை மறுபடியும் வஸிஷ்ட ரூபத்துடன் அங்கே வந்து, விச்வாமித்ரர் அன்னத்தைத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு அசையாமல் நிற்பதைக் கண்டு ஸந்தோஷமடைந்து, அந்த அன்னம் அதிக உஷ்ணமாயும் அப்போது சமைக்கப் பட்டது போலும் இருக்கக் கண்டு அதை ஒப்புக் கொண்டு, "ப்ரஹ்மர்ஷே! நான் உமது பக்தியால் மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன்" என்று ஆசீர்வதித்துச் சென்றார். உடனே விச்வாமித்ரருடைய க்ஷத்ரியத்தன்மை நீங்கி ப்ரஹ்மர்ஷியானார்.

பாரதம் உத்யோகபர்வம். 106.

(சரு - அக்கினி ஹோமம் செய்யத் தகுந்த அன்னம்; தேவருணவு) இன்னமும் விச்வாமித்ரர் பிராம்மணரான சரித்திரம்—பாரதம் அநுசாஸன பர்வம் தானதர்ம பர்வம். 7-வது அத்யாயத்தில் காணலாம்.

ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் 65-வது ஸர்க்கத்தில் பார்க்கக் காணலாம்.

2. கல்லாயிருந்த அஹல்யை, அதே ஜன்மத்தில் ஸ்திரீ ரூபத்தையடைந்தாள் என்பதை ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசதமாகக் காணலாம்.

3. த்ரிசங்கு விஷயம் 198-வது ஸூத்திரத்தில் கண்டு கொள்ளுவது.

4. வீதஹவ்யனும் அவன் வம்சமும் பிராம்மணரான சரித்திரம்:-

வைவஸ்வத மனுவின் புத்ரனான சர்யாதியின் வம்சத்தில் வீதஹவ்யனென்று ஒரு அரசன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்ரர்கள் காசி தேசத்தரசனான ஹர்யச்வன் மேல் படையெடுத்து அவனைக் கொன்றார்கள். சில காலங்கழித்து ஸுதேவனென்ற அவனுடைய புத்ரனான திவோதாஸன் அவர்களுடன் வெகுகாலம் யுத்தஞ்செய்து தோற்றுப் பரத்வாஜ மஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். அவர் ஒரு யாகஞ்செய்து, ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல சக்திகளையும் ஒன்று சேர்த்து, அவனுடன் தான் திவோதாஸனுக்குப் புத்ரனாய்ப் பிறந்தார். அந்த ப்ரதர்த்தனன் வீதஹவ்யனுடைய புத்ரர்களை வெகு சுலபமாய் ஸம்ஹரித்தான். வீதஹவ்யன் ராஜ்யத்திலிருந்து ஓடிப் பிருகு மஹர்ஷியைச் சரணமடைந்தான். ப்ரதர்த்தனன் அவனைத் துரத்திக்கொண்டு அவருடைய ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றான். பிருகு அவனை விதிப்படி உபசரித்து, வந்த காரணத்தை கேட்டார். ப்ரதர்த்தனன், "ஸ்வாமி! வீதஹவ்யன் இங்கே வந்திருக்கிறான். அவனுடைய புத்ரர்கள் என் வம்சத்தை யழித்தார்கள். அவர்களைக் கொன்றேன். இவன் மிகுந்திருக்கிறான். இவனையும் கொல்லப் போகிறேன்; வெளியில் அனுப்புங்கள்" என்றான். அதற்கு பிருகு, "குழந்தாய்! இங்கே க்ஷத்ரியன் ஒருவருமில்லையே. இங்கிருப்பவர்களெல்லோரும் ப்ராஹ்மணர்களல்லவா" வென்றார். ப்ரதர்த்தனன் மஹர்ஷியின் தருமத்தையறிந்து சிரித்து "அப்படியா! என் வீர்யத்தின் மஹிமையால் வீதஹவ்யனுக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள க்ஷத்ரிய ஜன்மம் போய் ப்ராஹ்மண ஜன்மம் வந்ததைப்பற்றி அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தேன். உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்" என்று விஷத்தை விட்டு விட்ட ஸர்ப்பம்போல வந்த வழியே சென்றான். இப்படிப் பிருகு மஹர்ஷியின்

தபோமஹிமையால் வீதஹவ்யன் ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தையும், அதற்குரிய ஜ்ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையுமடைந்தான்.

பாரதம் அநுசாஸநபர்வம்-8.

5. ஒரு நாய் பயந்து ரிஷியைச் சரணமடைந்து ஒரு ஜந்மத்தில் வரவர மேற்பிறப்பை யடைந்த வைபவம்:—

ஒரு அரண்யத்தில் ஒரு ருஷியினிடம் நாய் வெகு ப்ரீதியுடன் வசித்து வந்தது. இந்த நாயைக் கொல்ல ஒரு சிறுத்தைப் புலி அங்கு வந்து சேர்ந்தது. நாய் பயந்து ரிஷியைச் சரணமடைந்தது. அந்த நாயை ருஷி தன் சக்தியால் சிறுத்தைப்புலியாக செய்துவிட்டார். பிறகு ஒரு பெரிய புலி இந்த சிறுத்தையை கொல்ல வந்தது. அது ருஷியைச் சரணமடைந்தவுடன் பெரிய புலியாயிற்று. இவ்விதமாக அந்த நாய் யானையாகவும், சிங்கமாகவும், சரபமாகவும் ஆயிற்று. இந்த சரபமான நாய் ருஷியை கொல்ல நினைத்தது. அந்த ரிஷி சரபத்தை பழைய நாயாக செய்து விட்டார்.

6. ப்ரமரகீடந்யாயத்தாலும் ஒரு ஜந்மத்தில் வேறு சரீரமடைந்ததைக் காணலாம்.

"வேட்டு வேளானும் போலே...ஸாம்யம் பெற ஊதி" என்கிற வாக்யத்தைக் கண்டுகொள்க.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

228. ஸூத்திரம்.

321. (தர்மஜ்ஞஸமய:):—தர்மஜ்ஞ ஸமய: - பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டானமும், வேதா:ச - வேதங்களும், ப்ரமாணம் - ப்ரமாணம்.

322. (யாவந் ந):—வஜ்ரோபமா: - வஜ்ரத்திற்கு ஒப்பானதும், வாயு ஸமானவேகா: - காற்றுக்கு நிகரான வேகமுடையனவுமான, பாணா: - பாணங்கள், ராமேரிதா: - பெருமாளால் ஏவப்பட்டனவாய், ராக்ஷஸபுங்கவாநாம் - ராக்ஷஸச்ரேஷ்டர்களுடைய, சிராம்ஸி - தலைகளை, யாவத் ந க்ருஹ்ணந்தி - எதற்குள் க்ரஹிக்க

321. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம். 322. ரா - யு - 14-4.

வில்லையோ, (அதற்குள்) மைதிலீ - ஸீதாப்பிராட்டி, தாசரதாய - பெருமாள்பொருட்டு, ப்ரதீயதாம் - கொடுக்கப்படட்டும்.

323. (அந்யஸ்த்வேவம்):—நிஸாசர - ஓ ராக்ஷஸ! அந்யஸ்து - வேறொருவன், ஏவம்விதம்-இவ்வண்ணம், ஏதத் வாக்யம் ப்ரூயாத் - இந்த வாக்யத்தைசொல்வானேயாகில், அஸ்மிந் முஹூர்த்தே ந பவேத் - இந்த முஹூர்த்தத்தில் இரான் (ஒழித்துவிடுவேனென்றபடி.) குலபாம்ஸநம் த்வாம் து திக் - இராக்கத குலத்தில் தள்ளுண்ட உனக்கு நிந்தையுண்டாகுக.

324. (வசஸா):—(பெருமாள்) ஏநம் - சரணாகதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை, வசஸா ஸாந்த்வயித்வா - நல் வார்த்தை சொல்லி, லோசநாப்யாம் - திருக்கண்களாலே, பிபந்நிவ - குளிரக் கடாக்ஷித்து, ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்-ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்தை, மம தத்த்வேந ஆக்யாஹி - எனக்கு உண்மையாய் சொல்லவேணும் (என்றார்.)

229. ஸூத்திரம்.

325. (மர்யாதாநாம்):—217-வது இலக்கம்பார்க்க,

230. ஸூத்திரம்.

326. (தர்மராஜஸ்து):—தர்மராஜ: து - தர்மபுத்ரரானவர், தத்ர - அந்தவிடத்தில், ஏநம் - இந்த விதுரரை, வித்வாந் - (ஜ்ஞானத்தையும் வர்ணத்தையும்) அறிந்தவராய், ஸஞ்சஸ்காரயிஷு: - (ஜ்ஞானத்தைப்பார்த்து) ஸம்ஸ்கரிக்கவேணுமென்று விரும்பினவராய் ததா - அப்படியே, தக்துகாம: ச - (வர்ணத்தைப்பார்த்து) மந்த்ரமில்லாமல் தஹநம்பண்ணவேணுமென்று இச்சையுடையவராய், அபவத் - ஆனார். அத - பிறகு, ஆகாசே - ஆகாசத்தில், வச: - ஒரு வார்த்தையை, அப்ரவீத் - (ஒருதேவதை) சொல்லிற்று. போ போ ராஜன் - ஓ ராஜாவே! ஏதத் விதுரஸம்ஜ்ஞிகம் களேபரம் - விதுரரென்ற பெயருள்ள இந்த சரீரமானது, ந தக்தவ்யம் -

323. ரா - யு - 16-15, 324, ரா - யு - 10-7. 326. பாரதம்.

மந்த்ரமில்லாமல் கொளுத்தத்தக்கதல்ல, இஹ - இந்த விஷயத்தில், அஸ்ய - இந்த விதுரருக்கு, ஏஷ: தர்ம: ஸநாதந: - இந்த ஸநாதந தர்மமானது, (அதாவது - மந்த்ரபூர்வகமாக ஸம்ஸ்காரஞ்செய்வதென்கிற அநாதி தர்மமானது,) தே லோகவைலக்ஷண்யாத் ந பவிஷ்யதி நாம - உனக்கு சாஸ்த்ரவிருத்தமாக ஆகாது, பார்த்திவ - ஓ அரசனே! அஸௌ - இந்த விதுரர், யதிதர்மம் அவாப்த: - யதி தர்மத்தையடைந்தவர், பரதர்ஷப - ஓ தர்மராஜனே! ந சோச்ய: - ஸந்தேஹத்தாலுண்டான சோகத்தையடையாதே.

231. ஸாவித்திரம்.

327. (கஶ்சித்):— ஹே பாரத - ஓ பரதனே! கச்சித் - ஒரு, த்விஜாதிப்ரவர: - (கோத்திரத்தினுயர்ந்த) ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டனும், வேதாத்யாயீ - வேதத்தை அத்யயநம்பண்ணினவனும், தபோதந: - தபஸ்ஸைத் தனமாகவுடையவனும், தபஸ்வீ - தபஸ் செய்கிறவனும், தர்மசீலச்ச - தர்மஸ்வபாவனும், கௌசிகோ நாம - கௌசிகனென்று பெயரையுடையவனுமான, த்விஜஸத்தம: - (ஸூத்ர சரணத்தாலுயர்ந்த) ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே - அங்கங்களோடுகூடிய வேதவேதாந்தங்களை அத்யயநம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தான், ஸ: - அவன், கஸ்மிம்ஶ்சித் வ்ருக்ஷமூலே - ஒரு மரத்தின் அடியிலுட்கார்ந்து கொண்டு, வேதாநி உச்சாரயந் ஸ்தித: - வேதங்களைச்சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். வ்ருக்ஷஸ்ய உபரிஷ்டாச்ச - மரத்தின் மேல், பலாகா - கொக்கானது, ஸம்நிலீயத - மறைந்திருந்தது, தயா - அந்த கொக்கினால், ப்ராஹ்மணஸ்ய உரஸி - ப்ராஹ்மணனுடைய மார்பில், ததா - அப்போது, புரீஷம் உத்ஸ்ருஷ்டம் - மலமானது விடப்பட்டது.

328. (க்ரோத:):— த்விஜோத்தம - ப்ராஹ்மணோத்தமனே! மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுக்கு, க்ரோத: - கோபமானது, சரீரஸ்த: சத்ரு: - சரீரத்திலிருக்கிற சத்ரு, ய: - எவன், க்ரோதமோஹௌ த்யஜதி - கோபத்தையும் மோஹத்தையும் விடுகிறானோ, தம் அவனை, தேவா: - தேவர்கள், ப்ராஹ்மணம் விது: - ப்ராஹ்மணனென்று சொல்லுகிறார்கள்.

327 - முதல் 331 - வரையில் பாரதம் தர்மவ்யாதோபாக்யாநம்.

329. (பவாநபி ச):— பவாநபி ச - தேவரீரும், தர்மஜ்ஞ: - தர்மம் தெரிந்தவராய், ஸ்வாத்யாய நிரத: - வேதாத்யயன நிரதராய், சுசி: - மிகவும் பரிசுத்தராயிருக்கிறீர். (ஆனாலும்) பகவந் - ஓ பிராமணரே, தர்மாந் - தர்மங்களை, தத்த்வேந - உண்மையாய், நவேத்ஸீதி மே மதி: - அறியவில்லையென்று என்னெண்ணம். (ஆகையால்) மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ரூஷு: - மாதா பிதாக்களுடைய சுச்ரூஷாபரராய், ஸத்யவாதீ - எப்போதும் ஸத்யத்தையே பேசுமவனாய், ஜிதேந்த்ரிய: - இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவராயிருக்கிற, மிதிலாயாம் வஸந் - மிதிலா பட்டணத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, ஸ வ்யாத: - அந்த தர்மவ்யாதன், தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி - உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன். தத்ர கச்சஸ்வ - அங்கே போகக்கடவாய், த்விஜோத்தம - ஓ பிராமணரே! பத்ரம் தே - உமக்கு நன்மையுண்டாகுக, பரமதர்மாத்மா ஸ: வ்யாத: - பரம தர்மவானான அந்த வேடன், யதாகாமம் - வேண்டினபடி, தே - உம்முடைய, ஸம்சயாந் - ஸந்தேஹங்களை, சேத்ஸ்யதி - கண்டிக்கக்கடவன்.

330. (பஞ்ச காநி):— நித்யதா - எப்போதும், சிஷ்டாசாரேஷு - பெரியோர்களின் ஆசாரங்களில், பவித்ராணி - பரிசுத்தங்களான, பஞ்ச - ஐந்தானவை, காநி - எவை, ஏதத் - இவற்றை, மஹாமதே வ்யாத - மஹா புத்தியையுடைய வ்யாதனே! யதாததம் - இருக்கிறபடி, ப்ரப்ரூஹி - சொல்லு.

331. (யஜ்ஞ:):— ஹே த்விஜஸத்தம - ஓ ப்ராஹ்மணச்ரேஷ்டனே! யஜ்ஞ: - யஜ்ஞமும், தாநம் - தானமும், தப: - தபஸ்ஸும், வேதா: - வேதங்களும், ஸத்யம் ச - ஸத்யமும், பவித்ராணி - பவித்ரங்களான, பஞ்ச ஏதாநி - இவைகளைந்தும், சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா - சிஷ்டாசாரங்களிலேயெப்போதுமுளவாயிருக்கும்.

(அ—ம்). தத்வார்த்தங்களை இன்னார் சொல்லி இன்னார் கேட்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை.

பிதா புத்ர ஸம்வாதத்தில் பிதாவுக்கு புத்திரன் உபதேசம் பண்ணினான், அகஸ்த்யருக்கு லோபா முத்ரை யுபதேசம் பண்ணினாள். கௌரிக்கு ருத்ரனுபதேசித்தான். ஆசாரிய புத்ரனான சுக்ரனுக்கு ஜனகனுபதேசித்தான். பரம ருஷிகளுக்கு தர்ம வ்யாதனுபதேசித்தான். ஆண்டாள் பட்டர் பக்கலிலே ஶ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாள். "பரதாயா ப்ரமேயாய குஹோ கஹனகோசர:" என்கிறபடியே குஹப் பெருமாள் ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு ராம விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னார். "விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல்லாழிவெண்சங்கே" என்று நாய்ச்சியார் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தைக்கேட்டாள். ஆகையால் பகவத் வைபவம் சொல்லுமவன் ஆசாரியன். கேட்குமவன் ஶிஷ்யன்.

தத்வபூஷணம்.

ப்ரம்ஶம் - மறதி. ஸந்திக்தங்கள் - ஸந்தேகங்கள். வ்யங்க்யம் - குறிப்பு; குற்றவார்த்தை.

232. ஸூத்திரம்

332. (யத் யதாசரதி):— ச்ரேஷ்ட: - நன்றாய் கலைகளை அறிந்தவன், யத்யத் - எந்தெந்த கருமத்தை, ஆசரதி - அனுஷ்டிக்கிறானோ, இதர: ஜந: - மற்ற ஜனங்களும், தத் ததேவ - அந்தந்த கர்மத்தையே யநுஷ்டிக்கிறார்கள், ஸ:- அந்த ச்ரேஷ்டன், யத்ப்ரமாணம் குருதே - எதை ப்ரமாணமாகச் செய்கிறானோ, லோக: - ஜனங்கள், தத் அநுவர்த்ததே - அதையநுஸரிக்கிறார்கள்.

333. (கர்மணைவ):— ஜநகாதய: - ஜனகமகாராஜன் முதலானவர்கள், கர்மணா ஏவஹி - கர்மாநுஷ்டானத்தினாலேயே, ஸம்ஸித்திம் - ஸித்தியை, ஆஸ்திதா: - அடைந்தார்கள். லோக ஸங்க்ரஹம் ஏவ அபி - லோகத்தாரை ஸங்க்ரஹிப்பதையாவது, ஸம்பச்யந் - நன்றாய் பார்த்து, கர்த்தும் அர்ஹஸி - கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கக் கடவாய்.

334. (யதி ஹ்யஹம்):— ஹே பார்த்த - ஓ அர்ஜுனா! அஹம் - நான், ஜாது - ஒரு வேளையிலும், அதந்த்ரித: - சோம்ப

332. ஸ்ரீகீதை - 3-21. 334. ஸ்ரீகீதை 3 - 21.

லில்லாதவனாய், கர்மணி ந வர்த்தேயம் யதி - கர்மாநுஷ்டானத்திலில்லாமலிருந்தேனேயாகில், மநுஷ்யா: - மனிதர்கள் - ஸர்வச: - எவ்விதத்தாலும், மம வர்த்ம - என்வழியை, அநுவர்த்தந்தே - அநுஸரிப்பார்களன்றோ?

335. (பீஷ்மத்ரோணௌ):— ஹே மதுஸூதந - ஓ கிருஷ்ணனே! பீஷ்மத்ரோணௌ - பீஷ்மாசாரியரையும் த்ரோணாசாரியரையும், மாம் ச - என்னையும், அதிக்ரம்ய - உபேக்ஷித்து, புண்டரீகாக்ஷ - எல்லாவற்றையும் குளிர்ந்த பார்வையாலே பார்க்கும் நீ, கிமர்த்தம் - எதற்காக, வ்ருஷளபோஜநம் - சூத்திரனுடைய போஜனத்தை, புக்தம் - புஜிக்கப்பட்டது?

336. (ஸம்ப்ரமை:):— ஹே கோவிந்த - ஏ கிருஷ்ணா! ஏதத் - தேவரீருடைய இந்த வரவானது, ந: - எங்களுக்கு, பரமம் தநம் - உத்க்ருஷ்டமான தனமென்று, ஸம்ப்ரமை: - அதி ஸந்தோஷங்களாலுண்டான பரபரப்பினால், துஷ்ய - ஸந்தோஷித்து,

337. (புக்தவத்ஸு):— த்விஜாக்ரேஷு புக்தவத்ஸு - ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் அமுது செய்த பிறகு, பரமாஸநே - உயர்ந்த ஆஸநத்தில், நிஷண்ண: - உட்கார்ந்த க்ருஷ்ணன், சுசி - பாவனமானதும் குணவந்திச - நற்சுவையுள்ளதுமான, விதுராந்நாநி - விதுரனுடைய ப்ரஸாதத்தை, புபுஜே - நன்றாக அமுது செய்தார்.

233. ஸூத்திரம்.

338. (ஸோऽகச்சத்):— மஹா தேஜா:-மஹா தேஜஸ்ஸைப் பெற்றவரும், சத்ருஸூதந: - பகைவரைக் கொல்லுபவருமான, ஸ: - அந்த பெருமாள், சபரீம் அப்யகச்சத் - சபரியை அடைந்தார். தசரதாத்மஜ: ராம: - சக்ரவர்த்தித் திருமகன், சபர்யா - சபரியினால், ஸம்யக் பூஜித: - நன்றாய் பூஜிக்கப்பட்டார்.

(அ—ம்). ஜ்ஞாநாதிகையாய் பரிவையான ஸ்ரீஶபரியின் ஜலஸ்பர்ஶமில்லாத திருக்கையாலே முன்புதான் பரீக்ஷித்து த்விஜஸ்பர்ச

335. ஸ்ரீகீதை 3 - 22. 336. ஸ்ரீகீதை 3 - 23. 336. 337. பாரதம் - உத்யோக பர்வம். 338. ரா - பா - 1 - 57.

முள்ள தித்திக்கவற்றைத் திருப்பவளத்திலே கொடுக்க, துறைவாசி யறிந்து விடாய் கெடவமுது செய்தருளினார்.

ஆ. வி.

அபிஜநாதிகளால் வருமபிமாநகந்தமற்ற ஸ்ரீ ஶபரியின் ஸ்பர்ச முள்ளவை ஆத்ம குணைகதர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடத்திற்கு மற்றுமோர் ஐதிஹ்ய மாவது:—

பிராட்டியைப் பிரிந்த துக்கத்தால், கோதாவரியே! நீ ஸீதையைக் கண்டாயா? என்று பெருமாள் கேட்டபோது பயந்து உண்மையைச் சொல்லாத கோதாவரியைப் பார்த்து, இது முதல் ஜனங்களுக்கு ஸ்நாநம் செய்ய யோக்யதை யற்றவளாய்ப் போகக்கடவாய் என்று சாபங் கொடுத்தார். பின்பு கோதாவரி ருஷிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டுபோய் இராகவனைச் சரணமடைந்தாள். பெருமாள் கிருபை பண்ணி, கோதாவரியே! சபரி நீராடின தீர்த்தத்தோடு நீ சேர்ந்தால் உனக்கு என்னுடைய சாபம் விட்டுப்போகுமென்று சொல்லி தன் வில்லின் நுனியினால் கீறி சபரி நீராடின தீர்த்தத்தை கோதாவரியோடு சேர்த்துவிட்டார். அது முதல் கோதாவரி எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஶ்ரேஷ்டமாய் விளங்குகிறாள்.

பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம்.

ஸ்ரீ ராமாயணத்திலே சபரியினுடைய வேற்றம் சொல்லுகையால் உபேய வேற்றம் வெளியிடுகிறது.

ப்ரமேயரத்னம்.

234. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). இவ்விடத்தில், பட்டர் பிள்ளை யுறங்காவல்லி தாசரை ஸம்ஸ்கரித்தாரென்பது யறியத்தகுந்தது.

மாறன் + நேர் = மாறனேரென்றதால், நம்மாழ்வாருக்குச் சமானமானவர். மால் + தன் = மாறன், என்றதால், நம்மாழ்வார் திருமாலுக்குச் சமானர். மாறனேர் நம்பி சுமார் 900 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தவர். யமுனைத் துறைவரது அரும்பெற்ற புதல்வரான' ஓர் உத்தம மாணுக்கர். கழனி திருத்திப் பிழைக்கும் பள்ளர் வகுப்பில் பிறந்தவர். இவர் இரண்டாம் சடகோபரோ! என்று ஸ்ரீ யாமுனாசார்யரும் அதி

சயிக்கும்படி பகவத் விஷய ஞானத்தின் பரிமளம் வீசி, மெய்யடியார் உள்ளங்களை யெல்லாம் கவர்ந்தது. ஓர் அம்மையார், காலக்ஷேப கூடத்திற்குத் தம் மனை விட்டு மேல் வீடு அடைந்ததும், மாறனேர் நம்பியின் திருவடி தீண்டியதால்கூடம் பரிசுத்தமாய் விட்டதென்று ஆளவந்தார், அருளிச்செய்வர். பெரிய நம்பி செய்த சரம கைங்கரிய மாட்சியும், பெரிய நம்பிகள் அநியாயமாய் ஜாதி ப்ரஷ்டம் செய்யப்பட்டதும். அவரது செல்வமான அத்துழாய் அம்மை, தன் பெண்மை வாய் திறந்து ஆனையிட்டுத் தேரை மறித்து, 'தந்தையும் தாயுமான' பெரிய பெருமாளிடத்தில், தன் தந்தை விஷயமாகக் குறையிரந்து நியாயம் பெற்றதும், முனிவாகனரான ஆழ்வாரைப்போல், நம்பிகளும், அண்ணன் தோளின் மேல் எழுந்தருளி, நம்பெருமாளது விசேஷ ப்ரீதிக்கு இலக்கான விஷயம் விளக்கப்பட்டன.

இராமாநுஜன்.

235. ஸூத்திரம்.

339. (ப்ராதுர்பாவை:):— தேவதேவ: - ஸர்வேச்வரன், ப்ராதுர்பாவை: - அவதாரங்களால், ஸுரநரஸம: - தேவ மநுஷ்ய ஸமானனாகிறான், ததீயா: - பாகவதர்கள், ஜாத்யா - ஜாதியினாலும், வ்ருத்தை: - வ்ருத்தங்களாலும், குணத: அபிச - குணங்களாலும், தாத்ருச: - அப்படியே யாகுகிறார்கள், அத்ர ந கர்ஹா - இதில் ஒரு நிந்தையில்லை. கிம் து - ஆனால், (இருவரும் இப்படி அவதரிப்பது) ஸ்ரீமத் - ஸர்வோத் க்ருஷ்டம், (எப்படியென்றால்) புவநபவநத்ராணத:—இந்த லோக ரக்ஷணத்திற்காக அவதரிப்பதனால் உயர்ந்தது, அங்யேஷு - அபாகவதர்களிடத்தில், வித்யா வ்ருத்த ப்ராய: - வித்யா வ்ருத்தபாஹுள்ய ரூபமான, ப்ரகர்ஷ: - மேன்மையானது, விதவாகல்பகல்ப: - விதவாலங்காரம் போலே நிந்த்யமாகாநின்றது.

(அ—ம்). வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே யிவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழிந்தார். (தாழவிழிந்தார்-சதுர்த்த வர்ணத்திலே திருவவதரித்தார்.)

ஆசாரிய ஹ்ருதயம்.

236. ஸூத்திரம்.

340. (சதுர்வேததர:):—விப்ர: - எந்த ப்ராஹ்மணன், சதுர்

வேததர: - நான்கு வேதங்களை யறிந்தவனுயினும், வாஸுதேவம் ந விந்ததி - ஸர்வ வியாபகனை யெம்பெருமானை யறியாமலிருக்கிறானே, ஸ வை - அவன், வேதபாரபராக்ராந்த: - வேதபாரத்தை யெல்லாம் சுமந்துகொண்டிருக்கிற, ப்ராஹ்மண கர்தப: - பிராஹ்மணக்கழுதையே.

(அ—ம்). இனியச்சுமந்து-நெருங்கச் சுமந்து.

237. ஸூத்திரம்.

341. (ஶரீரஜை:):— ஶரீரஜை:-சரீரத்தாலுண்டான, கர்மதோஷை: - கர்மதோஷங்களாலே, நர: - மனிதன், ஸ்தாவரதாம் யாதி - ஸ்தாவரத்தன்மையை யடைகிறான். வாசிகை: - வாக்கினுலுண்டான கர்மதோஷத்தாலே, பக்ஷிம்ருகதாம் யாதி - பக்ஷிகளாகவும் ம்ருகங்களாகவும் பிறக்கிறான்,

(அ—ம்). ஸத்கர்ஹிதம்-நிந்தையோடு கூடியது.

238. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்.) ஆஸ்தாநம் பண்ணுகை-ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை.

239. ஸூத்திரம்.

342. (ஸர்வலக்ஷண):— ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நா - ஸாமுத்திரிகசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸகல சுப லக்ஷணங்களால் நிறைந்தவளாய், நாரீணும் உத்தமா வது: - பெண்களிற் சிறந்தவளாயுமிருக்கிற, ஸீதாபி - ஸீதாப்பிராட்டியும், ரோஹிணீ சசிநம் யதா - ரோஹிணீதேவி சந்த்ரனைப் போல, ராமம் அநுகதா - பெருமாளைப் பின்தொடர்ந்தாள்.

(அ—ம்) அபிபவித்து-அநாதரித்து, திரஸ்கரித்து. சர்தல்-ப்ரதிபந்தகம்; கெடுதல்.

"பொன்னைப் புடமிடப் புடமிட உருச்சிறுகி ஒளிமிஞ்சி மாற்று எழுமாப்போலே, ஸங்கோசமற்று ஜ்ஞாந விகாச முண்டானவாறே நாய்ச்

---

342. ரா - பா - 1 - 27. 347. ரா - யு 36 - 11.

சிமாருடனே ஸாம்யஞ்சொல்லலாயிறே யிருப்பது இவ்வாத்மாவுக்கு என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி யருளிச் செய்வர்."

240. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நைஸர்கிகமாக-நித்யமாக. கடி-அழகு, வாசனை, புதுமை மலர்-புஷ்பம்,

241. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நிலைக்கு நிலை-அவஸ்தைகள் தோறும்.

242. ஸூத்திரம்

343. (த்விபரார்த்தாவஸாநே):— ஹே பத்மஜ - ஏ சதுர்முகனே! த்விபரார்த்தாவஸாநே - இரண்டாம் பரார்த்தத்தின் முடிவில், மாம் என்னை, ப்ராப்தும் அர்ஹஸி - அடைவதற்கு தகுந்தவனுவாய்.

344. (முக்திம்கதாங்யா):—210-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). த்விபரார்த்தமாவது :— ப்ரஹ்மாவுடைய ஆயுஸ்ஸு பரமெனப்பெயர் பெறும். அதிற் பாதியாகிய ஐம்பது வருஷம் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும். தற்காலத்தில் இருக்கிற ப்ரஹ்மாவுக்கு முதற் பரார்த்தமாகிய ஐம்பது வயஸ்ஸுஞ் சென்றன. இப்போது நடப்பது இரண்டாம் பரார்த்தத்தில் முதல் வருஷத்து முதன் மாசத்து முதற் றினம். இது சுவேதவராககற்ப மெனப்படும். பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை ஈஶ்வரன் வெள்ளைப்பன்றி புருவங்கொண்டு மேலே எடுத்த கற்பமாதலிற் சுவேதவராக கற்பமெனப்பட்டது. இக்கல்பத்தில் ஆறு மநுக்கள் இறந்துபோனார்கள். இப்போது ஏழாம்மநுவாகிய வைவஸ்வத மநுவினுடைய காலம் நடக்கின்றது. இவருடைய காலத்திலே இருபத்தேழு சதுர்யுகங்கள் சென்றன. இப்போது இருபத்தெட்டாஞ் சதுர் யுகத்துக் கலியுகம் நடக்கின்றது.

243. ஸூத்திரம்

345. (அஸந்நேவ):—277-வது இலக்கம் பார்க்க.

346. (த்விதா):— த்விதா பஜ்யேயம் அபி - இரண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்ட போதிலும், கஸ்யசித் - ஒருவருக்கும், ந நமேயம் - வணங்கமாட்டேன், ஏஷ: - இது, மே - எனக்கு ஸஹஜ: தோஷ: - ஸ்வபாவஸித்தமான தோஷம், ஸ்வபாவ: துரதிக்ரம: - ஸ்வபாவமானது ஒருவராலும் தாண்டத்தக்கதன்று.

347. (யஸ்ய):— யஸ்ய - யாதொருவனுக்கு, அநுக்ரஹம் இச்சாமி - அநுக்ரஹம் செய்ய இச்சிக்கிறேனோ, தஸ்ய - அவனுடைய வித்தம் - த்ரவ்யத்தை, அஹம் - நான், ஹராமி - அபஹரிக்கிறேன்,

(அ—ம்). அப்யுதயங்கள் — இஷ்ட ப்ராப்திகள், விருத்திகள். அபதே ப்ரவ்ருத்தர்-அமார்க்கத்தில் நடக்கிறவர், வேத சாஸ்த்ர விருத்தமான ஆசாரமுள்ளவர். ஸாத்வஸம் - பயம். ஏழையர் - பெண்கள், இழிப்ப-நிந்திக்க. நிறை ஒழுங்கு. அசனம்-போசனம். ஆச்சாதனம்-வஸ்த்ரம், மேலங்கி, ஜாத்யாச்ரய நிமித்த துஷ்டங்களாவன:—ஜாதி துஷ்டமாவது-ஜாதியினாலேயே சில பதார்த்தங்கள் தோஷங்களை உண்டு பண்ணுமது. அவையாவன:— மது, மாம்ஸம், உள்ளி, முருங்கை முதலியவை. ஆச்ரய துஷ்டமாவது:—ஸத்வபதார்த்தங்களாயிருந்தாலும், தேவதாந்தர ஸம்பந்தமுடைய ஸ்தலங்களில் உண்டாகும் பதார்த்தங்களும் மற்றும் ஸம்ஸாரிகள் அபிமானித்த பதார்த்தங்களும் தோஷங்களாம். நிமித்த துஷ்டமாவது:—கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தோஷங்களற்றதாயிருந்தாலும் அவைகள் ச்ராத்தாதி காரியங்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அவைகளும் தோஷங்களாம். இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரமாய் ஜ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும். அந்த தோஷங்களாவன:—பிணச்சோறு, மணச்சோறு, விலைச்சோறு, புகழ்ச்சோறு, எச்சிற்சோறு, மற்றும் பகவந் நிவேதநமல்லாத அந்நம், தேவதாந்தர அன்னம், ஸம்ஸாரிகள் அன்னம் முதலானவைகள்

உபபாதக ஸ்தலமானது—"கர்த்தவ்யம் ஆசார்ய கைங்கர்யம்" என்கிற வாக்கியம்-

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் ப்ரகரணம்.

244. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). கப்பு-தளைக்கடைத்த ஆச்ரயம். ஆச்ராவிக்கை-கோருதல். பரிஹரிக்கிறார்-ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். அஸ்தானே-அவிஷயத்திலே மறுகும்படி-மணங்குழம்பும்படி, தபிக்கும்படி.

245. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பேசப்பிசகும்படியான-பேசினால் நலுங்கும்படியான. குழைச்சரக்கு-துர்ப்பல வஸ்து, அதாவது குழைந்துபோன பொருள். (இத்தால் தன்னுடைய இருப்புக்கு ஒரு பாத்திரத்தை ஆச்ரயமாகவுடைத்தாயிருக்குமது.)

மேலே சொல்லுகையாவது— 248-வது ஸூத்திரத்தில் சொல்லுமவை

246. ஸூத்திரம்.

348. (க்ஷத்ரரோஷாத்):— த்வம் - நீர், க்ஷத்ரரோஷாத் - க்ஷத்திரியர்களிடத்திலிருந்த கோபத்திலிருந்து, ப்ரசாந்த:- மிகவும் சாந்தராயும், ப்ராஹ்மண: ச - ப்ராம்ஹணனாயும், மஹாயசா: - மிக்வும் யசஸ்ஸையும் அடைந்திருக்கிறீர். (ஆகையால்) பாலாநாம் - அதிபாலர்களான, மம புத்ராணாம் - என் புத்ரர்களான இவர்களுக்கு, அபயம் தாதுமர்ஹஸி - அபயம் கொடுக்கக் கடவாய்.

349. (கதோராம:):— ராம: - பரசுராமன், கத இதி ச்ருத்வா - பராஜிதனாய்ப் போனான் என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு, ந்ருப: - சக்ரவர்த்தி, ஹ்ருஷ்ட: - ஸந்தோஷமடைந்தவனாய், ப்ரமுமுதே - அத்யாநந்தத்தை யடைந்தான். - ததா - அப்போது

---

348. ரா - பா 75 - 6. 349. ரா - பா - 77 - 6,

ஜாதாந் - பிள்ளைகளையும், ஆத்மாநம் ஏவ ச - தன்னையும், புநர் ஜாதம் மேநே - மறுபடியும் பிறந்தவனாக எண்ணினான்.

350. (பதிஸம்மானிதா):— அஸிதேக்ஷணா - மை போன்ற கண்ணையுடைய, ஸீதா - பிராட்டி, பதிஸம்மாநிதா - பெருமாளால் கௌரவிக்கப்பட்டு, ப்ர்த்தாரம் - ஸ்வாமியை, மங்களாநி அபி தத்யுஷீ - மங்களாசாஸநம் செய்துகொண்டு, ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ - வாசல் பரியந்தம் கூடப்போனாள்).

351. (பூர்வாம்) :— வஜ்ரதர: பூர்வாம் திசம் - இந்த்ரன் கிழக்குதிக்கிலும் யம: தக்ஷிணாம் - யமன் தென்றிசையிலும் வருண: பஶ்சிமாம் ஆசாம்-வருணன் மேற்கு திக்கிலும், தநேஶ: து உத்தராம்திசம் - குபேரன் வடக்கு திக்கிலும், தே பாது - உன்னை காப்பாற்ற வேண்டும் (என்று மங்கள முண்டாக ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு வாசற்படி வரையில் தொடர்ந்து வந்தாள்.

352. (இயம் ஸீதா):— மமஸுதா - என் பெண்ணான, இயம் ஸீதா - இந்த ஸீதையானவள், தவ ஸஹதர்மசரீ - நீர் செய்கிற தர்மங்களை யெல்லாம் உம்மைப்போலவே செய்வாள், ஏநாம் ப்ரதீச்ச ச - இப்படிப்பட்டவளை திருவுள்ளம்பற்று; பாணிநா - தேவரீருடைய திருக்கையால், பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ - இவள் திருக்கையை பிடித்துக்கொள்ளும், தே பத்ரம் - உமக்கு மங்கள முண்டாகுக.

353. (அஹம் வேத்மி):— மஹாத்மாநம் - மஹாத்மாவாய், ஸத்யபராக்ரமம் - ஸத்யமான பராக்ரமமுடையவனுயுமுள்ள, ராமம் - பெருமாளை, அஹம் வேத்மி - நானறிவேன். மஹாதேஜா: வஸிஷ்ட: அபி - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய வஸிஷ்டரும் அறிவார், யேசேமே தபஸி ஸ்திதா: - மற்றும் தவத்திலுள்ள இம்மஹர்ஷிகளும் அறிவார்கள்.

354. (விச்வாமித்ரஸ்து):— ப்ரஹ்மர்ஷி: விச்வாமித்ர: து - பிரும்மருஷியான விச்வாமித்ரரும், ஹூங்காரேண - ஹூம் என்று

350. ரா - அ 19 - 20. 351. ரா - அ 16 - 24.
352. ரா - பா - 73 - 27. 353. ரா - பா - 29 - 14. 354. ரா - பா - 26 - 14.

தாம்-அந்தத்தாடகையை, அபிபர்த்ஸ்ய- மிரட்டிவிட்டு ராகவயோ: - ரகுகுலத்திலுதித்த பிள்ளைகளிருவருக்கும், ஸ்வஸ்திஜயம் ச அஸ்து - மங்களமும் ஜயமும் உண்டாகட்டும், (என்று) அப்யபாஷத - சொன்னார்.

355. (தே தம்):— தர்மசாரிண: - தர்மத்தை யநுஷ்டிப்பவர்களாயும், க்ருடவ்ரதா:-பெருமாளே ரக்ஷகரென்றநிலையான ஸங்கல்பத்தையுடையவர்களாயுமான, தே - அந்த ருஷிகள், உத்யந்தம் ஸோமமிவ - உதயமாகிற சந்த்ரன் போன்றவரான, தம் த்ருஷ்ட்வா - அந்த பெருமாளைப் பார்த்து, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: - மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு, ப்ரத்யக்ருஹ்ணந்-உபசரித்தார்கள்.

356. (ஆயதாஶ்ச):— ஆயதா: ச - நீண்டவைகளும், ஸுவ்ருத்தா: ச-அழகாய் திரண்டவைகளும், பரிகோபமா: - உழற்றடிக் கொப்பானவைகளும், ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: - எல்லா பூஷணங்களும் அணியத் தகுந்தவைகளுமான, பாஹவ: - திருக்கைகள், கிமர்த்தம் ந விபூஷிதா: - ஏன் அலங்கரிக்கப்படவில்லை.

357. (ஏஷ ஸர்வாயுதோபேத:):— சதுர்பி: ராக்ஷஸை: ஸஹ - நான்கு ராக்ஷஸர்களோடு கூடினவனாய், ஸர்வாயுதோபேத:-எல்லா ஆயுதங்களோடு கூடினவனாய், ஏஷ: ராக்ஷஸ: - இந்த ராக்ஷஸன், அஸ்மாந் ஹந்தும் - நம்மைக் கொல்லுவதற்கு, அப்யேதி - கிட்டிவருகிறான், ந ஸம்ஶய: - இதிலொரு ஸம்ஶயமில்லை, பஶ்யத்வம் - பாருங்கள்.

358. (ராகவம் ஶரணம்):—158-வது இலக்கம் பார்க்க.

359. (நிவேதயத):— 267-வது இலக்கம் பார்க்க.

360 (வத்யதாமேஷ):— ஹி - எக்காரணத்தால், ஏஷ: விபீஷண: - இந்த விபீஷணன், ந்ருசம்ஸஸ்ய - க்ரூரனான, ராவணஸ்ய - இராவணனுடைய, ப்ராதா தம்பியோ, (அக்காரணத்தால்)

355. ரா - ஆ - 1-11. 356. ரா - கி - 3 - 14. 357. ரா - யு - 17 - 7. 360. ரா - யு - 17 - 27.

இவன், தீவ்ரேண தண்டேந - குரூரமான தண்டத்தால், ஸசிவை: ஸஹ - மந்திரிகளோடு கூட, வத்யதாம் - கொல்லப்படட்டும்.

361. (ராவணேந):— க்ஷம்வதாம் வர - பொறுமையுள்ளோர்களில் ச்ரேஷ்டரான பெருமாளே! தம் நிஸாசரம் - அந்த ராக்ஷஸனை, ராவணேந - இராவணனால், ப்ரணிஹிதம் - ரஹஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்டவனாக, அவேஹி - அறியவேணும்; (ஆகையால்) அஹம் - நான், தஸ்ய நிக்ரஹம் - அவனுக்கு தண்டனையை, க்ஷமம் மன்யே - தகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன்.

362. (பிஸாசாந்):— ஹரிகணேச்வர - குரங்குக் கூட்டங்களுக்கு மஹாராஜரே! பிசாசாந் - பிசாசங்களையும், தாநவாந் - அஸுரர்களையும், யக்ஷாந் - யக்ஷர்களையும், ப்ருதிவ்யாம் - பூமியில், ராக்ஷஸாந் ச ஏவ - ராக்ஷஸர்களாயுமிருக்கின்ற, தாந் - அவர்களை, அங்குல்யக்ரேண - விரல் நுனியாலே, இச்சந் - விரும்பினவனாய், (நான் இஷ்டப்பட்டால்) ஹந்யாம் - கொல்லுவேன்.

363. (ஆநயைநம்):— 263-வது இலக்கம் பார்க்க.

364 (யாமோஷதிமிவ):— ஆயுஷ்மந் - தீர்க்காயுஸ்ஸுள்ளவரே! பஹாவநே - இந்த மஹாரண்யத்தில், ஓஷதிம் இவ - மூலிகையைத் தேடுவதுபோல், யாம் - எந்த பிராட்டியை, அந்வேஷஸி - தேடுகிறீரோ, ஸா தேவீ - அந்தப் பிராட்டியும், மம ச ப்ராணா: - என் ப்ராணனும், உபயம் - இரண்டும், ராவணேந ஹ்ருதம் - ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டது.

365. (ரக்ஷது த்வாம்)— அசேஷாணாம் பூதாநாம் - ஸமஸ்த சராசரங்களுக்கும், ப்ரபவ: - ஸ்ருஷ்டிகாரணபூதனான, ஹரி: - ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸனசீலனான எம்பெருமான், த்வாம் ரக்ஷது - உம்மை ரக்ஷிப்பாராக. யஸ்ய - எவனுடைய, நாபி - திருநாபியிலே, ஸமுத்பூத - பிறந்த, பங்கஜாத் - தாமரைப்பூவினின்றும், ஜகத் அபவத் - ஜகத்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவோ.

---

361. ரா - யு - 17 24. 362. ரா - யு - 18 - 23, 24. 364. ரா ஆ - 67 - 15. 365. பாரதம்.

366. ஸம்ஸ்ப்ருஸந்):— ஸ: மஹாமதி: - அந்த ஞானாதிகனான, விதுர: - விதுரர், சௌரே: ஆஸநம் - கண்ணனுக்காக இடப்பட்ட ஆஸநத்தை, ஸம்ப்ருசத் - நன்றாய் தொட்டுப்பார்த்தார்.

367. (ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தா:):— வ்ருத்தா: ஸ்த்ரிய: - முதிர்ந்த வயதுள்ள ஸ்த்ரீகளும், தருண்ய: ச - யௌவந வயதுள்ள ஸ்த்ரீகளும், ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹிதா: - மாலையிலும் காலையிலும் ஜாக்ரதையோடு கூடிக்கொண்டு, ராமஸ்ய அர்த்தே - பெருமாளுக்காக, யசஸ்விந: - ஸம்ருத்தியை வேண்டினவர்களாய், ஸர்வான் தேவான் - எல்லா தேவதைகளையும், நமஸ்யந்தி - வணங்குகிறார்கள்.

368. (யந்மங்களம்):— புரா - முன்பு, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயானஸ்ய - அம்ருதங்கொண்டு வர வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவரான, ஸுபர்ணஸ்ய - பெரிய திருவடிக்கு, யத்மங்களம் - எந்த மங்களத்தை, விநதா அகல்பயத் - விநதா தேவியானவள் பண்ணினாளோ, தத்மங்களம் தேபவது - அந்த மங்களம் உனக்கு உண்டாகுக.

369. (ஜாதோஸி):— தேவதேவேச - நித்யஸூரிநிர்வாஹகனே! சங்கசக்ரகதாதர - திருவாழி திருச்சங்கு கதையிவைகளை யேந்திக்கொண்டிருக்குமவரே! ஜாத: அஸி - அவதரித்தாய், தேவ - ஓ ஸ்வாமிந்! ப்ரஸாதேந - க்ருபையினால், இதம் திவ்யரூபம் - இந்த திவ்யரூபத்தை, உபஸம்ஹர - மறைக்க வேண்டும்.

370. (உபஸம்ஹர):— ஸர்வாத்மந் - ஏ ஸர்வஸ்வாமிந்! திதிஜந்மஜ: - அஸுரஜந்மாவான, அயம் கம்ஸ: - இந்த கம்சன், தே அவதாரம் மாஜாநாது - தேவரீர் அவதாரத்தை யறியவேண்டாம். ஏதத் சதுர்புஜம் ரூபம் - இந்த நான்கு புஜங்களோடு கூடிய திருமேனியை, உபஸம்ஹர - மறைத்துக்கொள்.

---

366. பா - உத். 367. ரா - அ - 2 - 52. 368. ரா - அ - 52 - 33. 369. வி - பு - 5 - 3 - 10. 370. வி - பு - 5 - 3 - 13.

(அ—ம்). தலை நீர்ப்பாடு-முதல் மடை. திருவபிஷேகம் பண்ணுகை-முடி சூடுகை' ஆபிஜாத்யாதி-மேல் பிறப்பு, சீலம், வயஸு, விருத்தம் முதலியவை, அத்வரம் - யாகம். ஆர்ப்பாவம்-ஆரவாரம். சொட்டை-ஓராயுதம் கணையம்-ஆனை கட்டும் கம்பம். இப்புடைகளில் - இந்த விதத்திலே. குற்றுயிராய்-ஸ்வல்ப ப்ராணராய், தனி வீரம் அஸஹாய யுத்தம். வான் பகை-மஹா வைரம். வைமஸ்யம்-பாஸ்யம்.

கண்டுபோக்யானமாவது:—கண்வ புத்திரரான கண்டு மஹாமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட கதை. அதாவது "சத்ருவாகிலும் தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து காயிகப் ப்ரபத்தியான அஞ்சலியையாவது, மானஸிகப் பிரபத்தியான ஆதரத்தையாவது, வாசிகப் பிரபத்தியான ப்ரார்த்தனையையாவது செய்தால் அவனை யெவ்வளவுஞ் சொல்லக்கூடாது. பயப்பட்டாவது, பயப்படாமலாவது, சத்துருக்களுக்குள் எவனொருவன் சரணமென்று வருகிறானோ அவனை தன் பிராணன்களை விட்டுக் காப்பாற்றவேண்டும்." என்னுமது.

247. ஸூத்ரம்.

371. (நியம்ய ப்ருஷ்டே):— பரந்தப: - சத்ருக்களையடக்க வல்ல, லக்ஷ்மண: - இளையபெருமாள், சரை: ஸம்பூர்ணௌ - பாணங்கள் நிறைந்த, இஷுதீ - இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளை, ப்ருஷ்டே நியம்ய-முதுகில் கட்டிக்கொண்டு, தலாங்குளித்ரவான் - தலமென்ன (தலமாவது - நாண் கயிற்றுறுண்டான அடியைத்தடுக்கும் ஒரு விதமான தோல்) விரல் சரடென்ன, இவைகளையுடையவராய், மஹத்ஸஜ்யம் தநு: அபோஹ்ய - பெரிய வில்லை நாணேற்றித் தரித்துக்கொண்டு, நிசாம் - இராத்திரி முழுவதும் அஸ்ய பரித: கேவலம் அதிஷ்டத் - அந்த பெருமாளுக்கு நான்கு புறமும் காவலாய் நின்றுகொண்டிருந்தார், தத: து - அதற்குப் பிறகு, அஹம் ச - நானும், உத்தமசாபபாண ப்ருத் - உயர்ந்த பாணங்களுடன் கூடிய வில்லைத் தரித்து, அதந்த்ரிபி: - ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய், ஆத்தகார்முகை: வில்லோடு கூடினவர்களாயிருக்கிற, ஜ்ஞாதிபி: - எனது இனத்தார்களுடன், மஹேந்த்ரகல்பம் - இந்திரனுக்கொப்பான பெருமாளை, ததா - அப்போது, பரிபாலயந் - காத்துக்கொண்டு, யத்ர ஸ: லக்ஷ்மண: - எந்த இடத்தில் இளையபெருமாள்

371. ரா - அ - 87 - 22 - 23.

சுற்றிக்கொண்டிருந்தாரோ தத்ர, ஸ்தித: அபவம் - அங்கெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.

(அ—ம்). நடுக்கொத்தாவது:—நடுவிலே கொத்திடல், அதாவது அல்பம் கொத்திருத்தல். கோல் - பாணம். வன்னியன் - காட்டாள். குறும்பன்-துர்ச்சனன். 'ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே' என்றது ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு பெருமாள் விஷயமாய் நடந்த விருத்தாந்தம் சொல்லும்போது என்றபடி. என்றத்தை ராத்திரியில் விருத்தாந்தத்தை- 'என்று அற்றை ராத்ரியில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை' என்றபடி.

மங்களாசாஸனத்தில் ஆழங்கால் பட்டிருக்கும் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர், பெருமாள் வளைய மசைதல், பிராட்டி புடவை யசைதல், எம்பெருமானார்மேல் ஈ ஏறுதல், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருப்பரியட்டம் அலைதல் செய்யில் தமக்கு தாஸத்வமில்லையென்று அவர்களுக்கிப்படி வாராமைக்காக உருவின வாளை யுறையிலாடாமல் நாள்தோறும் ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பர். அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரும் பார்த்து பிள்ளாய்! உம்முடைய ஆயுதம் என்று விநியோகப்படுவதென்ன; அவரும், உம்முடைய ஜலபவித்ரம் விநியோகப்படுமன்று அடியேனுடைய வாயுதம் விநியோகப்படுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தாராகையாலே இந்த வநுஷ்டானமவர்க்கே யுண்டென்றருளிச் செய்தார் நடாதூரம்மாளுக்கு எம்பெருமானார்.

249. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) மதிநலம்-பக்தி ரூபாபந்நஜ்ஞானம்.

251. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). வயிரவுருக்கு-சாணை பிடித்த வயிரம்.

252. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). ஆழங்கால்-மேலே கிளப்பவொண்ணாதபடி சேற்றில் ஆழத்திலே அமிழ்ந்தின கால், இத்தால் பலித்தது ஈடுபாடு. பகவத்குணங்களில் மனம் தளர்ந்து தேற்றமற்றிருக்கை.

254. ஸூத்திரம்.

372. (தஸ்யாம் ச):— ஹே ஸ்ரீ: பகவதி - ஸர்வஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீதேவியே! தஸ்யாம் ச - அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், த்வத்க்ருபாவத் - தேவரீர் க்ருபையைப்போல், நிரவதி ஜநதா - எல்லையில்லாத ஜநஸமூஹங்களுக்கு, விச்ரமார்ஹ - இளைப்பாறுவதற்குத் தகுந்த, அவகாசம் இடத்தை யுடையதும், தாஸ்யத்ருஷ்ணோகலிதபரிகரை: - கைங்கரியத்தில் ஆசையினால் க்ரஹிக்கப்பட்ட துளஸீ முதலிய வஸ்துக்களையுடையவர்களாயும், ஆநந்தநிக்னை: - ஆநந்த பூர்ணர்களான, பும்பி:-நித்ய ஸூரிகளால், ஸங்கீர்ணம்-சூழப்பட்டதும், ஸ்நேஹாத் - தேவரீர், எம்பெருமான், அந்த தேசம் முதலானதில் ஸ்நேஹத்தாலே, அஸ்தாந ரக்ஷாவ்யஸநிபி: - காரணமில்லாமல் ரக்ஷிப்பதில் ஆஸக்தர்களான, சார்ங்கசக்ராஸிமுக்யை: - திருவாழி திருச்சங்கு, நந்தகம் முதலிய ஐந்து திவ்யாயுதாழ்வார்களால், அபயம் - பயமில்லாததும், ஆநந்தைகார்ணவம் - பரமாநந்தங்களுக்கு பெரிய ஸமுத்திரம் போன்றதுமான, ஆஸ்தாநரத்நம் - மிகவுமுயர்ந்த திவ்யாஸ்தாநமண்டபமானது, யுவயோ: - தேவரீர்களிருவருக்கும், ஆஹு: - சொல்லுகிறார்கள்.

(அ—ம்). மறுகுதல்-மனங்குழப்புதல். உறகல் உறங்காதே சோள்மின்.

256. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அந்தாமம்-பரமபதம். துவராமுன் - அழிவதற்குமுன். தழைப்பு- செழிப்பு, வாழ்வு.

259. ஸூத்திரம்.

373. (நமோzசிந்த்ய):— அசிந்த்ய - மனத்தால் அளவிடக்கூடாதவைகளாயும், அத்புத - ஆச்சரியங்களாயும், அக்லிஷ்ட - வருத்தமற்றிருப்பவைகளாயுமுள்ள, ஜ்ஞான - ஜ்ஞானமும், வைராக்ய - வைராக்யமும், (இவற்றினுடைய) ராசயே - கூட்ட

372. ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் - 21. 373 ஸ்தோ - ர - 1.

மாயிருப்பவரும், முனயே - அவனென்றே கிடக்கும் நெஞ்சையுடையவரும், அகாதபகவத்பக்திஸிந்தவே - பகவத்பக்திக்கு நிலைக்கவொண்ணாத கடல்போன்றவருமான, நாதாய - ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பொருட்டு, நம: - நமஸ்காரத்தைச்செய்கிறேன்:

374. (ஜ்யோதிஷ்டோமேந):— ஸ்வர்க்ககாம: - ஸ்வர்க்கத்தையடைய விரும்புகிறவன், ஜ்யோதிஷ்டோமேந - ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்கிற யாகத்தாலே, யஜேத - யாகம் செய்யக்கடவன்.

375. (ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர):— அத்ர - இவ்விடத்தில், உபயோ: - ஸ்வாமிக்கும் தாஸனுக்கும், போக்தவ்யஸ்ய அவிசிஷ்டதா - அநுபவிக்கும் வஸ்து ஸாமானமாயிருக்குமென்பது, ஸாயுஜ்யம் - ஸாயுஜ்யமென்று சொல்லப்படும், தத்ர - அந்த அநுபவிக்கிற வஸ்துவில், போகஸ்ய - அநுபவத்திற்கு, தாரதம்யவிஹீநதா - ஏறக்குறைதலில்லாமலிருப்பது, ஸார்ஷ்டிதா - ஸார்ஷ்டிதையென்று சொல்லப்படுகிறது.

376. (ஜ்ஞாநபக்த்யங்விதம்) :— ஜ்ஞானபக்த்யங்விதம் - ஜ்ஞானம் பக்தி, இவைகள் அங்கங்களாய் கூடின, கர்ம - கர்மயோகம், ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே - ஜநகசக்ரவர்த்தி முதலானோர்களிடத்தில் காணப்படுகிறது, கர்மபக்த்யங்விதம் ஜ்ஞானம் - கர்மபக்திகளையங்கமாயுடைய ஜ்ஞாநயோகம், ப்ராயேண - பெரும்பாலும், பரதாதிஷு - பரதன் முதலானோர்களிடத்தில் காணப்படுகிறது, கர்மஜ்ஞாநாங்விதா பக்தி: - கர்ம ஜ்ஞானங்களை யங்கங்களாயுடைய பக்தியோகம், ப்ரஹ்லாதப்ரமுகாஸ்ரயா - ப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலானோரைப் பற்றியிருக்கிறது.

377. (ஸோzஸ்நுதே):— ஸ: - அந்த முக்தன், ஸர்வாந் காமாந் - தான் அபேக்ஷித்த ஸகல கோரிக்கைகளையும், விபச்சிதா - ஸர்வஜ்ஞனை, ப்ரஹ்மணா ஸஹ - ப்ரஹ்மத்தோடு கூட, அஸ்நுதே - அநுபவிக்கிறான்.

375. ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - 22 - அதி. 377. தை - உப. 2 - ப்ர.

378. (நிரஸ்தாதிசய):— பகவத்ப்ராப்திः - பகவதநுபவமானது, நிரஸ்தாதிசய - இதற்குமேற்பட்டதில்லை யென்னலாம்படியான, ஆஹ்லாத - ஸந்தோஷமென்ன, இவைகளின் தன்மையையே, ஏகலக்ஷணு - முக்கிய லக்ஷணமாகவுடையதாகவும், பேஷஜம் - ஸம்ஸாரதுக்க விரோதியாகவும், ஏகாந்தாத்யந்திகீ - துக்கஸ்கலசாததாகவும் நித்யமாகவும், மதா - சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(அ—ம்). இட்டு மாறினுப்போலே-மாறியிட்டாப்போலே, சொனடஸம்பந்தம், கொள்கை-க்ரஹிக்கை. அதாவது தெரிந்து கொள்ளுகை. நவ நவ-புதுமை புதுமை. உந்மேஷம் - விருத்தியடைதல். அபூர்வமான-முன்பில்லாத

260. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) உறுவுதல்-வாடுதல்,

265. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஆமுஷ்மிகம்-ஸர்வகாதி பரலோகஸுக ஐஸ்வர்யங்கள் முதலியவை. வேதாந்த மர்யாதையாலே-வேதாந்தத்தில் சொன்னுப்போலே நினைப்பான்-நினைக்கப்படுமவன்.

266. ஸூத்திரம்.

379. (தேஷாம்):—யேந-எதனுல், தே - முன்சொன்னவர்கள், மாம் உபயாந்தி-என்னையடைவார்களோ, தம் புத்தியோகம்-அந்த புத்தியோகத்தை, ஸததயுக்தாநாம் - எப்போதும் என்னிடத்தில் வைத்த மனதையுடயவர்களாயும், ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம் - ப்ரீதியோடு பஜிக்கிறவர்களாயுமிருக்கிற, தேஷாம் - அவர்களுக்கு, ததாமி - யொடுக்கிறேன்.

380. (மோக்ஷயிஷ்யாமி):—112-வது இலக்கம் பார்க்க.

267. ஸூத்திரம்

381. (அவஶ்யம்):— க்ருதம் சுபாசுபம் கர்ம - முன்செய்த

378. வி - பு - 6 - 5 - 59. 379. ஸ்ரீகீதை - 10 - 10.

408. (அங்காநி):— 12-வது இலக்கம் பார்க்க.

409. (அஜோऽபி):— அஜः அபி ஸந் - பிறப்பில்லாதவனுயிருந்தபோதிலும், அவ்யாத்மா அபிஸந் - அழிவில்லாதவனுயிருந்தபோதிலும், பூதாநாம் - ஜந்துக்களுக்கு, ஈஶ்வரः அபி ஸந் - நாயகனுயிருந்தபோதிலும், ஸ்வாம் - தன்னுடையதான, ப்ரகிருதிம் - ப்ரகிருதியை, அதிஷ்டாய - அடைந்து, ஆத்மமாயயா - என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுல், ஸம்பவாமி - அவதரிக்கின்றேன்.

410. (யோऽந்யதா):— ய: - எவனுகிலும், (வர்ணுச்ரம நியமமில்லை.) அந்யதாஸந்தம் ஆத்மாநம் - பகவச்சேஷமாயிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை, அந்யதா - ஸ்வதந்த்ரமாக, ப்ரதிபத்யதே - நினைக்கின்ருனே, ஆத்மாபஹாரிணு தேந - ஆத்மாவை அபஹரித்த திருடனுல், கிம் பாபம் - என்ன பாபம் தான், ந க்ருதம் - செய்யப்படவில்லை. (அதாவது எல்லா பாபங்களும் செய்தவனுகின்ருன்.)

(அ—ம்). வர்ணுச்ரம விபரீதமான வ்யபசாரமாவது:— ப்ரபந்நாதிகாராநுகுணமாக ஸ்வரூபகத வர்ணுஶ்ரம விபரீதமான ஸ்வார்த்த ஸ்வதந்த்ர புத்யா பண்ணு முபசாரம்.

ஆ-வியா.

பகவதபசாரம் பண்ணுகையாவது எம்பெருமானுடைய நற்சீவனுன ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திறத்துப்பண்ணும் அபசாரம்.

மாணிக்கமாலே.

அஜஹத் ஸ்வபாவனுய் - நித்யம் விடாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனுய், ஸம்ஸ்தானத்தை - திருமேனியை, மெய்ப்பாடு - குறிப்பு வெளிப்படுத்தும் தோற்றம். துயரில் - துக்கத்திலே, வைதிகமந்த்ரம் - புருஷஸூக்தம், விஷ்ணு காயத்ரி முதலியவை.

304. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நேரே - ஸாக்ஷாத்.

409. ஸ்ரீகீதை - 4 - 6. 410. பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி.

305. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அஸஹ்யாப சாரத்திற்கு ஈச்வர விஷயத்திலும் ஓர் நிதர்சனம். காசிக்கரசனான பவுண்ட்ரகன் என்பவன் கண்ணனுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தையும், சதுர் புஜத்தையும், பஞ்சாயுதங்களையும், பீதாம்பரம் முதலிய திவ்யாபரணங்களையும் கண்டு அஸூயையினால் அவனைக்கொன்றுவிட்டு தான் ஸந்தோஷமடைய வேண்டுமென்றெண்ணி தான் வாஸுதேவன் என்கிற நாமத்தைப் பூண்டு பன்னிரண்டு வருஷம் கோரமான தபஸ்ஸு செய்தான் அப்போது ருத்திரன், வாசுதேவனென்றபேரும், சதுர் புஜங்களும், கருடன் முதலியவைகளும் கொடுத்து கண்ணன் திருமேனிச்சாயையும் அளித்தான். இத்தைக்கொண்டு, தான் பவுண்டரக வாஸுதேவனென்று விருது கூறிக்கொண்டு உலகெங்கும் ஸஞ்சரித்து யுத்தஞ் செய்து வந்தான். கடைசியாக துவாரகைக்கு வந்து கண்ணனுடன் எதிர்த்தான். கண்ணபிரான் தன் சக்கரத்தால், அவன் தலையையும், படைகளையெல்லாம் அறுத்து காசி நகரக்காவலையும் தொலைத்துவிட்டனர். (ஈச்வர விஷயத்தில் இவ்வபசாரம் காணும்போது, பாகவத விஷயத்தில் காண்கைக்குச் சொல்லவேண்டா.)

306. ஸூத்திரம்.

411. (பகவதஸஹநீயாகஸி):—121-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). நிபந்தம் - காரணம். அவஜ்ஞை - அவமதி.

307. ஸூத்திரம்.

412. (உதாரா: ஸர்வ):— ஸர்வே ஏதே - ஸமஸ்தர்களான இந்த நால்வரும், உதாரா: ஏவ - உதாரர்களே. ஜ்ஞாநீது - ஜ்ஞானமுடையவனோவென்றால், மே ஆத்மா ஏவ - எனக்கு ஆத்மாவென்றே, மதம் - என் எண்ணம், ஹி - ஏனென்றால், ஸ: - அந்த ஜ்ஞாநி, யுக்தாத்மா - என்னையே த்யானஞ் செய்பவன், மாமேவ - என்னையே, அநுத்தமாம் - ச்ரேஷ்டமான, கதிம் - கதியாக, ஆஸ்தித: - நினைத்திருக்கின்றான்.

412. ஸ்ரீ கீதை 7 - 18.

308. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பரிமாற்றம் - நடத்தை. உஜ்ஜிஜீவிஷுக்கள் - உஜ்ஜீவனத்தில் இச்சையுடையவர்கள். உபஸத்தி - அநுவர்த்தனம், ஸேவை

309. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). உத்தீர்ணராய் - கடந்தவராய்.

311. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விப்ரதிபத்தி - விபரீதப்ரதிபத்தி. நினைப்பிட்டு - ஸங்கல்பித்து.

312. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). உபதேஶஶூத்தியாவது - நிர்தோஷ உபதேஶம்.

315. ஸூத்திரம்.

413. (ஐஹலௌகிகம்):— ஐஹலௌகிகம் ஐச்வர்யம் - பசு புத்ரதநாதி ரூபமான இஹலோக ஐச்வர்யத்தையும், ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம் - ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலான பரலோகைச்வர்யத்தையும், கைவல்யம் - கைவல்யத்தையும், பகவந்தம் ச - பகவதநுபவத்தையும், ஸாதயிஷ்யதி - ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.

414. (ஸர்வவேதாந்த):— ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்த: - ஸமஸ்த வேதாந்தங்களில் ஸாரார்த்தமாயும், ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: - ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக்கடக்கவைப்பதுமான, அஷ்டாக்ஷர: - திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரமானது, அபுநர்பவகாங்க்ஷிணாம் - மீண்டும் பிறக்கவிருப்பமில்லாத, ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, கதி: - புகலிடம்.

415. (மந்த்ராணம்):—ஸநாதந: மூலமந்த்ர: - அநாதியான மூலமந்த்ரமானது, மந்த்ராணாம் பரம: மந்த்ர: - மந்திரங்களுக்குள்

413. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம். 415. விஷ்வக்ஸேனஸம்ஹிதா.

மிக உயர்ந்த மந்த்ரம், குஹ்யாநாம் உத்தமம் குஹ்யம் - ரஹஸ்யங்களுக்குள் உயர்ந்த ரஹஸ்யம், பவித்ராணாம் பவித்ரம் ச - பரிசுத்தமானவைகளுக்குள் மஹாபரிசுத்தமானது.

316. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஆசார்யத்வபூர்த்தியில்லாத ஆசார்யர்களாவன :—

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி. பிதாவை, மாதுலனை, ஸாவித்ர்யுபதேசம் பண்ணினவனை, அத்யயனம் பண்ணிவைத்தவனை ஒரு மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, பகவந்மந்த்ரம் உபதேசித்தவனை, இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பார்கள். இவர்களுடைய முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யர்கள். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்திரீபுமான்கள் ஸம்போகரூபமான ஸ்ரீகோபால மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், புத்ரப்ரதமான மந்த்ரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஐசுவரியமென்ன, ஆரோக்யமென்ன, விஜயமென்ன, ஶத்ரு நிரஸனமென்ன இவற்றுக்குத் தக்க மந்த்ரங்களையும் உபதேசிப்பாரெல்லாரும் ஸம்ஸாரத்தை வ்ருத்திப்பிப்பார்கள். ஆகையாலே ஆசார்யராகமாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்த்ரத்தைக் குறித்தன்று, விநியோகங் கொள்ளுகிற நிலைவைப்பற்ற.

மாணிக்கமாலை.

320. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). கோபால, ராம, ஹயக்ரீவ, நாரஸிம்ம, மந்த்ரங்களில் ஆதிசப்தத்திற்கு வராக, ஸுந்தர, மத்ஸ்ய, கல்கி, மந்த்ரங்களை நிரை நிரையாகக் கொள்ளவேணும்.

321. ஸூத்திரம்.

416. (குருஶுஶ்ரூஷயா) :— வித்யா - வித்யையானது, குருசுச்ருஷயா - ஆசாரிய கைங்கரியத்தினாலாவது, புஷ்கலேந தநேந வா - அதிக தநத்தினாலாவது, அத வா - இல்லாவிட்டால், வித்யயா வித்யா - ஒரு வித்யையைச்சொல்லி வேறு வித்யையைப் பெறலாம். சதுர்த்தம் ந உபலப்யதே - இவைகளைத்தவிர நான்காவது வழியில்லை.

416. கச்யபஸம்ஹிதை.

417. (இதம் து):— யத் ஜ்ஞாத்வா - எதையறிந்து, அசுபாத் - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, மோக்ஷ்யஸே - விடப்படுவாயோ, குஹ்யதமம் - அதிரஹஸ்யமான, விஜ்ஞான ஸஹிதம் - உபாஸனையுடன் கூடிய, இதம் ஜ்ஞானம் - இந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை, அநஸூயவே தே - அஸூயையில்லாத உனக்கு, ப்ரவக்ஷ்யாமி - சொல்லுகிறேன்.

418. (அஸூயா ப்ரஸவபூ:):—119-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்) உபஜீவநம் - உபதேசம், பரிசர்யை - கைங்கர்யம். அநுபுபூஷை - அநுபவிக்கவேணுமென்கிற இச்சை. பூர்வர்கள்- நம்பிள்ளை முதலானவர்கள்.

322. ஸூத்திரம்

419. (குருரேவ):-குருரேவ - ஆசார்யனே, பரம் ப்ரஹ்ம - பரமாத்மா (அவ்வண்ணம் பக்தியுடன் பூஜை செய்யத்தக்கவன்.) குருரேவ - ஆசார்யனே. பரா கதி: - நற்கதி (அவ்வண்ணம் சென்றடையத்தக்கவன்) குருரேவ - ஆசார்யனே, பராவித்யா - ப்ரஹ்ம வித்தை (அவ்வண்ணம் உபாஸனை செய்யத்தக்கவன்) குருரேவ பராயணம் - ஆசார்யனே புகலிடம், குருரேவ - ஆசார்யனே, பர: காம: - சிறந்தகாமம் (அவ்வண்ணம் விரும்பத்தக்கவன்.) குருரேவ - ஆசார்யனே, பரம் தநம் - சிறந்த பொருள் (அவ்வண்ணம் பாதுகாக்கத்தக்கவன்.) அஸௌ - இந்த ஆசாரியன், யஸ்மாத் - யாதொரு காரணத்தாலே, ததுபதேஷ்டா - அந்த திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தானோ, தஸ்மாத் - அந்தக் காரணத்தாலே, குரு: - அந்த ஆசார்யனே, குருதர: - ஆசாரியர்களெல்லோரிலும் சிறந்தவன்.

420. (ஐஹிகாமுஷ்மிகம்):— ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் - இஹலோக பரலோக ஐஶ்வர்யங்களெல்லாம், அஷ்டாக்ஷரத: - அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை உபதேசித்த, ஸகுரு: - அந்த ஆசாரியனை, இதி ஏவம் - இந்த ப்ரகாரமாக, யே - எவர்கள், நமந்யந்தே - நினைக்கவில்லையோ, தே - அவர்கள், மநீஷிபி: - பெரியோர்களாலே, த்யக்தவ்யா: - விடத்தகுந்தவர்கள்.

417. ஸ்ரீகீதை - 9 - 1. 419. கச்யபஸம்ஹிதை.

(அ—ம்). ப்ரதிபக்தி - அநுஸந்தானம். அநுபந்தி - தொடர்ந்து வருமதி. அவித்யா - அஜ்ஞானம். ஆதிசப்தத்தால் அந்யதாஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞானங்கள். ஸாலோக்யம் - ஸமானலோகத்வம். ஆதிசப்தத்தால் ஸாமீப்யம், ஸாயுஜ்யம், ஸாரூப்யம்.

323. ஸூத்திரம்

421. (மாதாபிதா):— மதக்வபாநாம் - வித்யையாலும் ஜன்மத்தாலும் என் வம்ச ஸம்பந்திகளுக்கு, யதேவ - எந்த ஸ்ரீபாதயுகளமே, நியமேன - எக்காலத்திலும் மாதா - ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவும், பிதா - ஹிதத்தை வேண்டியிருக்கும் தந்தையும், யுவதய: - மனதிற்கு இனியரானஸ்திரீகளும், தநயா:- பக்குவ தசையில் பாதுகாக்கும் புத்ரர்களும், விபூதி: - இவ்வெல்லாவற்றையும் நன்றாக்கும் செல்வமும், ஸர்வம் - மற்றெல்லா நலமும் ஆக ஆகின்றனவோ, ஆத்யஸ்ய - ப்ரதமாசார்யரும், ந: குலபதே: - ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்ரு குலமே குலமாகிறாப்போல ஸ்ரீமந்நாதமுனி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான நம்முடைய குலத்திற்கு கோத்ர முனிவருமான நம்மாழ்வாருடையனவாயும், வகுளாபிராமம் - திருமகிழ் மாலையாலே அழகுள்ளனவாயும், ஸ்ரீமத் - ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸோடு நித்யமும் கூடினவையாயும், தத் - பேசி முடிக்கவொண்ணாத மஹிமையுள்ளனவாயும் விளங்குகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட, அங்க்ரியுகளம் - திருவடியிணையை, மூர்த்நா - சிரஸினாலே, ப்ரணமாமி - தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்

325. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). இதுவும் - க்ருதஜ்ஞதையும்.

327. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதானங்களாவது:—ஹேயத்துக்கு ஹாநமும், உபாதேயத்துக்கு உபாதானமும் என்றபடி. விடும் விஷயம் - பற்றும் விஷயம். ஸ்காலித்தியமாவது - ஹேயத்துக்கு உபாதானமும். உபாதேயத்துக்கு ஹாநமும் என்றபடி.

421. ஸ்தோ ர - 5.

த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசமாவது:— தேஹ தாரண விஷயமாக ஆடை உணவு மாத்திரத்தில் குறைந்திருப்பது.

331. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நெஞ்சுளைதல் - துக்கப்படுதல்.

332. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ராப்தியில்லை - யோக்யதையில்லை.

333. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) உபஸத்தி - ஸேவை. வேஷத்தை - விசேஷாகாரத்தை இவ்விடத்தில் பின் பழகிய பெருமாள் ஜீயர் வைபவம் அநுஸந்தேயம்:-- ஆசாரியனுடைய ஜ்ஞானம் வேண்டா - சிஷ்யனுக்கு விக்ரஹமே அமையும். கருட த்யானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை தியானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்வர்.

“ஆசாரியன் சிச்சனுருயிரைப் பேணுமவன் - தேசாருஞ் சிச்சனவன் சீர்வடிவை”

334. ஸூத்திரம்.

422. (அஹமந்நம்):—அஹம் - நான், அந்நம் - சாப்பிடத்தக்க வஸ்து, அஹம் - நான், அந்நாத: - அந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறவன். (அதாவது) நான் பரமாத்மாவுக்கு போக்யபூதன், நான் பரமாத்மாவாகிற போக்யத்தை அநுபவிக்கிறவன்.

(அ—ம்). ஸ்வரூபமாய் - ஸ்வரூப நிரூபகமாய்.

337. ஸூத்திரம்.

423. (ஶரீரமர்த்தம்) : — ஸத்குருப்ய: - ஸதாசாரியன் பொருட்டு, சரீரம் - உடலையும், அர்த்தம் - பொருளையும், ப்ராணம் ச - ஆவியையும், நிவேதயேத் - ஸமர்ப்பிக்கக்கடவது.

422. தை - உப - 10 - 6.

(அ—ம்). தன் வஸ்துவை 'வாங்கி' என்னாதே 'கொண்டு' என்றத்தால் தான் பூர்வம் கொடுத்து வைத்திருந்து, பிறகு காலோசிதமாக சிஷ்யனிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளுவதைப்போல் ஸூசிப்பிக்கிறது.

339. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் - ஆசாரியனுடைய சொத்தை அபஹரிக்கையாய். முறை கேடான - ஸம்பந்த விருத்தமான.

343. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அநுவதிக்கை - ஒருவன் சொன்னத்தை அநுஸரித்து தான் சொல்லுகை.

345. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ரணவத்தால் ஜ்ஞானமும், நமஸ்ஸால் வ்யவஸாயமும் நாராயணாய பதத்தால் ப்ரேம ஸமாசாரங்கள் கண்டு கொள்ளுவது. ததநுரூபாநுஷ்டானங்களாவது :— த்வயம், சரம ச்லோகங்களில் சொன்ன வநுஷ்டானம்.

346. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்.) உத்தேசிக்கிறார் - எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

347. ஸூத்திரம்.

424. (கிம் தேந):—410-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). இதுதான் என்றது பகவதங்ய்ரேஷத்வம். சதுர்த்தியாலும் என்றது - லுப்தசதுர்த்தியாலுமென்றபடி. பிறராவது - தேவதாந்தரபரர்கள்.

348. ஸூத்திரம்.

425. (விசித்ரா தேஹ):— 234-வது இலக்கம் பார்க்க.

426. (மந்த்ரே தத்):— மந்த்ரே - மந்த்ரத்தினிடத்திலும், தத் தேவதாயாம் ச - அதினுடைய தைவத்தினிடத்திலும், ததா-

426. விஷ்ணுதத்வம்.

அப்படியே, மந்த்ரப்ரதே - மந்த்ரத்தை உபதேசித்த, குரௌ - ஆசாரியனிடத்திலும், த்ரிஷு - இம்மூன்றினிடத்திலும், பக்திః - பக்தியானது, ஸதா - எப்போதும், கார்யா - (ஒவ்வொன்றைக் காட்டிலும் மேன்மேல் அதிசயித்து) செய்யத்தக்கது. ஸா ஹி - அந்த பக்தியல்லவா, ப்ரதமஸாதனம் - முதலான ஸாதனம் (முக்கிய உபாயம்)

427. (மந்த்ரநாதம்):— மந்த்ரநாதம் - மந்த்ரதேவதையும், குரும் - ஆசாரியனையும், மந்த்ரம் - மந்த்ரத்தையும், ஸமத்வேந அநுபாவயேத் - ஸமமாக அறியவேணும்.

428. (யதிமே):—ப்ரஹ்மசர்யம் - ப்ரஹ்மசரிய விரதம், யதிமேஸ்யாத் - இருக்கும் பக்ஷத்தில்.

429. (காமாத் கோப்ய:):— ஹே ந்ருப - ஓ வேந்தனே! கோப்ய: - கோப ஸ்திரீகள், காமாத் - காமத்தினாலும், கம்ஸ: - கஞ்சன், பயாத் - அச்சத்தினாலும், சைத்யாதய: ந்ருபா: - சிசுபாலன் முதலான வேந்தர்கள், த்வேஷாத் - பகையினாலும், வ்ருஷ்ணய: - யாதவர்கள், ஸம்பந்தாத் - உறவினாலும், யூயம் - நீங்கள், ஸ்நேஹாத் - நட்பினாலும், வயம் - நாங்கள், பக்த்யா - பக்தியினாலும், (புனிதர்களாயினோம்)

350. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

351. ஸூத்திரம்

(அ—ம்) குறியிட்டஞ்சப்பண்ணுகையாவது - சூடுபோட்டு பயமுறுத்தல். புடைகள் - ப்ரகாரங்கள்.

354. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). காசாதிதஷ்டத்ருஷ்டியாவது - காமாலை முதலிய கண் ரோகம் த்வித்வாதிகள் என்றத்தால் இரண்டும் இரண்டுக்கு மேல்

429. பாகவதம்.

பட்டதும் என்று கண்டுகொள்வது. பந்தமாவது - ஸாலம்பந்தத்தால் வருமவை.

356. ஸூத்திரம்.

(அஃம்). இது - தோஷஜ்ஞானம்.

358. ஸூத்திரம்.

430. (அமர்யாத:):— 119-வது இலக்கம் பார்க்க.

431. (வித்வேஷ):— வித்வேஷ - வியாஜமில்லாத வைரமென்ன, மாந - குலாதிகளாலுண்டான கர்வமென்ன, மத - மதமென்ன, ராக - விஷயங்களில் ஆசையென்ன, விலோப - அதிகலோபமென்ன, மோசம் - விஷயாதி மோகமென்ன, ஆதி - இவை முதலானவைகளுக்கு, ஆஜானபூமி: - ஜென்ம பூமியாயும், அத்ர பவே - இந்த ஸம்ஸாரத்தில், நிமஜ்ஜன், முழுகிக்கொண்டிருக்கிற, அஹம் - நான், நிர்த்வந்த்வ - ஸத்ருசமில்லாததாயும், நித்ய - நித்யமாயும், நிரவத்ய - தோஷமில்லாததாயுமிருக்கிற, மஹாகுண - அபரிச்சின்னமான குணங்களையுடைய, ஹே ஹஸ்திச - ஹே வரதனே, த்வாம் - தேவரீரை, ஈக்ஷிதும் - சேவிப்பதற்கும், ஈப்ஸிதும் வா - இச்சைப்படுதற்கும், க: - எவன், (ஒன்றுக்கும் அதிகாரியல்லன்.

432. (அதிக்ராமந்):—121-வது இலக்கம் பார்க்க.

433. (ஸ்ரீரங்கேஶ):—ஹே ரங்கேச - ஏ நம்பெருமாளே! த்வத்குணாநாம் இவ - தேவரீருடைய குணங்களுக்குப் போல, அஸ்மத் தோஷாணாம் - எங்களுடைய தோஷங்களுக்கும், பாரத்ருச்வா - கரையறிந்தவன், க: - எவன், யத: - யாதொன்றாலே, அஹம் - நான், ஓகே - ப்ரவாஹத்தில், மோபகோதந்யவத் - வியர்த்தமான தாஹம் போல, த்ருஷ்ணாபூரம் - மநோரதித்தார் மநோரதத்தளவும், வர்ஷதாம் - வர்ஷிக்கிற, த்வத்குணாநாம் - தேவர் குணங்களுக்கு, பாத்ரம் - பாத்திரமாக, நாஸ்மி - ஆகிறேனல்லேன்.

431. வர - ஸ்தவ - 76. 433. ஸ்ரீரங் - ஸ்த - உத்-94.

434. (மச்சித்தா) :—மச்சித்தா: - என் மீதே மனமுடையவர்களாகியும், மத்கதப்ராணா: - என்னை விட்டகலாத உயிருடையவர்களாகியும், பரஸ்பரம் - ஒருவருக்கொருவர், போதயந்த: - என்னுடைய குணங்களையே புகழ்ந்துரைப்பவர்களாகியும், மாம் நித்யம் கதயந்த: ச - என்னையே எப்பொழுதும் கீர்த்தனம் பண்ணுபவர்களாகியும், துஷ்யந்தி ச - உரைப்பவர்களுடனும் மகிழ்கின்றனர்கள், ரமந்தி ச - கேட்பவர்களுடனும் மகிழ்கின்றனர்கள்.

435. (வசீ வதாந்ய.):— வசீ - ஆச்ரிதர்கள் விஷயத்தில் தாழ நிற்கிறவனாய், வதாந்ய: - பரமோதாரனாய், குணவாந் - ஸௌசீல்யமுள்ளவனாய், ருஜு: - ஏக ரூபனாய், சுசி: - பாவ சுத்தியுள்ளவனாய், ம்ருது: - மார்த்தவமுள்ளவனாய், தயாளு: - தயையுள்ளவனாய், மதுர: - இனியனாய், ஸ்திர: - அப்ரகம்ப்யனாய், ஸம: - ஸர்வஸமனாய், க்ருதீ - ஆச்ரிதர் கார்யமெல்லாம் செய்யுமவனாய், க்ருதஜ்ஞ: - க்ருதஜ்ஞனாய், த்வம் - தேவரீர், அஸி - இருக்கிறீர், ஸ்வபாவத: - ஒரு வித காரணமன்னியில் இயற்கையாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாம்ருதோததி: - ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்குக் கடல் போலேயிருக்கிறீர்.

436. (அஸங்க்யே) :—கணக்கற்ற திருக்கல்யாண குணஸமூஹங்களாகிற பிரவாஹத்திற்கு பெரிய கடல் போன்றவரே!

437. (யதாரத்நாநி) :—புத்ரக - ஏ பிள்ளாய்! ஜலதே: - ஸமுத்திரத்தினுடைய, ரத்நாநி - ரத்னங்கள்: யதா அஸங்க்யேயாநி - எப்படிக் கணக்கிட முடியாதோ, ததா - அப்படியே. மஹாத்மந: அனந்தஸ்ய - அநாதியான பெருமாளுடைய, குணா: - குணங்கள், அஸங்க்யேயா: - கணக்கில்லை.

438. (நாஹம் ஸமர்த்த:) :— பத்மபுவ: அபி - ப்ரஹ்மாவிற்கும், அசம்யான் - கோசரமல்லாத, பகவத் ப்ரியாணாம் - பாகவதர்களுடைய, குணாந் - குணங்களை, வக்தும் - சொல்லுவதற்கு, அஹம் - நானும், ந ஸமர்த்த: - ஸமர்த்தனல்லன்.

434. ஸ்ரீகீதை. 435. ஸ்தோ - 18. 436. சாணு - கத்யம்.

359. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) நைர்தோஷ்யம் - நிர்தோஷம். வைமுக்யம் - முகம் மாறுதல். அநாத்மந்யாத்மபுத்தி - தேஹாத்மபுத்தி - அஸ்வேஸ்வ புத்தி - தன்னதல்லாததை தன்னதென்று புத்தி பண்ணுகை. ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தை தன் தோஷமாக 'மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்' என்றானிறே.

360. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). ஸம்பந்தஜ்ஞானமாவது - நாராயணத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தம். அயோத்தியில் பெருமாளவதரிப்பதற்குமுன் ஒருவர் தலையை ஒருவர் வாங்கவேணுமென்கிற வுட்பகை யாவற்குமிருந்தபோதிலும் பெருமாள் அவதரித்தபிறகு அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்நேஹபாவத்தைக்காட்டினது எல்லோருக்குமுள்ள பெருமாள் ஸம்பந்தமே காரணமாம்.

361. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) இடையாட்டம் - ப்ரஸ்தாபம்.

363. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) தர்ஜனம் - சவுக்காலே அதட்டல், பர்த்ஸநம் - வாயாலே அதட்டல்.

364. ஸூத்ரம்

(அ—ம்). ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் என்றது - நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றபடி.

365. ஸூத்ரம்

(அ—ம்). ப்ரதிக்ரியை - சிக்ஷை. பாருஷ்யம் - பருஷவசனம். செறுப்புகளை - குறைவுகளை.

நம் தர்சனத்துக்கு மஹா விரோதியானவனும், தனக்கு நேரே தீங்கு செய்தவனுமான நாலூரானை 'க்ஷிபாமி நக்ஷமாமி' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, தான் பெற்றலோகம் நாலூரானும் பெறவேணு

மென்று ப்ரார்த்தித்த அம்மஹா தயாகுணமுடைய ஆழ்வான், "பாபிகளுக்கன்றோ இரங்கவேண்டுவது மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துப் பயனென்" என்றருளிச்செய்தாராம் இவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீபட்டர் இலக்கத்திலே தன்னை பரிபவித்த ஒருவனுக்கு, "நாமறியாத நம்முடைய குற்றங்களை யெடுத்துக்காட்டின இம்மஹோபகாரகனுக்கு என்செய்வோம்" என்று, தான் அணிந்திருந்த முத்துச்சாவடத்தை பரிசிலாகக் கொடுத்தாரென்பது ப்ரஸித்தமிறே. இத்தால் குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல் க்ருபை, சிரிப்பு, உகப்பு, உபகாரஸ்ம்ருதி வரவேண்டுமானால் பொறுமை வேணும். அது கோபமுள்ளவிடத்தில் நிற்காதானபடியால் கோபத்தின் தன்மை, தன்மைகளை யறியவேணும். இதையறியாமல் மற்றெல்லாமறிந்தாலும் அறியாமையைக்காட்டும். பிறரால் தனக்கு தீங்கு விளைந்தபோது மனம் கலங்கி வருவதோர் துர்குணத்திற்கு கோபமென்று சொல்லப்படும் இதுதான் உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறாதகாலத்திலும் வருவதுண்டு. இக்கோபம் வருவதற்குக் காரணங்கள் அறியாமை, பேராசை, துராசை, அகங்காரம், வறுமை, பிணி, மூப்பு, பசி, ஊறுவாசம் ஸ்வயசயம் பாராட்டுதல் முதலிய மற்றுமனேகமுள. கோபத்திற்கு ஸத்ருசமான தீமை விளைக்கும் பதார்த்தங்களைச் சொல்லும்போது, நஞ்சு, அக்னி, சூர, சண்டாளர்களைச் சொன்னபோதிலும் அவைகள் ஒரோருவகைகளில் ஒப்பாகுமல்லது, முற்றிலும் ஒவ்வாது. நஞ்சு யாவனொருவன் ஶரீரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதோ அவன் சரீரத்தையே கெடுக்குமொழிய பிறரைக் கெடுக்காது. இதனால்வரும் தோஷங்களை மணிமந்திர சக்திகளால் பரிகரிக்கலாம். இல்லையேல், மரணமுண்டானாலும் ஜந்மாந்தரங்களுண்டாய், அப்போது உஜ்ஜீவிக்க யோக்யதையுண்டு. கோபமோ! எதிரிகள் மனதைப் புண்படுத்தி அவர்களையும் கோபத்திற்கு ஆளாக்குகிறது. இத்தால் பாகவதாபசாரங்களுண்டாய் மீளா நரகமே இவர்களுக்கு என்றுமிருப்பிடமாகும் நஞ்சு சரீரத்தைக் கெடுக்கும். கோபமோ ஆத்மாவைக் கெடுக்கும். நஞ்சு சரீரத்தைக்கொல்லும் என்கிற நினைவால், அத்தையாரும் சேரவொட்டார். கோபம் கொல்லாதென்கிற ப்ரமத்தையுண்டுபண்ணி முடிவில் கொல்லும் ஆகையால் நஞ்சைக்காட்டிலும் கோபம் கொடியதே

நெருப்புக்கும் கோபத்திற்கும் ஒற்றுமையதிகம். அக்னி சிறு பொறியானாலும் ஊரெல்லாம் பொசுக்கி, தானும் உருமாய்ந்து சாம்பலாகி விடும். ஆகையினால் தான் இதற்கு "ஆஶ்ரயாஶ:" என்று பெயருண்டாயிற்று. அப்படியே கோபமானது ஒரு பெரிய ஸமூஹத்தைக் குலைத்து தன்னையும் நிலை குலையச் செய்யும். வீட்டிற்குள் புகுந்த ஸர்ப்பம் இன்னாரைக் கடிப்பதென்கிற வித்யாசமுண்டோ! அதுபோல கோபமுடையவனைக் கண்டு எல்லோரும் நடுங்கினால் அவனுக்கு ஸுக

முண்டோ? முடிவில் எல்லோரும் ஸமயம் பார்த்து அவனை கெடுக்கப் பார்ப்பார்கள். ஆகையால் கோபம் கூடாது; கோபம் தன்னையுடையவனைக் குலமுதலற அழிக்கும் என்பதை கம்பர் ஸ்ரீராமாயணத்தில் காட்டியதைக் காணத்தகுந்தது.

"மூங்கிற் பிறந்து முழங்குதீ மூங்கில் முதலற முருக்குமாப்போலத்
தாங்கருஞ்சினத்தீத்தன்னுள்ளே பிறந்து தன்னுறுகிளையெலாஞ்சயிக்கும்
ஆங்கதன் வெம்மையறிந்தவர்கமை பாவதனையுள்ளடக்கவுமடங்கா
தோங்கிய கோபத்தீயினை யொக்குமுட்பகை யுலகின் வேறுண்டோ."

கம்பராமாயணம்.

[முருக்குதல் - அழித்தல், கொல்லல். கமை - க்ஷமை, பொறுமை]

கோபம் மதுபானத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததல்ல.

மதுபானம் மதியைக்கெடுத்து மானத்தைப் போக்குவதுபோல இதுவும் அறிவைக் கெடுத்து அவமானத்தை யடையச்செய்கிறது. உண்டமாத்திரத்தில் உளைதல் செய்யுமது கள்ளுக்குண்டு. இது நினைத்த மாத்திரத்தில் பொங் பெழுந்து புலன்களை யழியச்செய்யும். ஆகையால் கோபம் பஞ்சமாபாதகத்தைக் காட்டிலும் அதிகபாதகமே. கோபத்திற்குச் சண்டாளனை ஒப்பிடுவது உலகவழக்கம். இவை ஒன்றுக்கொன்று தோஷத்தில் குறைவற்றதல்ல. கேவல சண்டாளன் யாகாதிகளிலும் பெரியோர் குழாங்களிலும் புகுதல் கூடாதோ, அப்படியே மூர்க்கனை இவனும் ஸாதுகோஷ்டிக்கு அநர்ஹன். சண்டாளனைக் கண்டால் விலகுவது போல், கோபிஷ்டனைக் கண்டால் உள்ளே பதுங்குவர், ஆகையால் சண்டாளன் கோபத்தைக்காட்டிலும் கோரனன்று.

இன்னமும் கோபமானது சரீரகத்வம். மனோகத்வம், ஸதாசாரம், பாரமார்த்திகம், பாந்தவ்யம், ஸல்லாடம் முதலியவைகளுக்குச் சத்ரு. கோபம் நமனுக்குச் சமானமே. எங்ஙனேயெனில்; வைத்திய சாஸ்திரத்தை ஆராய்ந்தால் கோபத்தால் உஷ்ணமும், உஷ்ணத்தால் அதிக இரத்தோட்டமும், அதிக இரதோட்டத்தால் இருதயம் கெட்டு அத்தால் மரணமுமுண்டாகிறது. அந்தோ! இவர்கள் கோபத்தால் நமனுக்கிரையாவதே! என்று திருவள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டியதை விவேகிக்கத்தகுந்ததே.

தன்னைத்தான் காக்கச் சினங்காக்க சாவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம்.

குறள்

அதிக கோபமுடையவன் மரணமடையாமல் உயிருடனிருந்தாலும் செத்தவனுக்குச் சமானமென்று அவரே யருளிச் செய்கிறார்.

இறந்தார் இறந்தார் அனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

குறள்

இதன்பொருள் :— "கோபத்தாலே மிகுந்தவர் உயிருடையவராயிருக்கினும் செத்தாரோடொப்பாவார். (அதாவது அதிக கோபமுடையவர்க்கு ஞானம் பெறுதற்கு உரிய உயிர் இருக்கினும் கலக்கத்தினாலே அதனை அடையாமை நிச்சயமாதலால் இறந்தாருக்குச் சமானமாகிறார்) கோபத்தை நீக்கினவர் முக்தரோடொப்பாவார். (அதாவது கோபத்தை விட்டவர்க்கு நிலையில்லாத உடம்பு இருந்தாலும் ஞானத்தினால் முக்தியை அடைவது நிச்சயமாதலால் முக்தி பெற்றாரோடொப்பார்) [இறந்தார்-- கோபத்திலே மிகுந்தவர்] ஆகையால் ஒருவன் தீயொத்த துன்பஞ் செய்யினும் அவன்மேல் கோபியாமை நன்மையினும் நன்மை.

கோபமுள்ளவரிடத்தில் மனோதத்துவம் சரியாய் வேலை செய்யாது. மனது கெடாமலிருந்தால் புத்தி தெளிவாயிருக்கும், விஷயங்களை நன்றாய் கிரஹிக்கும், ஞாபகசக்தி குறையாது, யோசனைக்கு இடமுண்டாகும், அப்போது நியாயம் விளங்கும், மற்றப்படி சீற்றமுண்டானவனுக்கு இவைகள் ஒன்றும் தோன்றாது. ஆகையால் கோபத்தை விடவேணும்.

ஸதாசாரம் உண்டாகும்போது கோபம் கூடாது. ஸதாசாரத்திற்கு காரணம் அன்பு. அன்பு, கோபமுள்ளவன் ஊரிலும் நிற்காது. பெரியோர்கள் ப்ரீதியில்லாதாரிடம் பிணங்கார். இவர்கள் ஸந்நிதியன்றி அடக்கம், வாய்மை, தூய்மை, முதலிய நற்குணங்கள் கூடாது. ஆகையால் நல்லொழுக்கம் வேண்டுமானால் கோபத்தை துறத்த வேணும்.

இருட்டுக்குச் சத்ரு வெளிச்சம்போல், பொறுமைக்குச் சத்ரு கோபமே. பொறுமையில்லாதவனிடத்தில், மற்றெல்லாக் குணங்கள் நிறைந்திருந்தாலும் பயன்படாது பொறுமையின் பெருமையைப் பாவுதல் பாரதமாம்.

ஒறுத்தார்க் கொருநாளை இன்பம்
பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

குறள்.

இத்தால் பிறர் குற்றங்கண்டு தண்டித்தவர்க்கு ஒரு நாளை இன்பம் பொறுத்தவர்க்கு உலக மழியுமளவும் இன்பமும், புகழுமுண்டாகும் போது, இத்தை புறக்கணித்து எல்லாத் தீமைகளுக்கும் கொள்கலமான கோபத்தை கோடல் கேவலம்! அசேதநமான விருக்ஷமும் தன்னைச் சேதிக்கிறவனுக்கு நிழலைத்தருவதுபோல், தன்னிடத்தில் தீங்கு செய்தவனுக்கும் நன்மை செய்பவனே மனிதனாவான். கோபங்கொண்டவர்களை கோபத்தால் ஜெயிக்கமுடியாது. சாந்தத்தாலும், இனிய வார்த்தையாலும் அவர்களை வென்றுவிடலாம். நெருப்பை ஜலத்தாலன்றி அக்னியால் அணைத்தல் அவமே!

"மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத்தாந்தம் -
தகுதியால் வென்றுவிடல்"

குறள்

என்பது ஶாஸ்திர ஸித்தம், ஆகையால் பொறுமையுடையவனுக்கு ஸாதிக்கக்கூடாத தொன்றுமில்லை. கோபிக்கக்கூடும் காரியமும் கூடாது.

பொறுமையைக்காட்டிலும் சிறந்த குணம் விடாமுயற்சி. இது பொறுமையுள்ள விடத்திலேயே நிறைபெறும் 'பொறுமையாலும் விடாமுயற்சியாலுமன்றோ நம்மாசாரியர்கள் அரிய பெரிய காரியங்களை அநுஷ்டித்தார்கள். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூரத்திற்கு பதினெட்டாவ்ருத்தி எழுந்தருளியெடுத்த அம்மஹார்த்திக்குக் காரணம் விடாமுயற்சியன்றோ!. "ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தானும்" விடாமுயற்சியைக் கைக்கொண்டான். ஆகையால் ஸத்காரியங்களை ஸாதிக்கும் ஸாதுக்கள் சண்டாளமான சினத்தலைச் சேதிக்கவேணும். கோபத்திற்கிடங்கொடுத்தவன் மேலானவர்களைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவமானஞ்செய்வான். எதையும் செய்வான், எதையும் சொல்லுவான். தூஷிக்க வேண்டியவனை பூஷிப்பான். கோபத்தை ஜெயித்தவர்களை ஸாதுக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். பொறுமையுள்ள ஸாதுக்களுக்கு ஜயம் எப்பொழுதும் நிச்சயம். கோபிஷ்டன் தகுந்த ஸமயத்தில் தன் சக்தியை உபயோகிக்க முடியாது.

ஆனால் கோபத்தால் நன்மையும் இல்லையோ? என்னில்; சிலவுள. பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளிடத்திலும், பெரியோர்கள் சிறுவர்களிடத்திலும், ஆசாரியன் சிஷ்யனிடத்திலும், எஜமானன் வேலைக்காரனிடத்திலும், பர்த்தா பார்யையிடத்திலும், தங்கள் லாபத்தை உத்தேசிக்காமல், அவர்கள் நன்மையே கருதி கோபிக்கும் கோபம், 'கொண்ட சீற்ற மொன்றுண்டு' என்றாப்போல் ஹித ரூபமாக பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்த கோடியில் அந்தர்பூதம். அது, மற்றவர்களுக்கு

வருவதுபோல் ராஜஸதாமஸங்களால் கலங்கி வருவதொன்றல்லாமையால் அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் சீற்றமே இராது. விரோதி வாய்மூடவொட்டாதானபடியால், இத்தையே வியாஜமாகக் கொண்டு காலத்தை போக்கும்போது, முடிவில் பாகவதாபசாரத்தில் மூட்டிவிடும். ஆகையால் குற்றத்தைப் பொறுப்பதே பெருமை. இந்த கோபமாகிற பிசாசத்திற்கு இடம் கொடுத்தால், தலை விரித்தாடும். இத்தை தலையெடுக்காமல் செய்வதே விவேக பலம். புத்திமான்கள் பழக்கத்தால் ஸுலபமாய் இத்தை வசப்படுத்தலாம். மதாந்தரஸ்தர்களான கிருஸ்தவப் பாதிரிமார்களும், சீற்றத்தை வெளிக்காட்டாமலிருப்பதை, இற்றைக்கும் காணலாம். அந்தோ! நல்லடிக்காலத்திலும், சில ந்ஹீன ஜந்துக்கள் மடத்தின் வாசலில் போர்புரிவதைக் கண்டு, ஸ்வாமி ஸ்ரீவரவரமுனிகள் 'இவைகள் யாரிடத்தில் ஸ்ரீவசநபூஷணம் கேட்டது' என்று சில ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்வாமிகளைக் குறித்து வெறுத்தருண்டு. ஆதிகாலத்தில் ருஷிகளும் இந்த கோபத்தால் ஒரு க்ஷணகாலத்தில், யுகங்களாக செய்து வந்த கோரமான தபோ பலன்களை இழந்தார்கள். இதுக்குக் கால நியதி அதிகாரி நியதி கிடையாது. ஆகையால் ஆகார நியதிபெற்று உயர்ந்த ஜன்மத்தை யடைந்து, அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை யுணர்ந்து ஆசாரிய ஸம்பந்தமும் பெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், ஒருவருக்கொருவர் சீறுபாருமாய் நின்று அத்தால் அனர்த்தத்தை யாவதாத்ம பாவியாயநுபவிப்பதைக் காட்டிலும், சிறியதாய், லோக நிந்தையற்றதாய் உஜ்ஜீவன ஹேதுவான சமதமாதிகளைக் காலமெல்லாம் கைக்கொள்ளுவார்களாக.

366. ஸூத்திரம்

439. (துரந்தஸ்ய):—துரந்தஸ்ய - முடிவன்றிக்கேயிருப்பதாய், அநாதே: - ஆதியற்றதாய், அபரிஹரணீயஸ்ய - ஸர்வஶக்தனான உனக்கும் பிற்காலிக்குப்படியிருப்பதாய், மஹத: - முடிவுகாண வொண்ணாததாயுமுள்ள, அசுபஸ்ய - பாபத்திற்கு, ஆஸ்பதம் - இருப்பிடமாய், நிஹீநாசார: - ஆசாரத்தினாலே குறைந்தவனாய், ந்ருபசு: - மனுஷ்யப் பசு என்னும்படியான, அஹம் - அடியேன், தயாஸிந்தோ - ஓ தயாநிதியே! பந்தோ - ஓ நிருபாதிக பந்துவே! நிரவதிக வாத்ஸல்யஜலதே - கரையில்லாத வாத்ஸல்ய ஸாகரமே! தவ - நின்னுடைய, குணகணம் - கல்யாண குண ஸமூ

439. ஸ்தோ - ர - 58.

ஹத்தை, ஸ்மாரம் ஸ்மாரம் - நினைத்து நினைத்து, கதபீ: - என்னுடைய பாபத்திற்கு பயப்படாதவனாகி, இதி - கீழ்ச்சொன்னபடி, இச்சாமி - பரம புருஷார்த்தத்தை இச்சிக்கிறேன்.

ஸ தம்—76-வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்) இவ்வதிகாரி - த்வயாதிகாரி. நடுவுள்ள பேறுகள் - ஆபிமுக்யாதிகள் ப்ரதிபாத்யாம்ஸத்துக்கு - த்வயாதிகாரத்திற்கு. அநாத்ம குணம - அவித்யாதிகள் இது விதுவாக - இந்த இந்த தோஷமடியாக.

"திருவேங்கடமுடையான், தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை நினைத்தானாகில் பழைய நரகங்களொழிய வேறேயெனக்கொரு நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும். அன்றிக்கே என் ஸ்வரூபத்தை மறந்து தன் ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்தானாகில் பழைய திருநாடு போராது எனக்கென்று ஒரு திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்" என்று, சிறியாண்டான் பணித்தார்.

368. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). குழை - பாழையை, தீற்றி - புஜிப்பித்து. தோற்றக்குழி - கர்ப்பஸ்தானம்,

372. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அப்ரதிஷித்தம் - வேண்டாமென்று தடுக்காமலிருக்கை.

374. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) வீதிவாய்க்கின்று - க்ருபைகரை புரண்டிருக்கும்போது. காப்பார் - தடுப்பார்.

376. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). உபஜீவித்துக்கொண்டு - அநுஸந்தித்துக் கொண்டு. அநவதானம் - அஜாக்ரதை.

(அ—ம்). "ஒரு ப்ராஹ்மணன் இறப்பில் நின்றும் விழ அவ்வளவிலே சிறியாச்சான் அங்கேற வெழுந்தருள, ப்ராஹ்மணன், ஆச்சான்!

பெருமாள் என்னைத்தள்ளினபடி கண்டீரே யென்ன, அங்ஙனன்று காண், கர்மத்தாலே நாம் விழுந்தோம், பெருமானை தள்ளினாரென்று நினைத்திரா யென்றருளினார்."

378. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). 'சிற்றமுள'- சீறும்படியாக நான் செய்வன பலவுண்டு கலவர் - கப்பல்காரர்.

380. ஸூத்திரம்.

440. (நிராஸகஸ்யாபி) :—நிராஸகஸ்யாபி - ரக்ஷகரான தேவரீர் அடியேனை விடப்பார்த்தாலும், தவ - தேவரீருடைய, பாதபங்கஜம் - திருவடிகளை, ஹாதும் - விட்டு ஜீவிக்க, நோத ஸஹே - ஸமர்த்தனல்லேன். தாவத் - அஃதென்போலவெனில், மஹேஸ - ஓ நிருபாதிக நிர்வாஹகனே! ஸ்தனம்தய: - முலைதையே தாரகமாகவுடைய, ஸிசு: - சிசுவானது, ருஷா - கோபத்தினால், நிரஸ்தோபி - தள்ளப்பட்டாலும், ஜாது - கோபித்தபோதோடு ஆதரித்த போதோடு வாசியற, மாது: - தாயாருடைய, சரணௌ - கால்களை, ஜிஹாஸதி - கட்டிக் கொள்ளுமத்தனை யொழிய விட ஸம்மதிப்பதில்லை.

(அ—ம்). அரிசினம் - அரிந்து பொகடவேண்டும் கோபம்

மூன்றும் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

440. ஸ்தோ - ர 26.

நான்காம் ப்ரகரணம்.

381. ஸூத்திரம்

441. (பாதோஉஸ்ய):—அஸ்ய - பகவானுக்கு, விஸ்வாபூதாநி - ஜகத்திலிருக்கப்பட்ட சேதநாசேதனங்கள், பாத: - ஒரு பாகம், அம்ருதம் திவி - பரமபதத்தில், த்ரிபாத் - மூன்று பாகம். (இந்த லீலா விபூதி ஒரு பாகம், நித்ய விபூதி மூன்று பாகம் என்றபடி.)

442. (ஸ ஏகாகீ):—ஸ: - அவன், ஏகாகீ - ஒருவனாயிருந்து கொண்டு, ந ரமேத - ஆனந்தமடைகிறதில்லை.

443. (த்வம் மே) :—த்வம் மே - நீ எனக்கு சேஷபூதனென்று ஜீவனைக் குறித்து ஈஸ்வரன் அருளிச் செய்ய, அஹம் மே - நான் எனக்கு சேஷபூதன் என்று ஜீவன் சொல்ல, தத் குத: - அது எப்படி ருஜுவாகிறது என்ன, தத்பி குத: - தேவரீர் அருளிச் செய்தது தான் எப்படி ருஜுவாகிறதென்ன, இதம் - என்னுடைய கக்ஷியானது, வேதமூலப்ரமாணாத்-அபௌருஷேயமான, வேதரூப லிகிதமுண்டாயிருக்கையாலே என்ன, ஏதத் ச - என்னுடைய கக்ஷியும், அநாதிஸித்தாத் - அநாத்யநுபவம் என்னுடையதன்றோ என்ன; ஶோபி ஸாக்ரோச: ஏவ - ஆனால் அதற்கு ஆக்ஷேபமுண்டோவென்றார். க்வாக்ரோச: கஸ்ய - யார் எங்கே ஆக்ஷேபணை பண்ணினாரென்ன, கீதாதிஷு மம விதித: - கீதாதிகளில் ஆக்ஷேபணை பண்ணினேனென்ன, கோத்ர ஸாக்ஷீ - அதுக்கு ஸாக்ஷியாரென்ன, ஸுதி: ஸ்யாத் - வியாஸர் முதலான ஞானிகளே ஸாக்ஷி என்றான். ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ: - ஆச்சரியம் தேவரீருடைய பக்ஷபாதிகள் அவர்களென்ன, இதி ந்ருகலஹே - இப்படி தேவரீரோடே சேதனனானவன் விவாதம் பண்ணுகிறவளவில், ம்ருக்ய மத்யஸ்தவத்த்வம் - மத்யஸ்தரில்லாமையால் தேவரீர்

441. புருஷஸூக்தம், 443. ஸ்ரீபட்டர் முக்தகம்.

சபதம் பண்ணவிருக்கிறாப்போலே யிராநின்றது என்று பெருமாள் திருமஞ்சனம் கண்டருளி ஈரவாடையுடுத்து துளபமாலையணிந்து கொண்டிருக்கிற ஸேவையைக்கண்ட பட்டர் உலக வழக்கத்தை அனுஸரித்து இவ்வண்ணம் கற்பனை செய்தருளினர்.

444. (ந சக்ஷுஷா):— எனம் - ஈஸ்வரனை, சக்ஷுஷா - கண்களினால் ந பஶ்யதி கஶ்சித் - ஒருவனும் பார்க்கிறதில்லை.

445. (ய ஆத்மநிதிஷ்டன்):— ய: - எவன், ஆத்மநிதிஷ்டன் - ஆத்மாக்களிடத்திலிருந்துகொண்டு.

446. (ஆதாவீஸ்வர):— ஆதௌ - ஆதியிலே, ப்ருஷ: - சேதனன், ஈஸ்வரதத்தயைவ - ஈஸ்வரனாலே கொடுக்கப்பட்டதான, ஸ்வாதந்த்ர்யஶக்த்யா - ஸ்வாதந்த்ரியமாகிய சக்தியாலே, ஸ்வயம் - தானே, தத்தத் - அந்தந்த, ஜ்ஞாந - ஞானத்தையும், சிகீர்ஷணா - செய்ய இச்சையையும், ப்ரயத்நாநி - ப்ரயத்னங்களையும், உத்பாதயன் - ஜனிப்பித்து, வர்த்ததே - இருக்கிறான்.

(அ—ம்) த்ரிபாத்த்வம் - மூன்று அம்சத்தோடிருத்தல். பாதம் - காலில் ஒன்று. ஜீயர் - யதிசேகரி அழகிய மணவாள ஜீயர். உருக்காட்டாதே, சரீரத்தில் ப்ரகாசிபாதே. அபிமானிகளான - நியாமகர்களான. யுகபதேவ - ஏக காலத்திலேயே, இட்டு மாறினாப்போல் - அவஸ்தாந்தரத்தை அடைந்தாப்போல், ஸம்ஹ்ருதி ஸமயம் - காரணகேளபரமற்ற நிலைமை. அசிதவிஶேஷிதராய் - அசித்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடில்லாதவராய் சிச்சக்தி - ஞானசக்தி. தானறிந்த ஸம்பந்தம் - யாத்ருச்சிகாதிகள். ஆட்சி - பரிபாலனம். ஆட்சி - அநுபவம். உதாஸீனன் - பிறத்தியான். பசை - இரத்தப்பசை. இடம் - அவகாசம். கர்மகாலம் - வெய்யிற்காலம். தலை - எத்தம். மருபூமி - பாலைநிலம் ரூதம் - த்யூதம். சதுரங்கம் - ரதகஜதுரகபதாதி ப்ரதிமை. தாவந்மாத்ரம் - அவ்வளவு மாத்ரம். மதமாங்காயிடுதல் - பொய்க்குற்றஞ் சாத்துதல். யாத்ருச்சிகம் - யத்ருச்சயாபவம் யாத்ருச்சிகம். இந்த ஸம்பவத்திற்கு இருவர் அபேக்ஷிதம். ப்ராஸங்கிகம் - ப்ரஸங்கேபவம் ப்ராஸங்கிகம். இந்த ஸம்பவத்திற்கு ஒருவர் அபேக்ஷிதம். ஆநுஷங்

444. கை - உப - உ - ப்ர. 445. ப்ருஹ-5-3. 446. தத்வஸாரம். 447. முதல் 451 - வரையில் விஷ்ணுதர்மம்.

திதம் - அகஸ்மாத் ஸந்நிதானம் (ஸம்பந்தம்) ஆநுஷங்கிக:. இதற்கு மூவர் அபேக்ஷிதம். சேதநவிஹிதம் - சேதநனுடைய நிரூபிதம்.

392. ஸாஸ்த்திரம்.

447. (ததேஷா):—மம எனக்கு ஏதத்யத்வ்ருத்தம் - நீங்கள் கேட்ட அந்த விருத்தாந்தத்தை, கதயாமி - சொல்லுகிறேன்.

448. (சௌவீரராஜஸ்ய):—புரா - பூர்வகாலத்திலே, ஸௌவீர ராஜஸ்ய - ஸௌவீர ராஜாவினுடைய, புரோஹித: - புரோகிதனை, மைத்ரேய:-மைத்ரேயன் என்பவர் ஒருவர், அபூத்-இருந்தார். தேந-அவராலே, தேவிகாதடே-தேவியாற்றங்கரையிலே, விஷ்ணோ: ஆயதநம் காரிதம் - விஷ்ணுவாலயம் கட்டிவைக்கப்பட்டது, தத்ர-அங்கே, த்விஜ: வஸன் - அந்த ப்ராஹ்மணன் வஸித்துக்கொண்டு, அஹந்யஹநி - தினந்தோறும், புஷ்பதூபாம்புலேபனை: - புஷ்பம், தூபம், தீர்த்தம், சாத்துப்படி இவைகளாலேயும், தீபதாநாதிபி: சைவ - தீபஸமர்ப்பணம் முதலியவைகளாலும், சுச்ரூஷாம் - கைங்கரியங்களை, சக்ரே - பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

449. (கார்த்திகே):—ஏகதா - ஒரு, கார்த்திகே-கார்த்திகை மாஸத்திலே, நிசி-இராக்காலத்தில், தேவஸ்ய புரத:-எம்பெருமான் முன்னே, தேந உபாத்த:-அவராலே ஏற்பட்ட, தீபித: தீப:-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற விளக்கானது, நிர்வாண பூயிஷ்ட: ஆஸீத்-அவியும்படியானதாயிருந்தது. தத்ர தேவதாயதநே ச - அந்த தேவாலயத்திலே, மூஷிகா - ஒரு பெண் எலியாய், அஹமபி - நானும், ஆஸம் - இருந்தேன். வராநநா: - ஹே நல்ல முகத்தை உடையவர்களே! ப்ரதீபவர்த்திக்ராஹணே - எறிந்துகொண்டிருக்கிற திரியை அபஹரிக்க வேணுமென்று, க்ருதபுத்தி: - புத்தியுடையனாக ஆனேன். மயா - என்னாலே, வர்த்தி: - திரியானது, க்ருஹீதாச - வாயாலே கவ்விக்கொள்ளப்பட்டது. (அந்த ஸமயத்தில்) ப்ருஷதம்ச: ராவ ச - பூனை கூவிற்று, தஸ்யமார்ஜாலஸ்ய - அந்த பூனையினுடைய, பயாதுரா - பயத்தாலே நடுங்கி, தத: பிறகு, அஹம் - நான், நஷ்டா ச - மாணமடைந்தேன். நச்யந்த்யாமயா-மாணமடைந்துகொண்டிருக்கிற என்னாலே வக்த்ராந்தே - வாயின் நுனியாலே, ப்ரேரித: - தூண்டப்பட்ட, ஸ: - அந்த விளக்-

கானது, புந: - மறுபடியும், தஸ்மின் ஆயதனே - அந்த ஆலயத்திலே, பூர்வவத் - முன்பு போலே, தீப்தயா ஜஜ்வால-ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

450 (ம்ருதா சாஹம்):—ம்ருதாசாஹம் - மரணமடைந்த நான், தத: - அநந்தரம், வைதர்பீராஜ கந்யகா ஜாதா - விதர்ப்பராஜன் புத்ரியாய்ப் பிறந்தேன். ஜாதிஸ்மரா - பூர்வஜென்ம ஜ்ஞானத்தை யறிபவளாயும், காந்திமதீ - ஸௌந்தரிய முடையவளாயும், பவதீநாம் - உங்களுடைய, குணை:—குணங்களாலே, பராச்ரேஷ்டமானவளாயும், ஜாதா-பிறந்தேன்.

451. (ஏஷ ப்ரபாவ:):— சோபநா:-ஹே பாக்கியவதிகாள்! கார்த்திகேமாஸி - கார்த்திகைமாஸத்தில், தீபஸ்ய ஏஷப்ரபாவ: - தீபத்திற்கு இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவமுண்டு, இயம் உத்தமா வ்யுஷ்டி: - இந்த பெரிய ஏற்றங்களெல்லாம், விஷ்ண்வாயதநே - பகவத்ஸந்நிதானத்திலே, தத்தஸ்ய - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட, யஸ்ய - யாதொரு தீபத்தினுடையதோ, மயா-என்னாலே, அஸ்ய விஷ்ண்வாயதந தீபஸ்ய - பகவத் ஸந்நிதானத்திலே ஏற்பட்ட இந்த விளக்கினுடைய, அஸங்கல்பிதம் அபி - ஒரு ஸங்கல்பம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தே, ப்ரேரணம் - தூண்டுதல், க்ருதம் இதியத் - செய்யப்பட்டது என்பது ஒன்றுண்டோ, தஸ்ய - அதினுடைய, ஏதத் பலம் - இந்த பலமானது, புஜ்யதே - புஜிக்கப்படுகிறது. தத: - அப்படியே, ஜாதிஸ்ம்ருதி: பூர்வஜன்ம ஜ்ஞானமும், மானுஷ்யம் ஜன்ம - மநுஷ்ய ஜன்மமும், சோபனம் வபு: - அழகுள்ள தேஹமும், ஸர்வாஸாம் - எல்லாரைப் பார்க்கிலும், மே - எனக்கு, வச்ய: பதி: - பர்த்ருவச்ய முண்டானபின்பு, தீபதாயிநாம் - திருவிளக்கேற்றுகிறவர்களுடைய, கிம்புந: - (பலத்தை) கேட்கவேண்டியதென்ன.

452. (யேந ஸம்வர்திதா):—பாலா - பாலையான நான், யேந ஸம்வர்திதா - எவராலே வளர்க்கப்பட்டேனோ, யேந பரிரக்ஷிதா அஸ்மி - எவராலே ரக்ஷிக்கப்பட்டேனோ, தேந பித்ரா - அந்த பிதாவினால், வியுக்தா - விடுபட்ட, அஹம் - நான், கதம்சந ந ஜீவேயம்

452. - முதல் 457 - வரையில் இதிஹாஸஸமுச்சயம்.

ஒரு நிமிஷமும் ஜீவியேன், பித்ருஹீநா - பிதா இல்லாதவளாயும், நிராஶ்ரயா - வேறு கதியில்லாதவளாயுமிருக்கிற நான், நத்யாம் வா - ஆற்றிலாகிலும், நிபதிஷ்யாமி - விழப்போகிறேன், ஸமித்தே வா - நன்றாய் ஜ்வலிக்கிற, ஹுதாசநே - அக்கினியிலாவது விழுகிறேன், பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி - மலைமேலிருந்தாவது கீழே விழுகிறேன்.

453. (ஆகத்ய கருணாவிஷ்ட:):— ஸர்வஹிதே ரத: - எல்லாருக்கும் ஹிதபரனான, யம: - யமன், கருணாவிஷ்ட:—க்ருபையோடு கூடின, ஸ்தவிரப்ராஹ்மண: பூத்வா - வ்ருத்தனான ப்ராஹ்மண வேஷத்தைப்பூண்டு, ஆகத்ய - வந்து, ததா-அந்த ஸமயத்திலே, இதம் வச: - இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை, ப்ரோவாச: சொன்னான்.

454. (அலம் பாலே):— விசாலாக்ஷி - விசாலமாகிய கண்களையுடையவளே! அதிவிஹ்வலே-மிகவும் மனது சலித்துக்கொண்டிருக்கிற, பாலே குழந்தாய், ரோதநேந-அழுகையினால், அலம்-போரும், தேதாத:-உம்முடைய பிதாவானவர், பூய: ந ப்ராப்யதே-மறுபடியும் லபிக்கப்படமாட்டார், தஸ்மாத் - அதனாலே, சோசிதும் - துக்கிப்பதற்கு, நார்ஹஸி - தகுந்ததில்லை.

455. (தஸ்மாத் த்வம்):—தஸ்மாத் - அதனாலே, த்வம் - நீ, துக்கம் உத்ஸ்ருஜ்ய - துக்கத்தைவிட்டு, பித்ருப்யாம் - மாதாபிதாக்களோடு, அயம் விப்ரயோக: - இந்த வியோகம், தவ - உன்னுடைய, யேந கர்மணா அபூத் - எந்த கர்மத்தாலே உண்டாயிற்றோ அத்தை, ஶ்ரோதும் அர்ஹஸி - கேட்கக் கடவாய்.

456, (புரா த்வம்):—புரா - முன் ஜென்மத்தில், த்வம் - நீ, ந்ருத்தகீதாதி நிபுணா - நாட்டியம் பாட்டு முதலானவைகளில் ஸமர்த்தையாயும், வீணா வேணு விசக்ஷணா - வீணை வேணு இவைகளை வாசிப்பதில் ஸமர்த்தையாயும், பரமஸுந்தரீ - அதிக அழகுள்ளவளாயுமுள்ள, ஸுந்தரீ நாம வேஶ்யா - ஸுந்தரீ என்று பெயருடைய தாஸியாயிருந்தாய்.

457. (ஶ்ருணு தஸ்ய):—மஹா ப்ராஜ்ஞே - ஹே மஹா ஜ்ஞாநிகையே! யேந த்வம் - எதனாலே நீ, மஹாத்மந: - மஹா ப்ரபாவத்தையுடைய, அஸ்ய ப்ராஹ்மணஸ்ய குலே - இந்த ப்ராஹ்மண குலத்தில், ஜாதா - பிறந்தாயோ, கதத: மம - சொல்லுகிற என்னிடத்திலிருந்தும், தஸ்ய நிமித்தம் - அதனுடைய காரணத்தை ஶ்ருணு - கேள்,

458. (பிதேவ):—தர்மராஜ: - தர்மராஜன், தஸ்யா: - அவளுக்கு, பிதேவ - பிதாவைப்போல, தத்ப்ரியதர்சந: - அவளுக்கு ப்ரியமான பார்வையையுடையவராக, அபூத் - ஆனார். ஸமஹா தேஜா: - அந்த மஹா தேஜஸ்ஸையுடைய யமன், ஸாந்த்வயந் - ஸமாதான வார்த்தைகளைச்சொல்லி, தாம்ப்ரதி - அவளைக்குறித்து, வியாஜஹார - சொன்னான்.

459, (பத்ரே த்வயா):—பத்ரே - க்ஷேமங்களுடையவளே! த்வயா - உன்னாலே, இஹ கிஞ்சித் ஸுக்ஷ்டு ந க்ருதம் - இந்த ஜென்மத்தில் கொஞ்சமாகிலும் ஸுக்ருதம், ந வித்யதே - பண்ணப்படவில்லை. இத: த்வாதஶஜந்மாந்தே - இதற்கு பன்னிரண்டாவது ஜென்மத்தினுடைய முடிவிலே, த்வாம் - உன்னை, க: சித்விஷ்ணுபக்த: - ஒரு விஷ்ணுபக்தனான, ஸித்த:-ஸித்தன், ராத்ரியாம் - ஒரு ராத்திரியிலே, தவ வேஶ்மநி நிவாஸார்த்தம் ஆவிசத் - உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப்போகைக்காக உட்கார்ந்தான், தவ - உனக்கு, ஸாதுஸமாகம: - ஸாதுஸங்கமானது, தத்ஸந்நிதாநப்ரபவ: - அவனுடைய ஸந்நிதானத்தாலே உண்டாயிற்று. யஸ்யா: தே - எந்த உனக்கு, ஸங்கம: அபவத் - ஸாதுஸமாகமமானது உண்டாயிற்றோ. (அதனால்) ஸாஹி வைப்ரஹ்ம விதுஷீ - அப்படிப்பட்ட நீ ப்ரஹ்மஜ்ஞான முடையவளாய், ஸ்ரீமத்ரங்கம் உபாச்ரிதா - ஸ்ரீரெங்கத்தை ஆஶ்ரயித்தாய். தத்ர - அந்தவிடத்தில், ஸ்ரீமத் அஶ்வத்தம் நாம - அஶ்வத்தம் என்று பெயருடைய, தீர்த்தோத்தமம் - உத்தம தீர்த்தத்தை, ஸமாஶ்ரிதா - அடைந்தாய், தர்மஜ்ஞா தர்மபரமா - நல்ல ஜ்ஞானானுஷ்டானங்களை உடையவளாயிருக்கிறாய்.

458, 459. காருடபுராணம்-கோயில் மாஹாத்மியம்.

(அ—ம்). ஆபிரூப்யம் - ஸௌந்தர்யம். ஜாதிஸ்ம்ருதி - பூர்வ ஜன்மஜ்ஞானம். தலை சீய்த்து - உன் மஸ்தகச் செருக்கு, வாளா - வெறுமனே

384. ஸூத்திரம்

460. (ஸோபிகம்ய):— ஸ: அமேயாத்மா - அளவிட முடியாத தைர்யமுடைய அத்திருவடி, மஹாத்மாநம் ராமம் - மஹாத்மாவான ராமனை, அபிகம்ய - அடைந்து, ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா - ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து, த்ருஷ்டா ஸீதா இதி - கண்டேன் பிராட்டியை என்று, தத்த்வத: - உண்மையை, ந்யவேதயத் - அறிவித்தார்.

386. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பூர்வர்கள் - பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானவர்.

387. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). வக்ஷ்யமாண - சொல்லப்போகிற. ஸமுச்சயிக்கிறது - சேர்த்துச்சொல்லுகிறது. யௌகபத்யம் - ஏககாலஸ்ருஷ்டி.

388. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). தந்நிரூபணமாவது - ஏககாலஸ்ருஷ்டி நிரூபணம்

391. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). அச்சகர்மாவாய் - ஸூக்ஷ்மகர்மாவாய். நிரூபணவிசேஷங்கள் விசாரவிசேஷங்கள்.

392. ஸூத்திரம்.

461. (பஞ்சராத்ரஸ்ய):—க்ருத்ஸ்னஸ்ய பாஞ்சராத்ரஸ்ய - ஸமஸ்தபாஞ்சராத்ர மென்கிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ஸ்வயம் நாராயண: வக்தா - நாராயணன் தான் அருளிச்செய்தவன்.

460. ரா - பால - 1-78. 461. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

462. (திரோதாநகரீ):—நிக்ரஹஸமாஹ்வயா - நிக்ரஹமென்கிற பெயருடைய, திரோதானகரீ - ஞானத்தை மறைக்கும்படியான, ஸா சக்தி: - அந்த சக்தி, ஸ்வயம் - தானாகவே, ஜீவஸம்ஜ்ஞம் - ஜீவனென்று பெயருடைய, புமாம்ஸம் - சேதனனை, திரோபாவயதி - ஸ்வஸ்வரூபங்களை மறைக்கிறது.

463. (ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி):—ஏவம் - இவ்விதமாக, ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே - ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்திலிருந்து கொண்டும், ஸ்வகர்மபி: - தன்னுடைய கர்மங்களாலே, ப்ராம்யமாணே - சுழன்றுகொண்டும், துக்காகுலே - துக்கத்தினால் கலங்கினவனுமான, ஜீவே - ஜீவனைக்குறித்து விஷ்ணோ: - விஷ்ணுவினுடைய, காபி - அநிர்வசநீயமான, க்ருபா-நிர்ஹேதுக க்ருபையானது, உபஜாயதே - உண்டாகிறது. அயம் தாஸ: ஜீவ: - தாஸனான இந்த ஜீவன், கருணாவர்ஷரூபயா - காருண்யவர்ஷ ரூபமான, விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா - விஷ்ணு கடாக்ஷத்தாலே, ஸமீக்ஷித: - பார்க்கப்பட்டவனாய், கர்மஸாம்யம் - உபய கர்மத்தினுடைய ஸாம்யத்தையும், பஜதி ஏவ - அடைகிறான், ஸைவ - அந்த, சக்திபாவ: - அநுக்ரஹ ரூபமான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமானது, ஜீவம்-ஆத்மாவை, தத்ர - அப்போது, ஸமேகர்மணி ச - ஸமமான கர்மங்கள், தூஷ்ணீம்பாவம் உபாகதே - சாந்தபாவத்தை அடைந்திருக்கும்போது, (அதாவது அதனுடைய பலங்களை கொடுக்காமலிருக்கும்போது), ஸம்ஸ்ருதே: உத்தாரயதி - ஸம்ஸாரத்தினின்றும் தாண்டுவிக்கிறது.

464. (யதாஹி மோஷகா:):— யதா - எப்படி, பாந்தே - வழிப்போகிறவன், பரிபர்ஹம் - ஸாமான்களை, உபேயுஷி-அடைந்திருக்கும்போது, மோஷகா: - திருடர்கள், நிவ்ருத்த மோக்ஷேச்சா: ஸந்த: - திருடுவதினின்றும் விலகினவர்களாய்க் கொண்டு, உதாஸதே - உதாஸீனர்களாயிருப்பார்களோ, ததா - அப்படி, அநுக்ரஹாத்மிகாயா: சக்தே: து - அநுக்ரஹாத்மகமான சக்தியினுடைய, பாதக்ஷணே-விழுந்த க்ஷணத்தில், ஸமீபுயதே சுபாசுபே கர்மணி - ஒன்றான புண்ய பாபகர்மங்களிரண்டும், உதாஸாதே - உதாஸீனித்திருக்கும், தத்பாதாநந்தரம் - அநுக்ரஹசக்தி

462, 463. அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை.

மேல் விழுந்த பிறகு, ஜந்து: - இச்சேதனன், மோக்ஷஸமீக்ஷயா யுக்த: - மோக்ஷ விஷயமான நல்ல ஞானத்தோடு கூடினவனாய், ப்ரவ்ருத்தமாநவைராக்ய: - விருத்தியடைந்த வைராக்கிய முடையவனாய், விசேஷ அபிநிவேசவாந் - விவேகத்தில் ஆசையுள்ளவனாய், ஆகமாந் அநுஸஞ்சித்ய - வேத சாஸ்த்ரங்களை விசாரித்து, குருநப்யுபஸர்ப்யச - ஆசார்யர்களையடைந்து, தை: ப்ரகாரை: லப்த ஸத்த: - அந்த வைராக்யாதிகளால் ஸத்தையடைந்தவனாய், ப்ரபுத்த: - அதிக ஞானமுடையவனாய், போதபாலந: - உபாயபரிக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு மோக்ஷத்தை யடைகிறான்.

(அ—ம்). ஸஞ்ஜ்ஞிகன் - பேருடையவன். வித்தமன் - அறிந்தவன். ஸம்பாரத்தை - ஸாமான்களை. ஸமீக்ஷா - கடாக்ஷம்.

397. ஸூத்திரம்.

465. (ஏவம்) 462-வது இலக்கம் பார்க்க.

466. (நிர்ஹேதுக):—மஹாமதே - மஹா புத்திசாலியே! (ஜீவன்கள்) மதீயேந - என்னுடையதான, நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண - நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தினால், ஆசார்ய விஷயீகாராத் - ஆசாரியனுடைய விஷயீகாரத்தால், பரம் கதிம் ப்ராப்நுவந்தி - மேலான கதியை யடைகின்றார்கள், அனேன ந புருஷகாரேண - இது புருஷகாரத்தால் கிடைக்காது. அந்யேந ச ஹேதுநா ந - வேறு காரணத்தாலும் கிடைப்பது அரிது. கதா ச ந - ஒருக்கால், கஞ்சித் - ஒருவனை, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவ - என் ஸங்கல்பத்தினால் மாத்திரம், அஹம் ப்ரேக்ஷே - நான் பார்க்கிறேன்.

398. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). உபபாதகமாக - விவரணமாக.

---

464. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்.

401. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) ஸித்தவத்கரித்து - ஸ்தாபித்து. முந்நீர் - முன்னே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலம். கடல்.

403. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விதி - பகவத்கிருபை. காப்பார் - தடைசெய்வார். மட்டு - அவதி.

406. ஸூத்திரம்.

467. (ஸர்வபாபேப்ய:):–112வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்) நிவர்த்யம் - சரீரம்.

(அ—ம்). அபியுக்தர் - பெரியோர். அநபிஜ்ஞர் - தெரியாதவர், உபஸத்தி - சேவை.

407. ஸூத்திரம்.

468. (ஸாக்ஷாத்):— ஸாக்ஷாத் நாராயண: தேவ: - ஸ்ரீமந் நாராயணனே, மர்த்யமயீம் தநும் க்ருத்வா - மனிதன் உருவங் கொண்டு, காருண்யாத் - தயையால், சாஸ்த்ர பாணிநா - சாஸ்த்ரமாகிற திருக்கையால், மக்நாந் லோகாந் - ஸம்ஸாரக்கடலில் மூழ்கிருக்கிற ஜனங்களை, உத்தரதே - கரையேற்றுவிக்கின்றான்.

408. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). வரி - ரேகை. மைந்தன் - மிடுக்கன். அடு - கொலை செய்யும். புலர - தபிக்கும்படியாக. ஒரு படி - ஏக ப்ரகாரம்

---

466. ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம். 468. நாரதீயம். 469. கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்தது.

409. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). உறவதறிந்து - ப்ராப்யத்தை யறிந்து உண்டபோது - அநுபவித்தபோது உம்பர்—அதுக்கு மேலே மாறு - உபமானம். சாயல் - அவயவகாந்தி. மாமை - ஸமுதாயகாந்தி துவர்ந்து - உலர்ந்து. ஒருவரிருவர் - கீழ்ச் சொன்ன மூவர் ஒரு வார்த்தை - வேளைக்கொரு வார்த்தை. உண்டு களித்தேற்கும்பரென்குறை - குணங்களை யநுபவித்த எனக்கு மேல் வேண்டுவதொன்றுண்டோ.

"தேவமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் ஸ்ரீமான்களான அதிகாரிகள், ஆழ்வார் திருமகள் ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் திருவடிகளிலே ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார், நாதமுனி திருவடிகளிலே குருகை காவலப்பன், ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே தெய்வவாரியாண்டான், எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே வடுகநம்பி, நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளிலே பிள்ளை லோகாசாரியர் இவர் திருவடிகளிலே கூரகுலோத்தம தாஸர், திருவாய்மொழிப் பிள்ளை திருவடிகளிலே நம்முடைய ஜீயர். [ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்.]

அந்திமோபாயநிஷ்டை.

410. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்) வ்யுத்பத்திதசை - ஆரம்பதசை. அதினுடைய யாதாத்ம்யம் - ஸ்வரூபத்தினுடைய யதாவஸ்திதாகாரம்.

411. ஸூத்ரம்.

469. (யோ நித்யம்) :—ய: - எவர், நித்யம் - எப்போதும், அச்யுத - எம்பெருமானுடைய, பதாம்புஜயுக்ம - திருவடித் தாமரையிணைகளாகிற, ருக்ம - ஸ்வர்ணத்தில், வ்யாமோஹத: - மையல் கொண்டிருப்பதால், ததிதராணி - அதைக் காட்டிலும் புறம்பான விஷயங்களை, த்ருணாய மேநே - த்ருணமென்று எண்ணினாரோ, அஸ்மத் குரோ: - எனது ஆசார்யரும், தயைகஸிந்தோ: - கருணைக் கடலுமான, அஸ்ய பகவத: ராமாநுஜஸ்ய - அந்த பகவத் ராமாநுஜருடைய, சரணௌ - திருவடிகளை, சரணம் ப்ரபத்யே - சரணமடைகின்றேன்.

470. (விஜ்ஞாபநம்) :—கருணார்ணவ வநகிரீச்வர - கருணைக் கடலாகிய வனகிரி நாதனே, மாமகீநாம் - என்னுடையதான, ஸத்யரூபாம் - மெய்யான, விஜ்ஞாபநாம் - விண்ணப்பத்தை அங்கீ குருஷ்வ - திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். (அது என்னவென்றால்) ஏஷ: ஸ: அஹம் - அந்த இந்த அடியேன், யதாபுரம் - முன் போல, ஸ்ரீரங்கதாமநி - ஸ்ரீரங்கத்தில், ராமாநுஜார்ய வசக: - உடையவர் வசமாயிருந்துகொண்டு, பரிவர்த்திஷீய - கைங்கர்யஞ்செய்யவேண்டும்.

(அ—ம்). அடிதாறு - பாதரேகை. அவிநாபூதராய் - விடாதவராய்

412. ஸூத்ரம்

(அ—ம்) ஓட வைத்து - புடம் வைத்து, நிஷ்கர்ஷித்து.

413. ஸூத்ரம்

471. (பரம் ஜ்யோதி:) :—பரம் ஜ்யோதி: உபஸம்பத்ய - பரமாத்மாவை யடைந்து, ஸ்வேந ரூபேண - தனக்கு அஸாதாரணமான ஆகாரத்தினால், அபிநிஷ்பத்யதே - ஆவிர்பவிக்கிறான்.

(அ—ம்.) மலாவகுண்டித - அழுக்காலே மூடப்பட்ட. ஸ்வகீய - தநீய. ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபம் - பகவத் சேஷத்வ ஆவிர்பாவம்.

415. ஸூத்ரம்.

(அ—ம்). புறப்பூச்சு - வெளிப் பார்வை

416. ஸூத்ரம்.

472. (ஸங்க்யாதும்) :— சார்ங்கிண: - திருச்சார்ங்கத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய, குணா: - திருக்கல்யாண குணங்களும், தோஷா: ச - தோஷங்களும், ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே - எண்

---

470. ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் - 129. 471 சா - உப - 8 - 12 - 2.

ணமுடியாது, ப்ரதமஃ ராசிஃ - முதலாவதான குணக் கூட்டமானது, ஆநந்த்யாத் - எல்லையற்றனவாயிருப்பதால் (எண்ண முடியாது) பச்சிம: - பின்புள்ள தோஷங்கள், அபாவாதேவ - இல்லாமையாலே எண்ண முடியாது.

417. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விஷயத்தை - தர்மியை.

418. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ப்ரக்ரியை . க்ரமம். இவ்விஷயம் - ஈஶ்வர விஷயம்.

420. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). தவளவண்ணர் - சுத்த ஸ்வபாவர். தகவுகள் - கிருபைகள். ஆகரத்தில்-இரத்னாகரத்தில் நிதி விளையும் ஸ்தானத்தில்.

421. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஸஹ்ருதயமாக - மனப்பூர்வமாக.

422. ஸூத்திரம்.

473. (க்யாதஃ) :—ப்ராஜ்ஞ: - புத்திமானுகவும், க்ருதஜ்ஞ: ச - நன்றியறிவுள்ளவராகவும், ஸாநுக்ரோச: ச - தயையுள்ளவராகவும், க்யாத: - பிரஸித்தி பெற்ற, ராகவ:-ராமன், மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத் - எனது பாக்யக் குறைவினுல், நிரநுக்ரோச: - கிருபையில்லாதவராக (இருக்கிருரென்று) ஶங்கே - ஸந்தேஹிக்கின்றேன்.

423. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) முற்றூட்டு - பூர்ண அநுபவம் வேறொன்று - ததீய விஷயம். மருவான் - விரும்பான். பாவை - மரப்பாவை. சுழியாறுபடுத்தி : ஆற்றின் சுழியில் அகப்பட்டு.

473. ரா - ஸு - 26 - 13.

424. ஸூத்திரம்.

474. (கச்சதா) :—மாதுலகுலம் - மாமாவின் கிரஹத்தைக் குறித்து, கச்சதா - செல்கின்ற, பரதேந - பரதாழ்வானுல், ததா - அப்பொழுது, அநக: - பயமில்லாதவனும், நித்ய சத்ருக்ந: - எப்போதும் சத்ருக்களான ஐம்புலன்களையும் அடக்கியிருப்பவனுமான, சத்ருக்ந: - சத்ருக்நாழ்வான், ப்ரீதி புரஸ்க்ருத: - ப்ரீதியினுல் தூண்டப்பட்டவனுயிருக்க, நீத: - அழைத்துக் கொண்டு போகப்பட்டான்.

426. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). பேறு - ப்ராப்யம். அப்பேறு - திருவடியாகிற பேறு.

327. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) ஸ்வோக்திரானது - ஆசார்யன் உபகாரகன் என்றது. அமோகம் - வ்யர்த்தமாகாதது. சரணத்வோக்தி-சரண திருஷ்டாந்தோக்தியை. முறுகி - மீறி ஸம்ப்ரதிபந்நம் - ப்ரஸித்தம்.

431. ஸூத்திரம்.

475. (ஸசாசார்யவம்ஶ:):–385-வது இலக்கம் பார்க்க.

476. (ஸக்ருதேவ):—ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒரு தடவை ப்ரபத்தி பண்ணினவனும், தவாஸ்மி இதியாசதே ச - உமக்கு தாஸனென்று யாசிக்கிறவன் பொருட்டு, ஸர்வ பூதேப்ய: அபயம் - எல்லா ப்ராணிகளினின்றும் அபயத்தை, ததாமி-கொடுக்கிறேன். மம - எனக்கு, ஏதத் வ்ரதம் - இது வ்ரதம்.

432. ஸூத்திரம்.

477. (யோ தத்யாத்):—ய: - எவர், பகவத் ஜ்ஞாநம் தத்யாத் - பகவத்ஜ்ஞானத்தை யுபதேசித்தாரோ, (எவர்) தர்மோப

474. ரா - அ - 1 - 1. 476. ரா. 19-20.

ஸேவநம் குர்யாத் - ஞாநோபதேசங்களையும் செய்தாரோ, (அவருக்கு) க்ருத்ஸ்நாம் ப்ருதிவீம் வா தத்யாத் - பூமியடங்கலும் கொடுக்கவேண்டும். தத்துல்யம் தநம் ச ந, அது இதற்கு ஒரு போதும் ஸமானமாகாது.

433. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). ஒரு முகத்தாலே - ஒரு ப்ரகாரத்தாலே.

434. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). உத்தாரகத்வத்தில் - மோக்ஷப்ரதாயகத்வம்; ஸம்ஸாரத்தினின்று தாண்டுவிப்பிக்கை.

435. ஸூத்திரம்.

478. (ஈஶ்வரஸ்ய ச):—ஈச்வரஸ்ய ஸௌஹார்தம் - ஈச்வரனுடைய ஸுஹ்ருத்தன்மையும், ததா - அப்படியே, யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் - யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமும்; விஷ்ணோ: கடாக்ஷம் - எம்பெருமானுடைய ஜாயமான கடாக்ஷமும், அத்வேஷம் - எம்பெருமானிடத்தில் த்வேஷமின்மையும், ஆபிமுக்யம் ச - பகவானோடு ஆபிமுக்யமும், ஸாத்விகை: ஸம்பாஷணம் - பெரியோர்களுடனே பேசுவதும், ஏதானி ஷட் - இந்த ஆறும், ஆசார்யப்ராப்தி ஹேதவ: - ஆசார்யனை லபிக்கக்காரணங்கள்.

(அ—ம்). பற்றுசுகளாவது - யாத்ருச்சிகாதிகளும், நாமார் - இத்யாதிகளும்.

436. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). சீர் தூக்கி - சீர் - பாரம், தூக்கி - நிறுத்து; ஒத்துப் பார்த்தல்.

437. ஸூத்திரம்.

479. (நமோசிந்த்ய):— 373 - வது இலக்கம் பார்க்க.

439. ஸூத்திரம்.

480. (நாராயணோபி):—குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய - ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தைக்குலைத்துக்கொண்ட, துர்புத்தே: - துஷ்டபுத்தியுள்ளவன் விஷயத்தில், நாராயண: அபி - ஸ்ரீமந்நாராயணனும், விக்ருதிம் யாதி - விகாரத்தையடைகிறான், (ஸ்வரூபத்தைக் குலைப்பான்) ஜலாத் அபேதம் கமலம் - நீரைப்பிரிந்த தாமரையை, ரவி: - சூரியன், சோஷயதி - உலர்த்துகிறான், ந தோஷயதி - அலர்த்தமாட்டுகிறிலன்.

481. (ஸாத்விகை:):—474 - இலக்கம் பார்க்க.

482. (ஈஶ்வரஸ்ய):—474 - வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). ஜலஜம் - தாமரை, அந்தரம் - ஆகாசம், அலரா - விகஸியா.

441. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நடுவிற் பெருங்குடி - க்ராம மத்தியத்திலிருக்கும் குடியானவன்.

பாகவத வைபவம்.

கைகேயி பகவதபசாரம் பண்ணினாளே யாகிலும், தன் மகன் என்றிலும் பாகவத ஸ்நேஹமுண்டாகையாலே முக்தையானாள். சக்ரவர்த்தி பகவத் ஸ்நேஹம் பண்ணினானேயாகிலும் முக்தனாகிறிலன். பட்டர், எம்பெருமானை யறிகையாவது—அவனுக்கு அரை வயிற்றுப்படி, ததீயரை யறிகையாவது அவனை முழுக்கவறிகை யென்றருளிச் செய்தார் முதலியாண்டான், பாகவத சேஷத்வ விதுரமான பகவச் சேஷத்வமும் தேஹாத்மாபிமாநம் போலே பொல்லாதென்றருளிச் செய்தார்.

திருமங்கையாழ்வாருக்கு ததீய விஷயத்திலுண்டான ஊற்றஞ் சொல்லுகிறது:— "நம்பி தன் நல்லமாமலர்ச் சேவடி சென்னியிற் சூடியந் தொழுதும்—எழுந்தாடியும்" என்கிற பாசுரத்தைக் கேட்டு, இவர் சால் வாசி யறிந்தவராயிருந்தாரென்று, ஆழ்வீர்! திருச்சேறையிலே வாரீர், உம்முடைய வபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டித் தருகிறோ

மென்ன; இவர் திருச்சேறையிலே யெழுந்தருள, இவ்வாழ்வாருடைய அசைந்த வளையத்திலே அழகை வழிய வார்த்தாப் போலே, தம்முடைய திருவடிகளைக் கொண்டு வந்து வைக்கப்புக, அத்தைப் புறங்கையாலே தட்டி, 'உன் பொது நின்ற பொன்னங்கழலே யென் தலைமேலிருப்பது, உன்றாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலிருப்பது" என்ன, அத்தைக் கேட்டு லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், உமக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தோமே யென்ன, எம்பெருமான் தாள் தொழுவா ரெப்பொழுது மென் மனத்தே யிருக்கின்றாரேயென்ன; ஆகிலும்-அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலபனாயிருந்தோமேயென்ன, கடல் மல்லைத்தலசயனத் துறைவாரைக் கொண்டாடும் நெஞ்சுடையாரவரெங்கள் குலதெய்வமேயென்ன, ஆகில் அடியிலே நமக்கு தாஸரென்று புகுந்தீரே யென்ன, 'மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை' என்ன, அடியிலே நம்மைக் கவி பாடவென்றிழிந்து நம்மடியார் திறத்திலே மண்டிற்று என் என்ன? "ராஜபுருஷ:" என்னுமாப் போலே ஒருவனைக் கவி பாடுமவன் ஊருநீ பேரும் தாரும் குடியும் வைத்துக் கவி பாடுமாப் போல சொன்னேனித்தனை, ததீய விஷயமே யுத்தேச்யமென்ன, ஆகிலும் பிரித்துச் சொன்னீரே யென்ன, பர்த்தாவின் தேஹத்தை விரும்பின பதிவ்ரதைக்குக் குற்றமுண்டாகிலிறே திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை விரும்பின வெனக்குக் குற்றமுண்டாவதென்று, தமக்கு ததீய விஷயத்திலுண்டான ஊற்றத்தைச் சொல்ல, ஈச்வரன் திருவுள்ளமுங் களித்து இவ்வாழ்வார்க்குத் தோற்றோமென்று இவர் திறத்திலே மடலெடுக்கும்படியாயிற்று ஈச்வரன் திருவுள்ளம்.

வார்த்தாமாலை.

பாகவதாநுவர்த்தனக்ரமம்.

இது த்ரிப்ரகாரமாயிருக்குமென்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வர்.

ஸத்கார யோக்யர், ஸஹவாஸ யோக்யர், ஸதாநுபவ யோக்யர் என மூன்று வகையாயிருப்பர்.

ஸத்கார யோக்யராவார்—நாம ரூப ப்ரதாநர். இவர்கள் அவனுடைய பெயரும்; சின்னங்களும் தரித்திருக்குமவர்கள். இவர்களுடைய ஜந்ம வ்ருத்தங்களெப்படி யிருந்தாலும் அவமதி பண்ணப் போகாதே சக்த்யநுகுணமாக கிஞ்சித்கரித்து பகவத் விக்ரஹத்தில் அபசாரத்துக்கு பயப்படுமாப் போலே இவர்கள் விஷயத்திலும் பயப்பட்டு அர்க்யபாத்யாதிகளாலே திருவுள்ளம் ஸுப்ரஸந்நமாம்படி ஆராதித்துக் கொண்டு

ப்ரவர்த்திக்கவேணும். அவமதி பண்ணினானாகில் பகவந் நிக்ரஹ பாத்ரனாய் கர்ம சண்டாளனாய் விடுமாகையாலே ஸ்வநைச்யோக்திகளாலுமுகப்பித்துக் கடக்க வர்த்திக்க வேண்டும்.

ஸஹவாஸ யோக்யராவார்—ஜ்ஞாந ப்ரதாநர். த்யாஜ்யோபாதேய விவேக ஜ்ஞாந பரிபூர்ணராய் த்யாஜ்யங்களை பரித்யஜித்து உபாதேயத்தைப்பற்றி சரமோபாய நிஷ்டரான த்ருப்தாதிகாரிகள். இவர்கள் ஸஹவாசம் பண்ணுகைக்கும் ஒருவருக்கொருவர், ப்ராக்ருத சம்பந்த நிபந்தன சித்த காலுஷ்யம் வாராதபடி போதகராகைக்கும் யோக்யர்.

ஸதாநுபவ யோக்யராவார்—அநுஷ்டான ப்ரதாநர். அவர்களாரென்னில் த்யாஜ்ய பூமியான இவ்விபூதியிலே ஜிஹாசை பிறந்து பகவதநுபவாலாபத்தாலே பரமார்த்தராய் பாலோந்மத்த பிசாசாவிஷ்டரைப் போலே தம்முடம்பை மறந்து இருந்த விடத்திலிராதே சம்சாரிகளைக் காணவு மாட்டாதே "இவை யென்ன உலகியற்கை, கொடுவுலகம் காட்டாதே" என்று, திவாராத்ரி நித்ரையற்று, திருநாமங்களை ஜல்பித்துக் கொண்டு, பித்தரென்று லௌகிகர் நகைக்கும்படி சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் மஹாத்மாக்கள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளையாய்த்து ஆசார்யர்களாக வரணம் பண்ணவும்; தீர்த்த ப்ரசாத ஸ்வீகாரம் பண்ணவும் யோக்யராய் சேதநரை கரையேற்ற வல்லரென்று விச்வஸிக்கத் தகுந்தது.

விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயம்.

442. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). கொள் கொம்பு - கொழு கொம்பு; ஆதரவு கோல். சுள்ளிக்கால் - சிறு குச்சு. உபக்னம் - பற்றுக்கோல். பரிணமத்துக்கு - வியாபரிக்கைக்கு. கொழுந்துவிக்கும் - படர்விக்கும். மஹாச்ரயம் - பெரிய கொம்பு.

ஈச்வரன் மோக்ஷப்ரதன் என்றிருந்தபோது ஆசார்யனைத் தஞ்சமென்றிருப்பான். ஆசார்யன் மோக்ஷப்ரதனென்றிருந்தபோது ஆசார்ய வைபவஞ்சொன்னவனைத் தஞ்சமென்றிருப்பான்.

வார்த்தாமாலை

கேவல பகவத் சேஷத்வம் தேவதாந்தர சேஷத்வத்தை விளைவிக்கக் கூடும். பாகவத சேஷத்வமுண்டானால் மாத்திரம் பகவத் சேஷத்வம் ஸித்திக்கும். இது தேவதாந்தர சேஷத்வத்திற்கு அருகமாகாது.

443. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). நாயகக்கல் - நடுரத்நம். நாயகமணி - பிரதானமணி. அதிஷ்டாநக - பீடிகை. மேலடங்கலும் - 444 - ஸூத்திரம் முதல். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்த - உபதேச பரம்பரா ப்ராப்தம்: ஆப்தன் - ப்ராமாணிகர் ஸ்வாபிமானம் - அஹங்காரம். ஈஶ்வராபிமானமாவது - ஈஶ்வரனுக்குண்டாகும் அஹங்காரம். அதாவது "அஹம் த்வா மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமது பிள்ளை - வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை.

445. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). வைத்த சிந்தை - ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஞானம்.

4;6. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). காலன் கொண்டு மோதிரமிடுகையாவது - தன்னுடைய விநாசத்தைப் பாராமல் கெடுதலை விளைவிக்கும் கால தானத்தைப் பெற்று அத்தால் வரும் பொன் கொண்டு மோதிரம் செய்து கையிலிட்டு வாழ வேணுமென்றிருத்தல்.

447. ஸூத்திரம்

(அ—ம்). பாரிஶேஷ்யாத் - என்றது சில பொருள்களை விலக்கி மிகுந்தது எதுவோ அதைச் சொல்லுவது. இவ்விடத்தில் மிகுந்ததாவது மற்ற உபாயங்களை யெடுத்து ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம் என்று மற்றவைகளைக் கழித்துச் சொன்னது. உபபாதித்து - நிரூபித்து.

448. ஸூத்திரம்.

483. (ஸுலபம்):—ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா - அதி ஸுலபனான தன்னுடைய ஆசாரியனைவிட்டு, யஃ - எவன், துர்லபம் உபாஸதே - துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை உபாஸிக்கிறானோ, மூடஃ - (அந்த) மூடன், லப்தம் தநம் த்யக்த்வா - கைப்பட்டபொருளை கைவிட்டு, க்ஷிதௌ குப்தம் அந்வேஷதே - பூமியில் புதைக்கப்பட்ட பொருளைத்தேடுகிறான்.

483. குருபரம்.

449. ஸூத்திரம்.

484. (சக்ஷுர்கம்யம்):—சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா - கண்ணுக்கிலக்கான ஆசார்யனைவிட்டு, யஃ து - எவன், சாஸ்த்ர கம்யம் ஸ்மரேத் - சாஸ்த்ரங்கொண்டறிய வேண்டிய பகவானை நினைக்கிறானோ, (அவன்) கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா - கையிலிருக்கும் தண்ணீரைவிட்டு, கநஸ்தம் அபிவாஞ்சதி - மேக ஜலத்தை விரும்புகின்றான்.

485. (எதத்ஸாம):—253 - வது இலக்கம் பார்க்க.

(அ—ம்). ஜீமூதம் - மேகம். ஸரித்ஸலிலம் - ஆற்று ஜலம். வாபீ - குளம் கூபம் - கிணறு. பயஸ்ஸு - ஜலம். பிபாஸை - தாஹம். கனித்ராதிகள் - கிடப்பாரை முதலியவை.

450. ஸூத்திரம்.

486. (எஷநாராயணஃ):—ஸ்ரீமான் - பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடிய, க்ஷீரார்ணவநிகேதந: - திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்துகொண்டிருக்கிற, எஷ: நாராயணஃ - இந்த நாராயணன், நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய - திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையை விட்டு (பலராமரை முந்தி அனுப்பி) மதுராம்புரீம் ஆகதஃ ஹி - மதுராபட்டணத்திற்கு வந்திருக்கிறானன்றோ.

387. (லாபஸ்தேஷாம்):—யேஷாம் - எவர்களுடைய, ஹ்ருதயே - மனத்துள், இந்தீவர ச்யாம: ஸுப்ரதிஷ்டித: - கரு நெய்தல்போன்ற திருமேனியுள்ள பகவான் நன்றாய் அமர்ந்திருக்கிறாரோ, தேஷாம் லாபஃ - அவர்களுக்கு லாபமுண்டாகும். தேஷாம் ஜயஃ - அவர்களுக்கு ஜெயமுண்டாகும், தேஷாம் குத: பராபவ: - அவர்களுக்கு அவமானம் எங்கிருந்து வரும்.

488. (யேனைவ):— யஸ்ய - எவனுக்கு, யேனைவ குருணா - எந்த ஆசாரியனால், ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே - ப்ரபத்தி வித்யையானது உபதேசிக்கப்படுகிறதோ, தஸ்ய - அவனுக்கு, ஸஃ ஏவ -

484. குருபரம். 486. ஹரிவம் - 113 - 62.

அந்த ஆசாரியனே, வைகுண்ட த்வாரகா: ஸர்வ: - வைகுண்டமும், திருப்பாற் கடலும் திருத்வாரகையும் எல்லாம் ஆகிறான்.

452. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்). விநியோக விஷயமாவது—கிஞ்சித்கார விஷயம் ஶேஷமாயிருக்கும் - அங்கமாயிருக்கும்.

454. ஸூத்திரம்.

489. (அபி சேத்):—(எவன்) ஸுதுராசார: அபிசேத் - அத்யந்த நிஷித்தாநுஷ்டானத்தையுடையவனாயிருந்தாலும், மாம் - என்னை, அநந்யபாக் - அநந்ய ப்ரயோஜனராய், பஜதே - பஜிக்கிறானோ, ஸ: - அவன், ஸாதுரேவ மந்தவ்ய: - ஜ்ஞானாதிகனென்று எண்ணத்தகுந்தவன். ஸ: ஸம்யக் வ்யவஸித: ஹி - அதையே நல்ல ஆசாரமுடையவன்.

455. ஸூத்திரம்.

490. (ஶாந்தோதாந்த):—சாந்த: - பஹிரிந்திரிய நிக்ரஹமுள்ளவனும், தாந்த: - மநோ நிக்ரஹமுள்ளவனும், உபரத: - இவைகளிரண்டும் தனக்குண்டென்கிற கர்வமில்லாமல் இந்திரியங்களுக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்கினவனும், ஸமாஹித: பூத்வா - நிர்வ்யாபாரனாகியும் ஆகி, ஆத்மநி ஏவ - ஆத்மாவுக்குள்ளிருக்கிற, ஆத்மாநம் - பரமாத்மாவை, பச்யேத் - பார்க்கவேண்டும்.

456. ஸூத்திரம்.

(அ—ம்) ப்ரூணஹத்யா - கர்ப்பத்தை நசித்தல் ஏதேனுமொருபடி என்றது கைங்கரிய புத்தியையும் கொள்ளுகிறது.

---

488. குருபரம் 490. ப்ரு-9-4. 491. ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம்

457. ஸூத்திரம்.

491. (க்ஷேத்ராணி):—ஹேநாத - ஓஸ்வாமின்! க்ஷேத்ராணி - நிலங்களும், மித்ராணி - தோழன்களும், தநாநி - தநங்களும் புத்ராணி - பிள்ளைகளும், க்ருஹாணி - வீடுகளும், த்வத்பாதபத்மப்ரவணாத்ம வ்ருத்தே:-தேவரீரது திருவடித்தாமரைகளிலே ப்ரேமயுக்தானவர்களுக்கு, ஸர்வே - இவையெல்லாம், ப்ரதிகூல ரூபா: பவந்தி - விரோதங்களாக ஆகின்றன.

(அ—ம்). ப்ரச்யுதி - நழுவுதல், விரோதம்.

ஆசாரிய வைபவம்.

ஆசாரியராவார்—ஹம்ஸ லக்ஷணத்தை யுடையவர்கள். ஈஶ்வரன் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸ ரூபமாகவிருந்ததற்கடி, ஆசாரியாள் சேதனனுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதானம் பண்ணும்போது ஹம்ஸ லக்ஷணத்துடனிருக்க வேணுமென்றே. ஹம்ஸமானது-ஶுத்த வெள்ளையாகையாலே இவரும்-ஶுத்த ஸ்பாவராயிருப்பர். அதுக்கு கமநஸாதநமான இரண்டு பக்ஷங்கள் போல் இவருக்கும் கமநஸாதனம் ஜ்ஞானாநுஷ்டானங்கள். ஹம்ஸமானது சேற்றில் கால் வையாதே தாமரை மலரிலிருக்குமாப் போலே இவரும் ஸம்ஸார அள்ளலில் கால் வையாதே மாநஸபத்மத்தில் மனதை செலுத்துவர். அது பாலும் நீரும் கலந்து வைத்தால் பாலை யெடுக்குமாப் போலே இவரும் அஸார அல்பஸாரமான ஶாஸ்த்ரங்களை விட்டு ஸாரதமமான ஶாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பர். அதின் நடை அழகாய் ஒரே விதமாயிருக்குமாப்போலே, இவரும் ஶ்ரேஷ்டமான ஆசாரத்தில் ஊன்றி அதில் குறைவு வராமலிருப்பர். கடலில் அலைகள் மோதினாலும் அதற்குப் பின் வாங்காமல் தன் ஆகாரமாகிய மத்ஸ்யத்தையே அது நாடியிருக்கும். இவரும் ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் போது தாபத்ரயாதிகளுக்கு இடையாமல், மத்ஸ்யாவதாராதிகளையே த்யாநித்திருப்பர். அது தன் குஞ்சுகளுக்கு வாய்க்கடங்கின இரை தேடியிருக்குமாப்போலே இவரும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க உபதேசிப்பர். தன் கதியை குஞ்சுகளுக்கு பழக்குமாப்போலே இவரும் தன் அநுஷ்டானத்தை ஶிஷ்யனுக்கு நடத்திக் காட்டுவர். ஆகையால் இவர்களை பரமஹம்ஸர் என்று சொல்லுவது ஆன்றோர் மரபு. இவர்களுடைய ஜ்ஞானம் மயர்வற்றதாய் ஶாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் சோர்வற்ற ஆழ்ந்த மதியுடையதாயும்; குணம் "நீர் நுமது" என்கிற அஹங்காராதிகளற்றதாயும் காமக்ரோதாதிகள் கலசாததாயும், ஆர்ஜவம், பொறுமை,

தூய்மை, வாய்மை, க்ருபை முதலியவைகள் பரிபூர்ணமாயுடையதாயும், வைராக்யம், வெருப்பும், விருப்புமற்றதாயும், "முனியார் துன்பங்கள் மூந்திலுமின்பங்கள் மொய்த்திடினும் கனியார் மனம்" என்பதாயும், "இடரான ஆக்கை யிருக்க முயலார்-மடவார் மயக்கின் மயங்கார்" என்னும்படி கலக்கமற்றதாயும், "சோதியராவின் பின் போந்தாரையன்றித் தொழேன் உடலைக் காதிபராவினும் பொன் மா மகுடம் கவிக்கினும்" என்னும்படியான சீலத்தை யுடையதாயும்; பக்தி, நித்யமாய், மற்றும் பலாந்தரங்களை இச்சியாததாயும், ஈஶ்வரன் ஸம்ருத்தியையே, ப்ரயோஜனமாயுடைத்தாயிருக்கும். இவர்களுக்கு மற்ற திருநாமங்களை விட 'ஆசாரியன்' என்கிற திருநாமம் மிகவும் வழங்கி வந்ததுக்குக் காரணம்; அவர்கள் தர்மங்களை 'ஸ்வயம் ஆசரதே' என்று விதித்தபடி, அநுஷ்டித்துக் காட்டியதே ஹேதுவாம். ஶாஸ்த்திரங்களில் 'ஸாமான்யம்' 'விசேஷம்' என்று சொல்லும் இரண்டு தர்மங்களில், விசேஷ தர்மத்தை உபேக்ஷித்து விடாமல், ஊற்றத்துடன் நடத்திக் காட்டியதால், ஆசார்ய பதம், இவர்களுக்குண்டாயிற்று. இந்த விசேஷ தர்மத்தை இவர்கள் நடத்திக் காட்டியதற்கு மூலம்,—அத்யந்த காமமானது ஊரார் நிந்தையை ஒருவனைப் பார்க்க வொட்டாதாப் போல், இவர்களை யம் விசேஷ தர்மத்தில் மூட்டிவிட்டது, விசேஷ சாஸ்த்திரத்திலிருக்கும் மஹா விஶ்வாஸமே. இதற்கு நிதர்ஶன பூதர்கள் ஈஶ்வரன் முதலாக ஆசாரியர்கள் இறுதியாக வுள்ளவர்கள்.

இவர்களுடைய வைபவத்தை இவர்கள் திருநாமங்களே காட்டித் தருகிறபடி :—

"சிஷ்யனை ஆசரிப்பிக்கவல்லராதலால் ஆசார்யரென்றும், அஜ்ஞான இருளை அகற்றுமவராதலால் குருவென்றும், தெள்ளிய ஜ்ஞானத்தை உபதேசிப்பவராதலால் தேசிகரென்றும், சிஷ்யனைச் சொத்தாக வுடையவராதலால் ஸ்வாமியென்று, அதிகாரத்தை உண்டாக்குமவராதலால் ஆசானென்றும், ப்ரம்ஹத்தை நயிப்பவராதலால் ப்ராஹ்மணரென்றும், ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸை அளிப்பவராதலால் ஆர்யரென்றும், ஜ்ஞான பிதாவாதலால் குரவரென்றும், பழுதற்ற மெய்ஞ்ஞானியாதலால் பதவரென்றும், பரிசுத்தராதலால் தீர்த்தரென்றும், ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குக் காரணராதலால் அடிகளென்றும், புத்திமானாதலால் புங்கவரென்றும், பண்டிதராதலால் பட்டாரகரென்றும், உத்தரிப்பிக்குமவராதலால் உத்தாரகரென்றும், கடிப்பிப்பவராதலால் கடகரென்றும் ஒப்புயர்வற்ற உபகாரகராதலால் பரமோபகாரகரென்றும், திருநாமங்களை யுடையவர்."

அர்த்த பஞ்சக ஸாராம்ருதம்.

458. ஸூத்திரம்.

492. (வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா):— ஹுதவஹ-அக்னியின், ஜ்வாலா - ஜ்வாலைகளாகிற, பஞ்ஜர - கூட்டின், அந்தః - நடுவில், வ்யவஸ்திதிః - அடங்கியிருப்பதானது, வரம் - சிறந்தது. சௌரி - கண்ணனுடைய, சிந்தா - தியானத்தில், விமுக - ஆவலற்ற, ஜந - ஜனங்களுடன், ஸம்வாஸ - ஸஹவாஸம் செய்வதாகிற, வைசஸம்-பெருந்துன்பமானது, ந (வரம்)-சிறந்ததன்று.

459. ஸூத்திரம்.

493. (குருணா):—குருணா - ஆசாரியனால், ய: - எவன், அபிமந்யதே - அபிமானிக்கப்படுகிறானோ, குரும் - ஆசாரியனை, ய: - எவன், அபிமந்யதே வா - அபிமானிக்கிறானோ, தாவுபௌ - அவ்விருவரும், பரயாம் ஸித்திம் - பரமபதத்தை, நியமாத்-க்ரமமாக, உபகச்சத: - அடைகிறார்கள்.

460. ஸூத்திரம்.

494. (மித்ரபாவேந):—மித்ரபாவேந - மித்திரன் என்கிற பாவனையால், ஸம்ப்ராப்தம் - வந்தவனை, கதம்சந ந த்யஜேயம் - எவ்விதத்திலும் கைவிடமாட்டேன். தஸ்ய - அவனுக்கு, தோஷః யத்யபிஸ்யாத் - தோஷமிருந்தாலுமிருக்கட்டும். ஸதாம் ஏதத் அகர்ஹிதம் - பெரியோர்களுக்கு இகழத்தக்கதன்று. (கொண்டாடத்தகுந்தது).

495. (ஆசார்யதேவோ பவ)ः—ஆசாரியனை தெய்வமாயுள்ளவனாய் ஆகக்கடவாய்.

496. (பஶுர்மநுஷ்ய:) - 296 - வது இலக்கம் பார்க்க.

497. (தமேவசாத்யம்)—109 - வது இலக்கம் பார்க்க.

498. (தமேவஶரணம்)ः—109-வது இலக்கம் பார்க்க.

---

492. ஶௌநகஸம்ஹிதை. 493. பரத்வாஜஸம்ஹிதை
494. ஸ்ரீரா - யு - 18- 3. 495. தை - உப - 11 அநுவாகம்.

499. (மாமேகம்):—112-வது இலக்கம் பார்க்க.

461. ஸூத்திரம்.

500 (அநாசார்யோ):— அநாசார்யோபலப்தா - ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்படாத, இயம் வித்யா - இந்த வித்யையானது, த்ருவம் நச்யதி ஹி - நிச்சயமாய் நசித்துவிடுகிறது.

501. (ஶாஸ்த்ராதிஷு):— சாஸ்த்ராதிஷு - சாஸ்த்ராதிகளில், ஸுத்ருஷ்டா அபி - நன்றாய்ப் பார்த்திருந்தாலும், வித்யா - வித்யையானது, ஸதுபதேசத: விநா - ஸதாசார்யோபதேசமில்லாதபோது, ஸாங்கா - அங்கங்களோடு கூடினதாயும், ஸஹபலோத்யா - பல ஸித்தியோடு கூடினதாயும், ந ப்ரஸித்யதி - நன்றாய் ஸித்திக்கிறதில்லை.

502. (அநந்யஸாத்யே):—அநந்யஸாத்யே - அந்யோபாயங்களால் ஸித்திக்கக்கூடாததான, ஸ்வாபீஷ்டே - தன் விருப்பத்தில், மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகம் - மஹா விச்வாஸத்தை முன்னிட்டு ததேகோபாயதா யாச்ஞா - அவனொருவனையே உபாயமாயிருக்க வேணுமென்கிற யாசனையானது, ப்ரபத்தி: - ப்ரபத்தி, சரணாகதி: - அதுவே சரணாகதி.

503. (பாலமூக):—பால - குழந்தைகளும், மூக - ஊமையர்களும், ஜட - மந்தமதிகளும், அந்தா: ச - குருடர்களும், பங்கவ: - நொண்டிகளும், ததா பதிரா: - அப்படியே செவிடர்களும், ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: - ஸதாசார்யன் க்ருபா கடாக்ஷத்தினால் பார்க்கப்பட்டவர்களாய், பராம் கதிம் ப்ராப்நுவந்தி - பரமபத மடைகின்றார்கள்.

504. (உபயபரிகர்மித):—185-வது இலக்கம் பார்க்க.

501. ...த் - ஸம் - 1 - 3. 503 பார... - ஸம் - 1 - 35.

482 / 294.5
224042
சென்னை-600 008

ஸ்ரீ

ஞானமநுட்டானமிவை நன்றாகவே யுடைய
ஞான குருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர்
தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்
தானே வைகுந்தம் தரும்.

திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை கபிஸ்தலம்
ஸ்ரீமத். உ. வே. அனந்தாசாரியஸ்வாமிகள்

SRI VILASAM PRESS, SRIRANGAM.